

Neoyala

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 16
28 ΙΑΝΟΥ. 1939-Δ'

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικού προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου υπό 'Ανωτάτου Διοικητικού Συμβουλίου
προεδρευομένου υπό τῆς Α. Ε. τοῦ 'Αρχηγού
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις
καὶ ἐκπρὸς αὐτὴν, ἀναπληροῦμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ 'Επιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΘΗΝΑΙ	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ 'Οδὸς Λεωχάρους 19 (Γ' ὄροφος) 'Αριθ. Τηλεφ. 32-094	Μελῶν καὶ Μή μαθητῶν μελῶν ΕΤΗΣΙΑ ('Εσωτερικῶ) Δρ. 160—200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ > > 80—100 ΤΡΙΜΗΝΟΣ > > 40—50 ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. 'Αγγλίας 1 'Αμερικῆς Δολ. 6 'Αιγύπτου Λίρ. 1
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ» 'Οδὸς Λεωχάρους 19	Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ 'Ιδιω- τικῶ Δικαίου (Δήμους, Κοινοτήτας): ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300
'Αρ. Τεύχ. 16 • 28 'Ιανουαρίου 1939 ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ	ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ: ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ» Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος
Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ- ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΛΗ Συνταγματάρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.	

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ 'Αναγνώστας μας

Ὅπως καὶ στὰ προηγούμενα τεύχη ἐγράψαμε,
λόγω τῶν μεγάλων δαπανῶν ποὺ ἔχει ἡ ἔκδοσις
τοῦ Περιοδικοῦ, ἀναγκάσθηκε ἡ διεύθυνσίς του
νὰ αὐξήσῃ λίγο τὴν τιμὴ του.

Οἱ Φαλαγγῖτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπα-
νεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ κι' οἱ στρατιῶ-
ται γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἓνα ἔτος
(συνδρομὴ ἐτησίᾳ), πρέπει ν' ἀποστείλουν 160
δραχ. ἂν θέλουν γιὰ ἕξ μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς
μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἡ συνδρομὴ
εἶναι δραχ. 200, ὑποδιαιρουμένη ἀνάλογα μὲ τὰ
χρονικὰ διαστήματα ποὺ θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινοτήτας, Σχολικὰς
'Εφορίας, 'Εταιρίας, 'Αγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γενι-
κῶς γιὰ πρόσωπα Δημοσίου καὶ 'Ιδιωτικοῦ Δι-
καίου ἡ ἐτησίᾳ συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Οἱ Δήμοι καὶ Κοινοτήτες καὶ οἱ Σχολικὲς 'Ε-
φορίες, ὅσες δὲν ἔχουν πληρώσει μέχρι σήμερα,
πρέπει νὰ ἐμβάσουν δραχ. 200. Ἀπὸ τοῦ προσε-
χοῦς Ἀπριλίου ὅμως πρέπει νὰ γράψουν στὸν
προϋπολογισμό τους 300 δραχ. γιὰ κάθε ἐτησίᾳ
συνδρομῇ.

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρό-
τερη ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μι-
κροὺς συνδρομητὰς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιῶ-
τας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσις νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη
συνδρομὴ των, ἂν δὲν μποροῦν ὁλόκληρη, σὲ δυὸ
δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισσότερες, γιατί εἶναι
ἀδύνατη ἡ παρακολούθησίς των μέσα σὲ χιλιά-
δες συνδρομητὰς.

Ἡ συνδρομὴ ἀπαραίτητο εἶναι νὰ συνοδεύε-
ται ἀπὸ ἓνα μικρὸ σημείωμα, στὸ ὁποῖο νὰ γρά-
φεται τὶ ἀντιπροσωπεύει τὸ ἀποστελλόμενον πο-
σόν. Αὐτὸ γίνεται εὐκόλα, ἂν ἡ ἀποστολὴ γίνε-
ται ταχυδρομικῶς, ὅποτε ἡ σημείωσις μπορεῖ νὰ
γράφεται στὸ στέλεχος τῆς ἐπιταγῆς.

Πρέπει νὰ προσεχτῇ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσις
ποὺ μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταὶ μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

Ὅνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως

Διεύθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριὸ ἐπαρχία καὶ
Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν καὶ
διευκόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΥΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΟΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣ ΟΣ

Εσωτερικοῦ με-χρὶ Δραχμῶν	100.000.—		Κεφάλαιον Καταθετῶν	Δραχ. 3.300.000.000
'Εξωτερικοῦ > >	500.000.—		> > 'Αποθεματικόν	280.000.000

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς
ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους.

Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιοῦνται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται.

Τὸ 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου καταθέσεων, ἥτοι δραχ. 33.500, δὲν κατάρχεται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν.

Οἱ κουμπαραδες τοῦ Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου εἶναι τὸ καλύτερον καὶ προσφορώτερον μέσον
οἰκονομίας.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 2 Αξονα
ΗΜΕΡΟΜ. 24-10-81
ΑΡΙΘ. 30354

Η Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗ-
ΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡ-
ΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ 4^{ΗΣ} ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Α'.

Ἡ «Ἐθνικὴ Ὁργάνωσις Νεολαίας» εἶναι θε-
σμὸς γνησιώτατα καὶ ἀπολυτότατα μεταυγουστι-
ανός. Μόνον μέσα ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς μεταβολῆς
τῆς 4ης Αὐγούστου ἦτο δυνατόν νὰ προκύψῃ αὐτὴ
ἡ ἐνιαῖα σύνταξις τῶν νέων καὶ τῶν νεανίδων
τῆς Χώρας. Διότι τὸ πνεῦμα τῆς 4ης Αὐγούστου
εἶναι πρῶτα-πρῶτα πνεῦμα ἐνότητος. Ἀπὸ τὸ
πνεῦμα δὲ ἀκριβῶς αὐτὸ τῆς ἐνότητος πηγάζει
ἓνα ἄλλο χαρακτηριστικὸ τῆς μεταβολῆς τῆς
4ης Αὐγούστου: Ἡ λαϊκότης τῆς. Διότι ἡ μετα-
βολὴ τῆς 4ης Αὐγούστου ἔχει λαϊκότητα ὅχι
μόνον ἐκ τοῦ ἔργου τῆς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς προε-
λευσεώς τῆς.

Ἡ 4η Αὐγούστου ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν μακρὰν
ἀγωνίαν τῆς ἐργαζομένης Ἑλλάδος, ἡ ὁποία δὲν
ἐδυσφόρει μόνον διότι τὰ προϊόντα τῆς ἐργασίας
τῆς ἐγίνοντο ἀνάλωμα τῆς ἀστόργου σπατάλης
τῶν παρασιτικῶν στοιχείων, ποὺ συνεκράτουν
τὰς ἰθυνοῦσας δυνάμεις τοῦ Κοινοβουλευτι-
σμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐξηγείρετο, διότι, ἀφοῦ τῆς ἔ-
λειψε κάθε ἀσφάλεια εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς, ἀφοῦ
ἐκλονίσθη ἡ βεβαιότης τῆς διὰ τὴν ἐπαύριον,
εἶδε νὰ ἐλαττώνωνται ὁλονέν καὶ αὐταὶ ἀκόμη
αἱ δυνατότητες τῆς ἐλευθερίας, τῆς καθημερινῆς
ἐργασίας. Ἐπομένως ἡ μεταβολὴ τῆς 4ης Αὐ-
γούστου ἀπὸ λόγους καταγωγῆς καὶ προελευ-
σεως εἶναι ἐπαναστασις λαϊκὴ. Τώρα, εἰς ἐδι-
καίωσεν ἢ ὅχι τὴν καταγωγὴν τῆς, αὐτὸ τὸ βλέ-
πομεν εἰς τὰ ἔργα τῆς. Τὸ βλέπομεν εἰς τὰ αἰ-

σθήματα ποὺ ἐνέπνευσεν, εἰς τὰς ἀφοσιώσεις ποὺ
τῆς ἀνταποδίδονται. Ἐὰν ἠθέλαμεν νὰ ἐρευνή-
σωμεν εἰς τὰ κοινωνικὰ στρώματα μεταξὺ τῶν
ἀγροτῶν καὶ ἐργατῶν, θὰ εὐρίσκαμε τοὺς πε-
ρισσότερους καὶ τοὺς ἐνθουσιωδεστέρους ὁπα-
δοὺς τῆς. Γενικῶς ἡ 4η Αὐγούστου, ὡς πολιτικόν
καὶ ὡς κοινωνικόν καὶ μεταρρυθμιστικόν κίνημα,
δὲν ἐκφράζει τίποτα ἄλλο εἰμὴ τὴν ὀργανωμέ-
νην ἀμυναν τῶν ἐργαζομένων στρωμάτων τοῦ
ἔθνους ἐναντίον τοῦ πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ
παρασιτισμοῦ, τὸν ὁποῖον κατήντησε νὰ ἐκπρο-
σωπῇ καὶ νὰ ἐρμηνεύῃ ὁ κοινοβουλευτισμός. Μὲ
τὴν ἐπικράτησιν τῆς 4ης Αὐγούστου ἀρχίζει εἰς
τὴν Ἑλλάδα νὰ ὁργανώνεται τὸ κράτος τῶν ἐρ-
γαζομένων. Ἐνα κράτος ἐργαζομένων, ὅχι ὑπὸ
τὴν μορφήν τοῦ ἀφυσικοῦ ἐπινοήματος χιμαιρι-
κῶν ἐγκεφάλων, ποὺ ἐπῆγαν νὰ στηρίξουν τὴν
οὐτοπίαν των εἰς τὸν ψευδομεσείαν τῆς λεγομέ-
νης τρίτης κοινωνικῆς τάξεως—τῶν βιομηχανι-
κῶν ἐργατῶν,—ποὺ ἡ ἐπικρατήσις τῆς θὰ ἔπρεπε
νὰ συμπέσῃ μὲ τὴν ἐξόντωσιν ἢ τὴν ὑποδούλω-
σιν ὅλων τῶν ἄλλων, μὲ τὴν ἄθεον πάλιν τῶν τά-
ξεων καὶ τὴν φρίκην τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ἀλλὰ
μὲ τὸν ἁρμονικὸν συντονισμό τῆς ἐργασίας ὅλων
τῶν κλάδων, ὅλων τῶν δυνάμεων καὶ ὅλων τῶν
ἰδιοφυῶν τοῦ λαοῦ, ἰσοτίμων καὶ ἐξ ἐλευθέρας
βουλῆσεως προσφερομένων διὰ τὴν δημιουργίαν
ὕλικων καὶ ἠθικῶν ἀγαθῶν, χάριν τῶν ἀναγκῶν

του συνόλου. "Ενα Κράτος, του οποίου η βασιική και χαρακτηριστική αντίθεσις πρὸς τὸν κομμουνισμόν ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ἐκκινεῖ ἀπὸ ἀγάπην, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐκκινεῖ ἀπὸ μίσους. Ἀλλὰ τὸ μῖσος πάντοτε γεννᾷ μῖσος, τὸ κατάντημά του εἶναι ὁ κοινὸς ὀλεθρὸς. Ἡ ἐποχὴ μας τὸ ἐγνώρισεν αὐτὸ ἀπὸ τὴν στυγνὴν τραγωδίαν ἐνὸς ἔθνους μεγάλου, ἡ ὁποία ζοφοῦται περισσότερον ὅσον παρέρχεται ὁ καιρὸς. Ἡ ἰδικὴ μας ἐπανάστασις ἐκκινεῖ ἀπὸ ἀγάπην. Καὶ ἡ ἀγάπη ἐστερέωσε πάντοτε οἴκους καὶ ἔθνη καὶ λαούς. Διὰ τοῦτο ἡ ἰδικὴ μας ἐπανάστασις δὲν καταστρέφει. Συντηρεῖ. Δὲν συντηρεῖ ὅμως τυφλὰ καὶ ἄκριτα, οὔτε παραδέχεται τὸ ἀλάθητον ὅλων τῶν θεσμῶν, ἀπλῶς διότι ὑπῆρξαν. Δημιουργοῦσα ἐν τῇ συντηρήσει καὶ συντηροῦσα δημιουργικῶς, ἀχρηστεύει ὅ,τι ἔχει ἱστορικῶς παλαιωθῇ, ἀνανεώνει τὸ περιεχόμενον ἐκείνων πού διετήρησαν τὴν βασιικήν των γονιμότητα καὶ τέλος προστατεῖ καὶ κατοχυρώνει τὰς θεμελιακὰς ἀξίας, πού καθαγιαζοῦν τὴν ζωὴν. Τὸ θεῖον, ὡς πηγὴν ἀγαθοῦ, ὡς ὄριον καὶ ὡς τέρμα, κάτω ἀπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ οἰοῦ ἱσορροπεῖται καὶ λαμβάνει γόνιμον πληρότητα ἢ ἀνθρωπίνην ἐλευθερίαν. Τὴν οἰκογένειαν ὡς λίκνον τῆς φυλῆς, πηγὴν εὐγενείας, τῆς ὁποίας οἱ τρυφεροὶ δεσμοὶ ἡμερώνουν καὶ κρατοῦν ὑπὸ δυνατὸν δημιουργικὸν ἔλεγχον ὅ,τι ὑπελείφθη πρωτόγονον καὶ ζῶδες μέσα εἰς τὴν ἀτελὴ ἀνθρωπίνην μας φύσιν. Τὴν πατρίδα, πού κατεργάζεται εἰς τὴν ἔκτασιν τοῦ ἐθνικοῦ συνόλου τὰ ἴδια ἀγαθὰ καὶ τὰς ἰδίας ἀρετάς, πού κατεργάζεται ἡ οἰκογένεια. Τὴν ἐνότητα τοῦ γένους, τοῦ αἵματος, τὰς ὑπόθικας τῶν γενεῶν πού ἐπέρασαν καὶ τὰς προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων· ὅλα ἐκεῖνα, ἀπὸ τὰ ὁποία ἡ ἄλλως τὸσον πτωχὴ καὶ θραχεῖα μας ὑπαρξὶς μεταλαμβάνει ἀπὸ τῆς διάρκειαν τῆς ζωῆς, ἀπὸ τὴν αἰωνιότητά της, ἀπλώνεται ἀπεριόριστα πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ πρὸς τὸ μέλλον, κατακτᾷ τὴν χαρὰν καὶ τὴν λύτρωσιν τῆς ἀθανασίας.

Ἡ ἰδικὴ μας ἐπανάστασις ἀρνεῖται καὶ ἀπορρίπτει τὸ μηδενιστικὸν ψεῦδος τῆς ἰσότητος. Γνωρίζει ὅτι ἡ ἰσότης εἶναι ἔννοια ἀγνωστος εἰς τὴν φύσιν, ἀντίθετος πρὸς τὴν φύσιν, ἐπομένως ἀπάνθρωπος καὶ ἄθεος. Δὲν γνωρίζει μόνον τὸ ἀνέφικτον τῆς ἰσότητος. Ἐξεγίρεται καὶ μετὰ τὴν ἰδέαν μόνον μιάς ἀνθρωπότητος μηχανοποιημένων ρομπότ, ἡ ὁποία θὰ κατεδικάζετο νὰ ζῇ τὴν ζωὴν μυρμηκίως ἀγέλης, μονοτόνως ὁμοιομόρφου καὶ ἱσοπεδωμένης, ὑποχρεωμένης νὰ ρυθμίζῃ κατὰ ἐνιαῖον σχῆμα τὰς κινήσεις, τὰ αἰσθήματα, τοὺς πόθους, τὰς ὀνειροπολήσεις καὶ τὰ πάθη της. Γνωρίζει ὅτι τὸ ἀπώτατον κατάντημα μιάς τέτοιας ἀγέλης, ἂν ᾗτο δυνατόν ποτὲ νὰ μολυνθῇ ἢ ἀγία ὄψις τῆς γῆς μετὰ τὸ πέρασμά της,

θὰ ᾗτο ἡ ταχεῖα, σχεδὸν μηχανικὴ ἐξαφάνισις.

Γνωρίζει ὅτι ἡ ἀνισότης ᾗτο, εἶναι καὶ θὰ μείνῃ ἡ πηγὴ ὅλης τῆς γοητείας τῆς ζωῆς. Ἡ χαρὰ καὶ ὁ θρίαμβός της, ἡ μυστικὴ πηγὴ τῆς ἀεναίου ἀνατάσεως, πού κατέστησε τὸν ἄνθρωπον ἡγεμόνα τοῦ πλανήτου, δημιουργὸν ὅλων τῶν ὡραιότητων πού συντηροῦν καὶ διακονοῦν τὴν ζωὴν. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως δὲ αὐτῆς ἡ ἐπανάστασις μας εἶναι βαθύτατα ἑλληνική. Μὰς ἐπαναφέρει γοργὰ εἰς τὰς δωρικὰς πηγὰς τῆς ἱστορίας μας, εἰς τὸ φῶς τῶν ὡραίων ἀνατάσεων, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐξεπορεύθησαν οἱ πολιτισμοί. Ἡ ἐπανάστασις μας ὅμως δὲν ἀγνοεῖ καθόλου μίαν ἄλλην πλευρὰν τῆς σημερινῆς ἀγωγῆς τῆς ἀνθρωπότητος. Δὲν ἀγνοεῖ τὴν τραγωδίαν, τὴν ὁποίαν γεννᾷ ἡ ὀρμητικὴ φορὰ τῶν τεχνικῶν κατακτήσεων, ἡ δυσκολία, μετὰ τὴν ὁποίαν κατακτᾶται καὶ ὑποτάσσεται εἰς τὰ παγκόσμια πλαίσια ἓνα νέον καὶ δυσπροσάρμοστον στοιχεῖον τῆς προόδου· ἡ μηχανή. Ἀποκρούουσα τὴν ὑλιστικὴν θεωρίαν τοῦ κόσμου, τῆς ὁποίας διδύμα τέκνα εἶναι τὸ συγκεντρωτικὸ κεφάλαιο καὶ ἡ προλεταριακὴ αἵρεσις, γνωρίζει ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ δώσῃ λύσιν νέαν, ἠθικῶς δικαιομένην εἰς τὴν τραγωδίαν τῶν οἰκονομικῶς ἀποκλήρων κοινωνικῶν στρωμάτων. Τὴν λύσιν αὐτὴν τὴν ἀνευρίσκει εἰς τὸ πλαίσιον τῆς ἐθνικῆς ἀλληλεγγύης καὶ μέσα εἰς τὸ φῶς τῆς Εὐαγγελικῆς ἀληθείας. Ὅπως μέσα εἰς τὸ περιθώριον τῆς οἰκογενείας δὲν ἀνέχεται ἡ συνείδησις μας τὴν ἀντίθεσιν χορτασμένων καὶ πεινασμένων, εὐμεροῦντων καὶ ταλαιπωρουμένων, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον δὲν ἡμπορεῖ, δὲν πρέπει νὰ ἀνέχεται τὴν ἰδίαν ἀντίθεσιν οὔτε μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τῆς ἐθνικῆς ὁλότητος.

Διὰ τοῦτο, ἐνῶ εὐλαβεῖται καὶ σέβεται τὸν κοινωνικὸν διαφορισμόν, ἐνῶ δέχεται καὶ ὑποβοηθεῖ τὸν διαφορισμόν τῶν ἰδιοφυῶν, τῶν κλίσεων καὶ τῶν ἐπιδόσεων τῶν ἀτόμων, ἐνῶ μένει προσηλωμένη στερεῶς εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἱεραρχικῆς κοινωνίας, δὲν λησμονεῖ νὰ ἀπαιτῇ καὶ νὰ ἀπαιτῇ ἐπιμόνως, ἀτέγκτως, διὰ τὸ παρὸν τοῦλάχιστον, τὴν ἐξασφάλισιν στοιχειώδους βιοποριστικῆς ἐργασίας εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐνὸς κατωτάτου ὁρίου ἀσφαλείας δι' ὅλους ἐκείνους, τῶν ὁποίων τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας καὶ αἱ πρόσοδοι δὲν τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ προβλέπουν καὶ νὰ ἀποταμιεύουν διὰ τὰς περιπτώσεις πού ἢ ἀπὸ ἀρρώστια ἢ ἀπὸ γῆρας καὶ ἀναπηρίαν δὲν θὰ ᾗσαν εἰς θέσιν νὰ ἐργάζωνται, καὶ διὰ τὰς οἰκογενείας των, διὰ τὰς περιπτώσεις θανάτου τοῦ προστάτου των.

Τοῦτο διότι ἀκραδάντως πιστεύει ὅτι κοντὰ εἰς τὰς ἄλλας ἀναποτρέπτους τραγικότητας τῆς ζωῆς, πού πηγάζουν ἀπὸ τὸν αἰσθηματικὸν μας

κόσμον καὶ ἀπὸ τὰ τυφλὰ τῆς μοίρας πλήγματα, δὲν ἐπιτρέπεται μετὰ τὰ ὑλικά μέσα πού διαθέτει ἡ σύγχρονος ἀνθρωπότης νὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ὄντα πού νὰ στεροῦνται ἐργασίας καὶ πόρου ζωῆς. Τὴν ἀπαίτησιν τῆς αὐτῆς δὲν περιορίζεται εἰς τὸ νὰ τὴν κατοχυρώνῃ μετὰ τὰ μέσα τοῦ νομίμου καταναγκασμοῦ. Ἀποσκοπεῖ νὰ τὴν κατασφαλίσῃ καὶ νὰ τὴν στερεώσῃ ἐπάνω εἰς τὸ ἀρραγὲς θεμέλιον τῆς ἐκουσιότητος, ἐπάνω εἰς τὸ βάθρον τῆς κατανόησεως καὶ συμπαθείας, ἐπὶ τῆς ἐθελουσίας προσφορᾶς, ἐπὶ τῆς καλλιέργειας τοῦ αἰσθήματος τοῦ χρέους καὶ τῆς θυσίας, τῆς μόνης πού ἐξαγνίζει τὸν ἄνθρωπον, τὸν λυτρώνει ἀπὸ τὸ ὑπόλειμμα τοῦ κτήνους, πού ἀνταρτεῖ μετὰ τοῦ καὶ νὰ τὸν ἀναβιβάξῃ πρὸς τὸ θεῖον. Μόνον ἀπὸ τῆς δευτέρας αὐτῆς ἀπόψεως ἢ ἐπανάστασις ἢ ἰδικὴ μας εὐρίσκει τὰ στοιχεῖα τῆς συνδέσεώς της μετὰ τὰ κινήματα, πού σύγχρονα μετὰ αὐτὴν ἀνανεώνουν καὶ ἀναστερῶνουν τοὺς ἀπειληθέντας ἐθνικοὺς πολιτισμούς, εἰς ἄλλους τόπους. Μετὰ τὸ πρῶτον τῆς ἰδικῆς μας ἀντιλήψεως, τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς, τὸ "Ἔθνος τῆς αὐρίων θὰ εὕρῃ τὴν ἠθικὴν του τελείωσιν εἰς τὴν δημιουργίαν ἐνὸς ἐργαζομένου σμήνους, διατηροῦντος αὐστηρὰν τὴν ἀξιολογικὴν του ἱεράρχειαν, χωρὶς πλουσίους καὶ χωρὶς πένητας, καὶ μιάς κοινωνίας χριστοκρατουμένης, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἄφρων πειρασμός τῆς ἐγωϊστικῆς συσσωρεύσεως ὑλικῶν ἀγαθῶν θὰ ἔχη ὑπερνηκῆθῃ ὡς ἠθικῶς μάταιος καὶ ὅπου ἡ ἀγωνιώδης μέριμνα διὰ τὴν ὑλικὴν συντήρησιν θὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὴν συνειδητὴν αὐτοπειθαρχίαν, μετὰ τὴν ὑποταγὴν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου εἰς αὐστηρὰ καὶ σταθερὰ κριτήρια μέτρου, τῶν κατ' ἄτομον ἀναγκῶν.

Ἐδῶ δὲ ὑπάρχει ἡ ἀπάντησις μας εἰς τὸν συζητητὴν ὁ ὁποῖος θὰ ᾔθελε νὰ πληροφορηθῇ διὰ τὴν ἰδικὴν μας ἀντίληψιν τοῦ "Ἔθνους. Δι' ἡμᾶς ἡ ἐθνικὴ ἀρχὴ ἀποκλείει, ὀφείλει νὰ ἀποκλείῃ, ὡς ἀνήθικον καὶ ἄρα ἀντεθνικὴν, τὴν ὑπαρξιν ἀποκλήρων ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς ἐθνικῆς κοινότητος, ὅπως τὴν ἀπέκλειε πάντοτε ἡ χριστιανικὴ μας ἠθική. Καὶ ἐδῶ ἡ ἰδικὴ μας ἐπανάστασις ἀρχίζει ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου ἀναποδράστως θὰ καταλήξουν, ἀφοῦ κλείσουν τὸν δαιμονικὸν κύκλον τῶν ἀνεκδιηγῆτων ὑλικῶν δυστυχῶν, ὑλικῶν καταστροφῶν καὶ ἠθικῶν ταπεινώσεων ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι μετὰ ὅπλα των μόνον τὴν ἀρπαγὴν καὶ τὴν βίαν, μετὰ προπετὴ χλεύην ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων ἱερῶν, μετὰ καταστροφὰς θησαυρῶν συσσωρευμένων ἀπὸ αἰώνων, μετὰ ἐξουθενώσεις συνειδήσεων, βιάζοντες τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, κατασυντρίβοντες καὶ καταβεβηλοῦντες ὅ,τι θεῖον κλείει ἡ ἀνθρωπίνη ὑπαρξὶς, ἐνόμισαν ὅτι θὰ ἀνανεώσουν τὸν κόσμον. Ὅταν ὁμιλοῦμε περὶ εὐτάκτως συγ-

κροτημένου σμήνους εἰς τὰ ἐθνικὰ πλαίσια, ὁμιλοῦμε διὰ τὴν ἰδεώδη μορφήν τῆς κοινωνίας, πρὸς τὴν ὁποίαν κατατείνουμεν. Ὅτι δὲ πραγματικά, ὅχι διανοητικά καὶ πλατωνικά, ἀλλ' ἀληθινά, μετὰ στερεὸν βῆμα καὶ μετὰ τόλμην, πού οὔτε τὴν ὀνειρεύθησαν οἱ ῥήτορες καὶ οἱ προφήται τοῦ φιλελευθερισμοῦ, ἀνοίγομε σήμερον τὸν δρόμον πρὸς τὴν νέαν κοινωνίαν, τὸ μεταγυροῦσιανδὸν Κράτος τὸ ἔδειξε μετὰ ἔργα, μετὰ μεταρρυθμίσεις εἰς τὸ κοινωνικὸν ἐπίπεδον, εἰς τὸν τομέα τῆς ὁργανώσεως τῆς ἐργασίας, εἰς τὴν ρύθμισιν τῶν σχέσεων ἐργοδοτῶν καὶ ἐργατῶν. Μέσα ἀπὸ τὰς πράξεις αὐτὰς καὶ δι' αὐτῶν ἡμπορεῖ ὁ καθείς μας νὰ συνθέσῃ τὴν μορφήν τῆς νέας κοινωνίας, πρὸς τὴν ὁποίαν βαδίζομεν. Ἀπὸ τὴν ἔντασιν τῆς πίστεως καὶ τῆς θελήσεως ὅλων μας, ἀπὸ τὴν ὥριμον καὶ συνειδητὴν ἐφεσιν συμπαθείας πού ὀφείλουν νὰ δείξουν ὅσοι ἀναμεταξύ μας ἔτυχε νὰ διαθέτουν περισσεῖαν ἀγαθῶν, ἀπὸ τὴν ἀνοχὴν τῶν οἰκονομικῶς ἀδυνάτων, ἀπὸ τὸ καθολικότερον πνεῦμα τῆς αὐτοθυσίας, πού θὰ πρυτανεύσῃ μετὰ ὅλων καὶ ἀπὸ τὴν διαρκὴ καὶ ἐπίμονον ἐμπέδωσιν τῆς νέας κοινωνικῆς ἀρχῆς, σύμφωνα μετὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀνοδος εἰς τὴν κοινωνικὴν κλίμακα δὲν αὐξάνει τὰ δικαιώματα, ἀλλὰ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἀνερχομένου, θὰ ἐξαρτηθῇ τὸ χρονικὸν σημεῖον τῆς πραγματώσεως τῶν νέων κοινωνικῶν μορφῶν.

Βαδίζομεν πρὸς μίαν κοινωνίαν, πού συνειδητὰ καὶ ἐσκεμμένως ἀχρηστεύει τὸν κώδικα τῶν δικαιωμάτων διὰ νὰ ἀναστηλώσῃ εἰς τὴν θέσιν του τὸν κώδικα τῶν ὑποχρεώσεων. Ἀξιολογεῖ μετὰ τὸ μέτρον τοῦ χρέους καὶ μετὰ τὸ ἀντίτιμον τῆς εἰσφορᾶς εἰς τὴν συνολικὴν ἀνεσίαν. Πρὸς μίαν κοινωνίαν νέαν, πού θὰ ἱεραρχήσῃ σύμφωνα μετὰ τὸ εὐαγγελικὸν πρόσταγμα: «Πάντι ὃ ἐδόθη πολὺ, πολὺ ζητηθήσεται παρ' αὐτοῦ». Διὰ τοῦτο ἡ ἐπανάστασις ἡ ἰδικὴ μας δὲν συνεπάγεται οὔτε ἔχει ἀνάγκην κατακρημνίσεων, οὔτε καταστροφῶν. Εἶναι ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὸ βάρβαρον στοιχεῖον τῆς ἀνατροπῆς. Δὲν ἱσοπεδώνει πρὸς τὴν ὑποστάθμην, ὅπως ἄλλοι. Ἀρνεῖται τὴν ὑποστάθμην καὶ τὴν καταργεῖ. Διότι ἔργον της εἶναι νὰ ἀνυψῶν καὶ νὰ ἀνορθῶν. Καταλύει μόνον τοὺς στατικούς φραγμούς καὶ ἀνοίγει ἐλευθέρως ὅλας τὰς διόδους, διὰ τὴν δυναμικὴν ἀνοδὸν. Ἐτσι ἀνανεώνει τὸ περιεχόμενον πάσης ἀξίας καὶ διασφαλίζει τὴν διαρκὴ ἀνανέωσιν τῆς ἰθουούσης ἱεραρχίας. Γίνεται κίνημα τῶν ἀρίστων καὶ ἐνῶ σκοπὸς καὶ ἀντικείμενον τῆς ἀνησυχίας καὶ τῆς στοργῆς της εἶναι καὶ παρᾶμένουν τὰ πλήθη, οἱ ἐθνικοὶ ὄγχοι, ὁ Λαός, αὐτὴ μένει ἀδέσμευτος καὶ λυτρωμένη ἀπὸ κάθε ὀχλικὴν ἀρχήν.

Κδς.

ΑΙ ΣΤΕΓΑΙ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ὡς ἀναγράφομεν καὶ εἰς ἄλλην στήλην, κατόπιν ἐπιθυμίας καὶ ἐγκρίσεως τοῦ Ἀρχηγοῦ, κατηρτίσθη μελέτη διὰ τὰ τμηματικῶς ἀνεγερθησόμενα κτίρια, τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ στεγάσουν τὰς ὑπηρεσίας τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Πρωτευούσης.

Ἦτο πράγματι ἀναγκαῖα ἡ ἀπόκτησις ἰδιοκτητῶν οἰκημάτων, τὰ ὁποῖα, ἐφ' ὅσον θὰ ἀνεγερθοῦν διὰ τοιοῦτον σκοπὸν, θὰ προβλέψουν τὴν ἐξυπηρέτησιν ὅλων τῶν ὑπηρεσιακῶν ἀναγκῶν τῶν Ὑποτομῶν. Δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ ἡ ἐλλείψις αὐτῇ νὰ ὑποπέσῃ εἰς τὴν ἀντίληψιν Ἐκείνου, ὁ Ὅποιος φροντίζει τόσον διὰ τὴν Ὁργάνωσιν μας, ὥστε ἐλπίζεται ἐντὸς τοῦ ἀρξάμενου νέου ἔτους νὰ ἀποπερατωθῶν μερικὰ ἐκ τῶν προβλεφέντων ἤδη κτιρίων, ἵνα στεγάσουν τὰς κυριωτέρας ὑπηρεσίας. Οἱ Νέοι μας διὰ τὴν νέαν ταύτην χειρονομίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐχαιρέτησαν ἐνθουσιωδέστατα τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἰδίας τῶν στέγης, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποῖαν θὰ λειτουργῇ τὸ διηλεκτὲς ἐργαστήριον τῆς ἀσκήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος διὰ τὰ μεγάλα Ἑθνικὰ ἔργα, ἅτινα καλεῖται νὰ ἐπιτελέσῃ.

ΑΙ ΦΥΣΙΚΑΙ ΚΑΛΛΟΝΑΙ ΜΑΣ

Ἡ Ἑλληνικὴ φύσις παρουσιάζει τοιαύτας καλλονὰς αἵτινες πάντοτε εἰλκυσαν τὴν προσοχὴν ὅλου τοῦ κόσμου. Ἀπὸ ἐτῶν οἱ ξένοι ἐπισκέπται μας δὲν παύουν ἐπιστρέφοντες εἰς τὰς πατρίδας τῶν νὰ τὰς περιγράφουν μὲ πραγματικὸν θαυμασμόν. Τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου διὰ τοῦ Ὑφυπουργείου τοῦ Τουρισμοῦ ἔχει ἐπιτελέσει ἐθνικὸν αὐτόχρημα ἔργον μὲ τὴν διαφήμισιν διὰ παντὸς τρόπου τούτων, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰς καλλιτεχνικὰς ἀπεικονίσεις τῶν. Ἡ «Νεολαία» ἀρχεῖται ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους δημοσιεύουσα τοιαύτας, συνεισφέρονσα οὕτως εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἀγάπης τῶν Νέων μας πρὸς τὴν ὡραίαν Πατρίδα μας, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ἓνα τῶν πρωταρχικῶν σκοπῶν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Ε.Ο.Ν.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑΙ

Πυρετώδης ἀπὸ τοῦδε ἤρχισεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας ἡ προετοιμασία ὑφ' ὅλων τῶν Σχηματισμῶν τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἑορτασμοῦ τῆς Ἑθνικῆς ἑορτῆς τῆς 25ης Μαρτίου. Ἀπὸ 8, τι ἡδυνήθημεν νὰ πληροφορηθῶμεν μέχρι τῆς ὥρας, ἡ συμμετοχὴ τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὸν ἑορτασμόν καὶ τὴν παρέλαιν θὰ ὑπερβῇ εἰς μεγαλοπρέπειαν πᾶν προηγουμένον.

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀποκρήμινους βράχους τῶν Μετεώρων θεώμενοι ἀπὸ τὸν περίεργον τῆς Μονῆς Βαράναμι.

«ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α'»

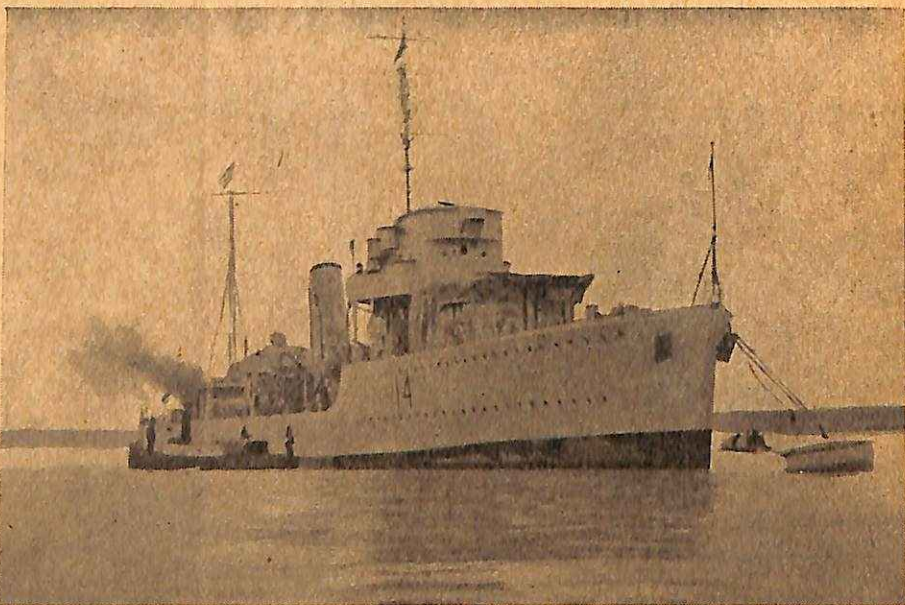
Εἰς τὰς ἐνδόξους μονάδας τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ μας προσετέθη ἀπὸ προχθὲς καὶ νέα ἀξιόμαχος—τὸ ἀντιτορπιλικὸν «Βασιλεὺς Γεώργιος Α'».

Ἡ ὑποδοχὴ του, εἰς τὸν Ναύσταθμον, ἐγένετο μετὰ τῆς προσηκούσης ἐπισημότητος, παρόντων τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως, τοῦ ὑφυπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν καὶ τῶν ἀνωτέρων στελεχῶν τοῦ πολεμικοῦ μας Ναυτικοῦ.

Ὁ Ἀρχηγὸς εἰς τὴν προσφώνησίν του, ἐκθέσας τὰς προσπάθειάς τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου διὰ τὴν ἀνασυγκρότησιν ὅλων τῶν πολεμικῶν δυνάμεων καὶ τοῦ Ναυτικοῦ τῆς χώρας, ἐτόνισεν ἰδιαίτερώς τὴν σημασίαν ποὺ ἀποδίδει εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἐμφύχου ὕλικου τοῦ Ναυτικοῦ, χαρακτηρίσας τὴν πρόοδον εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὡς τὴν πλέον χαρακτηριστικὴν, διὰ τὴν ὁποῖαν καὶ ἠὺχαρίστησε τοὺς συντελέσαντας εἰς ταύτην ἀξιωματικούς, τονίσας ὅτι «οὐδέποτε τὸ ναυτικὸν μας ἦτο εἰς καλυτέραν κατάστασιν ἀπὸ τὴν σημερινήν». Ἐξήγγειλεν ἐπίσης τὴν συνεχιζομένην προσπάθειαν διὰ τὴν σύντομον συμπλήρωσιν τοῦ ὕλικου ναυτικοῦ ἐφοδιασμοῦ μας, ὥστε τοῦτο, ὅταν ποτὲ ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ, νὰ συνεχίσῃ τὰ ἐνδοξα αὐτοῦ κατορθώματα. Ἀλλὰ καὶ οἱ λόγοι ποὺ ἠκούσθησαν ἐκ μέρους τοῦ Ἀνωτάτου Ἀρχηγοῦ τοῦ Στόλου, τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, κατὰ τὴν τελετὴν ἐκείνην ἐκφράζουν ὅλην τὴν ἐθνικὴν χαρὰν Του διὰ τὴν προσθήκην τῆς νέας ταύτης ἀξιωμαχοῦ μονάδος, ἥτις φέρει καὶ τὸ Ὑψηλὸν Του ὄνομα.

«Συγχαίρω τὸ Βασιλικὸν Ναυτικὸν διὰ τὴν νέαν πολεμικὴν μονάδα, τὴν ὁποῖαν ἀπέκτησε σήμερον καὶ τὴν ὁποῖαν θὰ ἀκολουθήσῃ καὶ ἄλλη καὶ ἄλλη, ὅπως σὰς εἶπεν ὁ κ. Πρωθυπουργός, καὶ εὐχομαι καὶ ἐλπίζω πολλὰ ἀκόμη».

Ἡ νέα ναυτικὴ μας μονάς

Τὸ νέον ἀντιτορπιλικὸν μας «Βασιλεὺς Γεώργιος Α'» κατὰ τὴν ὥραν τοῦ κατάπλου τοῦ εἰς Ναύσταθμον.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ

Ἀπὸ τὸν ἐργάτη μέχρι τὸ βιομήχανο, ἀπὸ τὸν μαθητὴ μέχρι τὸν ἐπιστήμονα, ἀπὸ τὸ ἄτομο μέχρι τὸ ὠργανωμένο σὲ συλλόγους σύνολο καὶ ἀπὸ τὸ μικρὸ μαγαζάκι μέχρι τὶς μεγάλες Ἑταιρίαι καὶ Ὁργανισμοὺς φτάνει μιὰ φωνή: «Κι' ἀπὸ μᾶς μιὰ ρίζα».

Κι' ἡ προθυμία στὴ συμμετοχὴ αὐτὴ δὲν βγαίνει ἀπὸ μιὰ ἀπλὴ ἐπιθυμία νὰ καλλωπίσωμε τὴν Πρωτεύουσα, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ βαθύτερη αἰσθησὶ τῆς ἐλλείψεως πρασίνου, ἐλλείψεως φρουρῶν τῆς υἱείας μας.

Ὁ ἀνθρώπινος ὄργανισμός, καὶ ἰδίως τῶν ἀνθρώπων ποὺ ζοῦν σὲ μεγαλοπόλεις, λόγῳ τῶν πολλῶν κατοίκων, τῶν ψηλῶν σπιτιῶν ποὺ κλείνουν τὸν ὀρίζοντα, τῶν μηχανοκινήτων τροχοφόρων καὶ ἄλλων αἰτίων, ἔχει χάσει πολλὰ ἀπ' τὰ συστατικά ποὺ τοῦ χρειάζονται γιὰ τὴν κανονικὴ του λειτουργία.

Νὰ λοιπὸν μιὰ ἀπ' τὶς αἰτίαι τῆς τεραστίας συμμετοχῆς στὴν ἐβδομάδα τοῦ Πρασίνου.

Χρειαζόμαστε τὸ φάρμακο τοῦ καθαρισμοῦ τῆς ἀτμοσφαίρας στὴν ὁποῖα ζοῦμε καὶ ἀναπνέουμε. Τὸ ἦψαμε καὶ πρόθυμα ὅλοι ἐκδηλώνουμε ἐμπράκτως πὼς θὰ τὸ προμηθευτοῦμε.

Ἀνάμεσα σ' ὅλους ποὺ θὰ φυτεύουν τὰ δένδρα, ἓνα φυτῶριο ἀνθρώπινον, ποὺ τὸ ξεφάντωμά του εἶναι ἔργο τοῦ Ἀρχηγοῦ, θὰ ξεχωρίζῃ στὴ χαρούμενη δουλειά. Θᾶναι οἱ δέκα χιλιάδες Φαλαγγῖτες τῆς Ε. Ο. Ν. ποὺ θὰ φυτέψουν ἓνα ὁλόκληρο ἄλσος.

Ἡ ἐξόρμησις αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀκόμη ἐκδήλωσις τῆς συστηματικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῆς Νεότητος, τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ δέχεται μὲ χαρὰ καὶ προθυμίᾳ κάθε τι ποὺ ἔχει σκοπὸ νὰ δημιουργήσῃ ἔργα κοινῆς ὠφελείας.

Μ. Δμς.

Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ νέου σκάφους

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐπὶ τοῦ «Βασιλέως Γεωργίου Α'» κατὰ τὴν ὥραν τῆς τελετῆς.

ΑΙ ΝΥΚΤΕΡΙΝΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

Εἶναι γνωστὴ ἡ πολυμερὴς δρᾶσις τῆς «Ἑθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας» εἰς ὅλα τὰ κοινωνικὰ ἐπίπεδα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὡς ἐδημοσιεύσαμεν ἤδη, πρωτοβουλία τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως καὶ προσωπικῶς τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου ἐνσαρκούντος ἐν παντὶ τὴν ἐθνικὴν ἔφεσιν τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἰδρύθησαν καὶ λειτουργοῦν ὑποδειγματικῶς περὶ τὰς 20 νυκτεριναὶ σχολαὶ συντηροῦμεναι καὶ παρακολουθοῦμεναι ὑπὸ τῆς Ὁργανώσεως. Εἶναι περὶ τὸν νὰ ἐξαρθῇ ἡ ἐθνικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀξία τοῦ ἔργου τούτου, τὸ ὁποῖον, ὡς πληροφοροῦμεθα, θὰ ἐπεκταθῇ κατὰ πολὺ ἐντὸς τοῦ τρέχοντος ἔτους ἐπιθυμία καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Ἔτσι «διδάσκουσα καὶ διδασκόμενη» ἡ Ἑθνικὴ Νεολαία θὰ ἀποβαίῃ ὁσημέραι ὁ παράγων τῆς ἐθνικῆς προόδου, ὅπως τὴν ὠραματίσθη Ἐκείνος Ὅστις τὴν ἐμπνέει καὶ τὴν οδηγεῖ.

ΚΑΙ ΚΑΡΠΟΦΟΡΑ

Μὲ εὐχαρίστησι εἶδαμε πὼς ἐκτὸς ἀπὸ τὰ καλλωπιστικὰ δένδρα, ποὺ πρόκειται νὰ φυτευθοῦν στὴν «πράσινη ἐξόρμησι» δὲν ἀπεκλείσθησαν καὶ τὰ καρποφόρα. Ἦτο καιρὸς πιά νὰ προσεχθῇ πὼς ἔξω ἀπὸ τὴν σκοπιμότητα ἐνὸς εισοδήματος ποὺ θὰ δίδουν εἰς τὰ ταμεῖα τῶν δήμων καὶ κοινοτήτων δὲν ὑστεροῦν καθόλου ἀπὸ τὰ καλλωπιστικὰ σὲ χάρι καὶ ὡμορφιά καὶ σὲ χρωματισμοὺς ἀνθέων καὶ φυλλωμάτων τῆς διάφορες ἐποχῆς τοῦ ἔτους. Μιὰ δεινροστοιχία ἀπὸ ἀμυγδαλιές, ἀπὸ ἀχλαδιές, ἀπὸ ροδακινιές μὲ κατάλληλη ἐναλλαγή εἶναι θαῦμα ὁράσεως τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνοίξεως. Ἀλλὰ καὶ θὰ γίνῃ ἀφορμὴ μιᾶς καλῆς ἀσκήσεως τοῦ σεβασμοῦ τοῦ κοινοῦ καὶ πρὸς τὸ δένδρον καὶ πρὸς τοὺς καρποὺς τοῦ...

ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Δὲν πρόκειται, βεβαίως, νὰ ἐξάρωμεν τὰ ἀγαθὰ τῆς οἰκονομίας καὶ γενικώτερον τῆς ἀποταμιεύσεως. Εἶναι ἀξίωμα: Ὅταν ἐοδεύῃς ἔστω καὶ μιὰ δεκάρα πᾶρα πάντα ἀπὸ δόξα εἰσπράττεις εἰς αὐτὴν ἀνθρώπου. Ἄν δὲ εἰσπράττεις τὰ ἐοδεύῃς, δὲν θὰ κάμῃς τίποτα στὴν ζωὴ σου. Καὶ σὺ πρῶτο τῆς μοίρας κτῆμα, εἰσαι προωρισμένος νὰ δοκιμάσῃς τὴν δυστυχίαν. Ἄν ἐοδεύῃς λιγώτερα εἰσαι εὐτυχής. Ἐκεῖνο ποὺ σοὺ περισσεύει, ὅσο λίγο καὶ ἂν εἴναι, ἀποταμιεύμενον, θὰ σοὺ σταθῇ παραστάτις σὲ κάθε ἀνάγκη, σὲ κάθε περιστάσι. Αὐτὰ ἀσφαλὲς εἶχε ὑπ' ὄφιν τοῦ ὁ Ἀρχηγὸς ὅταν διὰ νόμου, τὸν ὁποῖον ἐισηγήθη εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλεῖα, διηκόλυνε τοὺς ἐργαζομένους γενικά καὶ ἰδιαίτεράς τοὺς ἐργαζομένους νέους εἰς τὴν ἀποταμίευσιν, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐκ μέρους τῶν ταχυδρομικῶν ταμιευτηρίων θὰ παρέχεται πᾶσα εὐκολία, θὰ δύνανται νὰ καταθέτουν ἐντόκος ἀπὸ 1 δραχμὴ μέχρι 100.000 δραχμῶν. Οἱ ἐργαζόμενοι νέοι, καὶ ἀπευθυνόμεθα ἰδιαίτεράς πρὸς τοὺς σφριγηλοὺς νέους ποὺ ἀποτελοῦν τὰς μεγάλας φάλαγγας τῆς Ε. Ο. Ν., πρέπει νὰ ἐπωφεληθῶν τῆς παρουσιαζομένης εὐκαιρίας. Καὶ 2 δραχμαὶ ἀκόμη ἡμερησίως, θὰ εἶναι ἀρκετὰ νὰ σχηματίσουν ἓνα κεφάλαιον χρήσιμον.

Η ΘΕΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΗ ΜΑΣ

Ηταν Ιούλιος του 1913. Στο Λιθούνοβο της Βουλγαρίας ξμενε τὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο μας. Ὁ ὀπτικὸς σταθμὸς του ἔπαιρνε κατὰστασι στιγμῆς ἀπὸ τὸ διάμεσο σταθμὸ μεταξύ γενικοῦ στρατηγεῖου καὶ μεραρχιῶν, τὴν Πογδορίτσα. Μιὰ εἴδησι βιαστικὴ καὶ μαύρη ἔπρεπε νὰ μεταδοθῇ. Ἡ 4η μεραρχία διέτρεχε κίνδυνον. Ὁ Βασιλεὺς στρατάρχης ἔστειλε τὸν ἀγγελιαφόρο ποὺ ἔφερνε καὶ προσωπικὰ τὸ ἄγγελμα στὸ ἐπιτελεῖο του. Ὁ ἕνας ἦτανε ἄρρωστος, οἱ δυὸ ἄλλοι ἔσκυψαν τὸ κεφάλι. Ὁ Δούσμανης φαίνεται πὼς δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τὸ σηκώσῃ σύντομα. Μὰ ὁ νεώτερος, ὁ Γιάννης Μεταξᾶς, πετάχτηκε καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴ γνώμη τοῦ συναδέλφου του, πῆρε μονομιάς τὴν ἀπόφασι. Ἐσωσε τὴν 4η μεραρχία ἀπὸ βέβαιη καταστροφή. Τότε ἡ γλήγορή του κρίσι καὶ ἡ πιὸ γλήγορή του ἀπόφασι ἔσωσαν μιὰ μεραρχία! Καὶ τώρα, μιὰ 4η Αὐγούστου, πρὶν ἀπὸ διόμισυ χρόνια, ἔσωσε ἕνα Λαό.

* * *

Γι' αὐτὸ τώρα πιστεύουμε κ' ἐμεῖς ἄσσειστα στὸν Ἀρχηγό, στὸν Στρατιώτη. Ἀπὸ τὴν πίστι στὸ ἔθνος μας τὸ μελλούμενο, γεννήθηκε ἡ πίστι μας πρὸς τὸν Ἄνδρα, τὸν Ἐνα, τὸν Ἀρχηγό! Ἀπὸ τὴν μεγάλη, σὰν τὰ βράχια γερὴ μας πίστι γεννιέται καὶ βλαστάνει ἡ σημερινή μας ἐπιμονὴ καὶ θέλῃσι νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε.

Μόνον μ' αὐτὰ μπορούμε νὰ ἐξηγήσουμε στοὺς ξερούς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴ, πὼς συνετελέστηκε τὸ θαῦμα αὐτὸ καὶ πὼς ἔχει τόσο πείσμα ἢ προσήλωσίς μας πρὸς Αὐτόν.

Ὅταν σήμανε ἐκείνη ἡ 4η Αὐγούστου, ἡ ἱστορική, ὅταν ὁ Λαὸς ταράχτηκε, ὅταν οἱ πρῶτοι μας λόχοι βάδισαν παιδί κοντὰ σὲ παιδί, νέος πλάϊ σὲ νέον, ἔτοιμοι νὰ ξεσκιστοῦν γιὰ τὸν Ἀρχηγὸ καὶ τὸ Ἔργο του, ἄρχισε νὰ μιλά σὲ τὸν Λαό. Ὅχι ὡς ἐπιδέξις διπλωμάτης, ὅχι ὡς ἐπιδέξις πολιτικός: Μίλησε ὁ Ἄνδρας, ὁ Στρατιώτης! Μίλησε Αὐτός, ποὺ πολέμησε στὴν πρώτη γραμμῇ, ποὺ ἔνοιωσε τὸν πόλεμον πάνω σὲ τὸ ἴδιον τὸ κορμί. Γι' αὐτὸ ὅλα του τὰ λόγια φανερόνουν τὴν ἀγάπη του πρὸς τὴν εἰρήνη. Μίλησε ὁ Ἄνδρας ὁ πονετικός πρὸς τὸ Λαὸ τὸν βασιμισμένο ἀπὸ τὸν κομματισμό, πρὸς τὸ Λαὸ τὸν ἀφανισμένο, τὸν πεινασμένο, τὸν παραγνωρι-

σμένο, τὸν σκλαβωμένο! Κάθε του λέξι ἔφτασε ὡς τὴν ψυχὴ, γιὰτὶ κάθε λόγος του εἶναι εἰλικρίνεια καὶ στοργή.

Μίλησε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ψυχὴ τοῦ αἰωνίου Ἑλλήνος καὶ ὅλη ἡ πίστι καὶ ἡ ἐλπίδα ποὺ ζῇ στὸ ἐσωτερικὸ μας, ξέσπασε κ' ἀνέθηκε ἀπὸ τὰ ἐρείπια, ποὺ τὴν εἶχανε θάψει κ' ἐλευθερώθηκε μὲ μιὰ συνολικὴ κραυγὴ: «Ναί, σὲ πιστεύουμε!»

Κι' ἦρθε ὁ Λαὸς κοντὰ του! Δὲν ἔδωσε ὑποσχέσεις, ἀπήτησε θυσιᾶς! Μὰ τίς ἀπήτησε τίμια καὶ εἰλικρινὰ σὰν στρατιώτης γιὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδας. Προσπάθεια καὶ ἐργασία ἦτανε ἡ κινητήριος δύναμις τῆς μηχανῆς, ποὺ ζητοῦσε νὰ βάλῃ ἔμπρός. Καὶ σὰν μαγνήτης, ποὺ χωρίζει τὸ μέταλλο ἀπὸ τὴ σκόνη, σέρνει ἡ ψυχὴ του κοντὰ τῆς τοῦς καλλίτερους καὶ τοῦς δυνατούς.

Ἀπὸ ὅλα τὰ στρώματα ἦλθαν, γιὰτὶ ἡ φωνὴ του τοὺς ἀντάμωσε κατὰκαρδα, γιὰτὶ ὁ λόγος του ἐξέφραζε καὶ μορφοποιοῦσε τὸ μυστικὸ τους αἶσθημα καὶ τὴ λαχτάρα τους. Γι' αὐτὸ ἔγινε ὁ δρόμος των καὶ ἡ θέλησί των. Ξύπνησε μέσα στὴ ψυχὴ των, ὅτι ἔμενε χρόνια καὶ χρόνια κοιμισμένο. Ἐγινε τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ, ποὺ ξύπνησε τὴν κοιμισμένη ὁμορφιά.

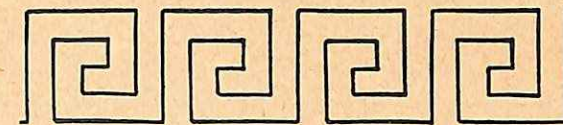
Τώρα ἡ τάσι τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς ἀκολουθίας του εἶναι νὰ γίνῃ πρᾶξι ἡ λαχτάρα αὐτὴ καὶ ἡ θέλησι. Ἀδιάφορο ἂν θὰ γίνῃ σήμερα ἡ αὐριο. Θέλει νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο του καὶ νὰ τὸν κἀνῃ περιεχόμενο ὁλοκλήρου τῆς ἐλληνικῆς ζωῆς. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλεῖό του!

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔργο καὶ τὸ θαῦμα, ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τὸν Ἐνα, τὸν Ἄνδρα, τὸν Στρατιώτη, τὸν Ἀρχηγό, ποὺ ξέρει μὲ μεταξένιο τρόπο νὰ χαϊδεύῃ τὴν ψυχὴ τοῦ Λαοῦ του, τὸν Μεταξᾶ, ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ ὅλο καὶ πιὸ κοντὰ στὴ μορφοποιούσα ἀλήθεια τῆς ἐλληνικῆς αἰωνιότητος.

Γι' αὐτὸ κ' ἐμεῖς οἱ νέοι τὸν νοιώθουμε καὶ τὸν ἀγαποῦμε! Ἀγαποῦμε σ' αὐτὸν τὸν Ἄνδρα, τὸν Στρατιώτη, τὸν Μοναδικόν, τὸν Ἀρχηγόν, τὸν Πατέρα, τὸν Ἐμπνευστήν, τὸν Ὁδηγόν, τὸν Ἄνθρωπον Ἰωάννην Μεταξᾶν.

Σ. Καρ.

ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

Ὁ Πρύτανης καὶ αἱ Πανεπιστημιακαὶ ἀρχαὶ ἐκάλεσαν τοὺς πρωτοετείς φοιτητὰς νὰ ἐνταχθοῦν εἰς τὴν Ἑθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ πρόσκλησις των θὰ βρῇ ὅσον πρέπει πρόθυμον καὶ ἐνθουσιώδη ἀνταπόκρισιν. Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀκράτου ἀτομισμού, τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα, ὅπως ἦτο φυσικόν, εἶχεν ὁδηγήσει εἰς τὴν παρακμὴν καὶ τὴν κατάρρευσιν ὁλοκλήρου τοῦ συστήματος τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν θεσμῶν τοῦ ἸΘ' αἰῶνος, οἱ σπουδασταὶ τῶν ἀνωτάτων σχολῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀλιγώτερον, εἰς ἄλλας Χώρας περισσότερον, ἐδιδάσκοντο νὰ ἐπιδεικνύουν ἕνα εἶδος ἀνεξαρτησίας φρονήματος, τὴν ὁποίαν συχνότατα τὴν ἐξέτεινον, συντελούσης καὶ τῆς νεανικῆς ὁρμῆς, μέχρις ὑπερβολῶν, αἱ ὁποῖαι σήμερα θὰ ἐθεωροῦντο αὐτόχρημα κωμικαί. Ποία ἦτο, πῶς καὶ μὲ ποία ἀποτελέσματα ἐξεδηλοῦτο ἡ ἀνεξαρτησία αὐτή, θὰ μᾶς δοθῇ ἴσως εὐκαιρία νὰ ἱστορήσωμεν ἄλλην φοράν. Ἐκεῖνο ποὺ θὰ ποῦμε τώρα εἶναι, ὅτι ἡ ἐποχὴ ἐκείνη, ἀπλῆ καθ' ἑαυτὴν πολιτικῶς καὶ κοινωνικῶς καὶ εὐτακτος ἐν τῇ ἀπλότητί της, μὴ ἔχουσα ν' ἀντιμετωπίσῃ προβλήματα τοῦ ὄγκου καὶ τῆς πλοκῆς τῶν σημερινῶν, ἡμποροῦσε ἀκινδύνως νὰ ἐπιτρέπῃ εἰς τὴν Νεολαίαν νὰ παρατείνῃ τὴν ἀμεριμνησίαν τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας καὶ νὰ παίζῃ σπουδάζουσα. Ἐνα τέτοιο πρᾶγμα δὲν ἐπιτρέπει ἡ ἐποχὴ μας, ἐποχὴ συγκεντρωμένης ἀγρυπνίας τῶν κοινωνικῶν καὶ τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων. Ἐκ τούτου ἡ προοῖσα χρεωκοπία τῶν παιδῶν μορφῶν καὶ ἡ βαθμιαία ἀντικατάστασις καὶ ἀναμόρφωσις των, αὐτὴ ποὺ προσδιορίζει τὴν πορείαν τῆς παγκοσμίου ἐπαναστάσεως, ποὺ καταργεῖ μαζί μ' ὁλόκληρον τὸ σύστημα τῶν ἰδεῶν τοῦ φιλελευθερισμοῦ

τοῦ ἸΘ' αἰῶνος καὶ τὸ ὑστατον ἀπόσταγμα τῶν ἰδεῶν τούτων, τὴν κομμουνιστικὴν ἐπιληψίαν.

Ἡ νεότης τοῦ ἔθνους, καὶ μάλιστα τὸ τμήμα τῆς ἐκείνου, ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ ἡγηθῇ αὐριον τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κρατήται ἐκτὸς τοῦ κινήματος τοῦ συνόλου τῶν νέων τῆς Χώρας. Δὲν εἶναι ἄλλως τε παρὰ ἕνας τομεὺς μόνον τῆς ὅλης ἐθνικῆς ἀνανεωτικῆς ἐξορμήσεως. Τοῦτο θὰ ἐσημειναι ἀποποίησιν ἀπὸ μέρους τῆς πανεπιστημιακῆς νεολαίας τοῦ ἡγετικοῦ τῆς ρόλου. Ἡ Ἑλληνικὴ πανεπιστημιακὴ νεολαία δὲν ἔμπορεῖ νὰ εὐρίσκειται ἔξω ἀπὸ τὸν στίβον τῆς ἀνανεωτικῆς ἐργασίας, ποὺ συντελεῖται εἰς τὸν τόπον, ὅχι μόνον διότι δὲν ἔμπορεῖ νὰ ζῇ ἔξω ἀπὸ τὸν παλμὸν τῆς ζωῆς τοῦ ἔθνους, χωρὶς κίνδυνον «νὰ ἐκκοπῇ καὶ νὰ βληθῇ εἰς πῦρ» κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν ἑκφράσιν, ἀλλὰ καὶ διότι δὲν ἔμπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ πνευματικὴν ὀντότητα, ἀφοῦ ἐκτὸς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὡς λόγου, ὡς σκέψεως, ὡς τέχνης διὰ μέσου τῶν αἰώνων δὲν νοεῖται πνευματικότης. Οἱ σπουδασταὶ εἶναι δυὸ φορές Ἕλληνες. Ἕλληνες φύσει λόγῳ αἵματος, λόγῳ κληρονομικότητος, λόγῳ ἱστορικῆς συνεχείας καὶ Ἕλληνες λόγῳ πνευματικῆς κατεργασίας, ὅπως ὀφείλουν νὰ εἶναι ὅλοι οἱ μορφωμένοι ἄνθρωποι. Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ εἰς ὅλας τὰς ἀνωτάτας σχολὰς πρέπει ν' ἀκουσθοῦν καὶ πάλιν ἐπιμόνως αὐταὶ αἱ ἀλήθειαι, διότι προσφάτως ἐκινδύνευσαν νὰ λησμονηθοῦν. Τόσον, ὥστε κάτω ἀπὸ τοὺς δωρικοὺς κίονας τοῦ προστυλίου ποὺ εἶναι ὅλο φῶς καὶ μέτρον καὶ ἀρμονία, νὰ συνάπτωνται μάχαι γύρω ἀπὸ συνθήματα ζοφερά καὶ βάρβαρα, τὰ ὁποῖα ἀποκρούει μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν χιλιετηρίδων τῆς ἱστορίας καὶ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ εὐγένεια αὐτῆς τῆς γῆς.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

«Εἶναι ἀκόμη πρόσφατος εἰς τὴν ἀνάμνησιν ὕμῶν ἡ ἀταξία καὶ ἀνωμαλία, ἥτις ἐπεκράτει κατὰ τὰ τελευταῖα ἀκαδημαϊκὰ ἔτη εἰς τὴν πανεπιστημιακὴν διδασκαλίαν καὶ εἰς τὴν πανεπιστημιακὴν ζωὴν ἐν γένει ἐκ τοῦ διχασμοῦ τῶν φοιτητῶν εἰς ὁμάδας, πολλάκις ἐπιδιωκούσας σκοποὺς ἑνὸς πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἰδίᾳ λόγῳ τῆς καταστρεπτικῆς ἐπιδράσεως, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπὶ μερίδος τοῦ φοιτητικοῦ κόσμου ἡ προσπάθεια προσηλυτισμοῦ τῶν φοιτητῶν εἰς ἀνθεθνικὰς καὶ ἀντικοινωνικὰς διδασκαλίας καὶ ἐνεργείας.

Ἀπὸ διετίας καὶ πλέον ἡ Σεβαστὴ Κυβέρνησις, ἐπιβαλοῦσα γενικῶς τὴν τάξιν καὶ τὴν πειθαρχίαν, ἐπέτυχε συγχρόνως τὴν ἐνότητα τῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τὴν προσήλωσιν αὐτῶν εἰς τοὺς διδακτικούς καὶ ἐπιστημονικοὺς σκοποὺς, τοὺς ὁποίους καὶ μόνους πρέπει νὰ ἐπιδιώκῃ ἡ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον φοίτησις.

Εἶναι γνωστὸν εἰς ὕμᾶς ὅτι ἀπὸ τινος χρόνου καταβάλλεται ἔντονος καὶ συστηματικὴ προσπάθεια πρὸς ὁργάνωσιν αὐτῆς, ἐλληνικῆς νεολαίας. Ἡ ὁργάνωσις αὕτη, τελοῦσα ὑπὸ τὴν ἄμεσον καὶ προσωπικὴν ἀνωτέραν διεύθυνσιν αὐτοῦ τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, ὅστις ἀποδίδει εἰς

τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῆς ὑψίστην σημασίαν, καὶ θεμιμένη ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν ἀρχηγίαν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου ὡς καὶ τῶν Α. Β. Β. Υ. Υ. τῶν Περιγηπισσῶν Φρειδερίκης καὶ Εἰρήνης, οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὰς γνωστὰς ἐκείνας ὁργανώσεις, ἃς πολιτικαὶ μερίδες ἢ κοινωνικαὶ τάξεις ἄλλοτε ἐπεδίωκον. Ἡ σημερινὴ Ὀργάνωσις ἔχει ὡς σκοπὸν νὰ συνενώσῃ ἅπασαν τὴν ἑλληνικὴν νεολαίαν καὶ νὰ καθοδηγήσῃ αὐτὴν εἰς τὴν συνειδήσιν καὶ τὴν ἐπιδίωξιν τῶν ἐλληνικῶν ἰδανικῶν.

Ἰδίᾳ οἱ Φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, ἀποτελοῦντες νῦν τὸ πνευματικὸν ἄνθος τῆς ἐλληνικῆς νεότητος καὶ προωρισμένοι βραδύτερον νὰ χρησιμεύωσιν ὡς ὁδηγοὶ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Κοινωνίας, ἔχουσι τὴν υποχρέωσιν νὰ μετάσχουσιν ἐνεργῶς τῆς Ὀργανώσεως ταύτης.

Τούτου ἕνεκεν ἡ Πανεπιστημιακὴ Σύγκλητος, ἐκτιμῶσα προσορκνὼντας τὴν σπουδαίαν ταύτην διὰ τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους πρωτοβουλίαν τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, προάγει νὰ προτρέψῃ ὕμᾶς, ἀγαπητοὶ φοιτηταὶ καὶ φοιτήτριαι, ὅπως σπεύσητε νὰ πυκνώσητε τὰς πανεπιστημιακὰς φάλαγγας ἐγγραφόμενοι εἰς τὰς τάξεις των...».

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΑΡΜΑΤΩΛΟΙ

ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΚΟΜΗ

Από τὰ καλλίτερα πράγματα πού μᾶς διδάσκει τὸ σχολεῖο καὶ ἡ ἱστορία μᾶς εἶναι ὅ,τι ἀφορᾷ τοὺς ἀρματωλοὺς καὶ τοὺς κλέφτες. Οἱ ἀρματωλοὶ ἐφύλασσαν τὰ χωριά, οἱ κλέφτες ἦσαν στὰ λημέρια. Μὲ τὸ τέλος τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἐπαψαν νὰ ὑπάρχουν ἀρματωλοὶ καὶ κλέφτες. Ὁ ταξειδιώτης ὅμως πού περνᾷ χειμῶνα τὴν ὀρεινὴ Θεσσαλία καὶ τὴν ὀρεινὴ Δυτικὴ Μακεδονία θὰ ἰδῇ καὶ θὰ πληροφορηθῇ μὲ ἐκπληξίν του ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὰ ὀρεινότερα χωριά τῆς Πίνδου καὶ σήμερα λίγοι ἀρματωλοὶ. Ἐχουν τὸ ἴδιο ὄνομα καὶ ἐξασκοῦν τὴν ἴδιαν ἐργασίαν. Φυλάσσουν τὰ χωριά, ὅπως τὰ ἐφύλασσαν καὶ οἱ πρὶν ἀπὸ τὸ 1821. Τρεῖς-τέσσαρες ἀρματωλοὶ βρίσκονται στὴν Σαμαρίνα. πού εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ δύο-τρία ὑψηλότερα χωριά ὁλοκληρῆς τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Σαμαρίνα εὐρίσκεται στὸν Σμόλικα καὶ εἶναι ὁ Σμόλικας ἡ ὑψηλότερα κορυφὴ τῆς ὄρεινῆς τῆς Πίνδου καὶ τὸ μέρος περιλαμβάνεται εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν Γρεβενῶν. Ἄλλοι δύο-τρεις βρίσκονται σὲ κάθε ἓνα ἀπὸ τὰ λίγο χαμηλότερα χωριά πού γειτονεῦνουν μὲ τὴν Σαμαρίνα, στὸ Περιβόλι καὶ στὴν Ἀθδέλλα. Διατηροῦνται ἀκόμη καμμιὰ δεκαπενταριά ὡς εἰκοσι ἀρματωλοὶ στὰ ὀρεινότερα χωριά τῆς περιφέρειας τοῦ Ἀσπροποτάμου, εἰς τὰς ἐπαρχίας Τρικάλων καὶ Καλαμπάκας.

Αὐτοὶ εἶναι ὅσοι ἀρματωλοὶ ἔχουν μείνει ἀπὸ τὰς χιλιάδας πού ἦσαν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τὸ ὄρος Γράμμος εἰς τὰ σύνορα Ἡπειρο-Μακεδονίας καὶ Ἀλβανίας μέχρι τοῦ Ταινάρου, εἰς τὸ τέρμα τῆς στεριανῆς Ἑλλάδος.

Πολὺ σκληρὴ ὅμως εἶναι ἡ ζωὴ τῶν σημερινῶν ἀρματωλῶν. Μονότονῃ καὶ μοναχικῇ. Περνοῦν τρεῖς καὶ τέσσαρες καὶ πέντε μῆνες καὶ βρίσκονται κλεισμένοι στὸ χωριὸ ἀνάμεσα στὰ χιόνια, χωρὶς νὰ βλέπουν ἄλλον ἄνθρωπο. Τὰ χιόνια ἀνεβαίνουν σὲ ὕψος ἓνα καὶ δύο μέτρα καὶ αὐτοὶ πρέπει διαρκῶς νὰ τροφοδοτοῦν τὸ τζάκι μὲ ἀφθονώτατα ξύλα, γιατί ἀλλοιῶτα θὰ μείνουν κόκκαλο. Πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια των οἱ χαμηλὲς πέτρινες στέγες λυγοῦν πολλὰς φορὲς ἀπὸ τὸ χιόνι. Εἶναι ὅμως ὑποχρεωμένοι νὰ ἀφίνουν καὶ κάθε τόσο τὸ σπίτι καὶ νὰ κάνουν μιὰ περιπολίαν, μὲ τὸ ὄπλο στὸν ὦμο, στὸ ἐρημικὸ χωριό. Μὲ μεγάλη δυσκολία μποροῦν νὰ ἀνοίξουν δρόμο ἀπὸ τὸ χιόνι. Σφυρίζουν δὲ βάζοντας τὰ δάχτυλα στὸ στόμα καὶ περιμένουν νὰ ἀκούσουν τὸ σφύριγμα τοῦ ἄλλου ἀρματωλοῦ πού φυλάσσει τὴν ἄλλη συνοικία.

Τὰ χωριά αὐτὰ ἀδειάζουν τελείως τὸν χειμῶνα. Δὲν μένει οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε ζῶν. Φεύγει ὁ κόσμος, πού εἶναι ἄλλοι κτηνοτρόφοι, ἄλλοι ἀγωγιάτες, ἄλλοι ὑλοτόμοι, ἄλλοι ὑφαντουργοί, ἄλλοι τσαρουχάδες καὶ τσαγκαράδες, ἄλλοι μαγαζάτορες, ἄλλοι ξυλουργοὶ καὶ κατεβαίνουν στοὺς κάμπους. Μετὰ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐλάχιστοι βρίσκονται στὰ χωριά. Εἰς τὰ μέσα Νοεμβρίου οὔτε ἓνας, ἔξω ἀπὸ τοὺς ἀρματωλοὺς. Ἡ ζωὴ στὰ ὀρεινότερα αὐτὰ χωριά, πού ἐπὶ πέντε μῆνες εἶναι ἀποκλειστικῶς σκεπασμένα ἀπὸ χιόνι, εἶναι ἀδύνατος. Δὲν ὁπάρχει δὲ οὔτε γεωργία, οὔτε ζῶα μποροῦν νὰ βοσκήσουν. Οἱ κάτοικοι κατεβαίνουν μὲ τὰ ζῶα των, σχηματίζοντας μακρὰ καραβάνια, στὴν πόλιν τῆς Κοζάνης, στὰ Γρεβενά, στὰ Σέρβια, στὴ Λάρισα, στὴν Καλαμπάκα, στὰ Τρίκαλα, στὴν Ἐλασσόνα. Ἄλλοι τραβοῦν μακρύτερα. Φθάνουν ὡς τὸ Βελεστίνο καὶ ὡς τὸν Βόλο, καὶ ἄλλοι πηγαίνουν πρὸς τὴν ἄλλη πλευρά, τὴν δυτικὴ, τῆς Πίνδου. Φθάνουν ὡς τὴν Ἄρτα, ὡς τὴν Φιλιπιάδα, ὡς τὴν Πρέβεζα, ὡς τὰ Γιάννενα. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ χωριά μέρος κατεβαίνουν καὶ ξεχειμάζουν καὶ στὰ μέρη τοῦ Βάλτου καὶ Ξηρομέρου καὶ πρὸς κάτω ἀκόμη. Ἔρχονται καὶ μένουν στὸν Καρβασαρά, στὸ Ἀγρίνι στὸ Μεσο-

ΣΤΙΣ ΚΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΠΙΝΔΟΥ

λόγγι. Κάμποσοι περνοῦν περνοῦν καὶ τὸν Κορινθιακὸ καὶ κατασταλάζουν στὴν Πάτρα. Καὶ ἄλλοι φθάνουν ὡς τὰς Ἀθήνας.

Εἶναι ἐργατικῶτατοι, εὐφυέστατοι καὶ προοδευτικῶτατοι. Ὑπέροχοι ἄνθρωποι. Ἰδιοφυεῖς εἰς τὴν τέχνην, εἰς τὸ ἐμπόριον, εἰς τὰ γράμματα. Μυρμηκία ἐργατικῶτατα. Γι' αὐτὰ τὰ σπίτια των εἶναι γεμάτα ἀπὸ πράγματα. Ἰδίως ἀφθονώτατα εἶναι τὰ κάθε εἶδους μάλλινα ὑφάσματα τοῦ ἀργαλειοῦ, πού τὰ ὑφαίνουν αἱ γυναῖκες, παλαιότερα δὲ πού τὰ ὑφαίνουν οἱ ἄνδρες.

Ποῖος νὰ φυλάξῃ ὅμως τόσο πλοῦτο ἀπὸ τοὺς κλέφτες, πού μόλις ἐμαλάκωνε λίγο ὁ καιρὸς ἤρχοντο μὲ μουλάρια καὶ ἄλογα νὰ ἀδειάζουν τὰ πλοῦσια ἔρρημα χωριά;

Γι' αὐτὸ ὑπῆρχαν καὶ ὑπάρχουν μέχρι σήμερα οἱ ἀρματωλοὶ. Εἶναι ὑπολείμματα τῶν παλινῶν. Πολλοὶ ἔχουν καὶ τὰ ἐπίθετα ἀκόμη γνωστῶν παλαιῶν ἀρματωλῶν. Τοὺς διορίζει τὸ χωριὸ νὰ φυλάγουν τὸν τόπο. Ἐκάναν δὲ μέχρι τοῦ 1912 καὶ μάχας ἀληθινὰς κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν ἀπὸ ἄλλα χωριά, πού ἐσχημάτισαν συμμορίας καὶ ἤρχοντο νὰ πατήσουν τὰ ἔρρημα αὐτὰ μέρη. Μποροῦσε δὲ νὰ εἰδοποιηθοῦν, ἂν ἐτύχαινε ἀνάγκη, καὶ οἱ ἀρματωλοὶ τῶν γειτονικῶν χωριῶν γιὰ νὰ ἐνισχύσουν τὴν ἀμυνα. Ἐπρεπε νὰ μὴ πατηθῇ τὸ χωριό. Πολλὰς φορὲς ἐβουζίαζαν καὶ τὴν ζωὴν των. Αἱ μάχαι δὲ αὐτὰς πού ἐδείχναν τὴν γενναϊότητα τῶν ἀρματωλῶν ἔδιναν ἀφορμὴ κατόπιν νὰ γίνουν δημοτικὰ τραγούδια, ὅπως καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴ τὴν πρὸ τοῦ 1821. Ὑπάρχουν δὲ τέτοια δημοτικὰ τραγούδια καὶ τραγουδοῦνται εἰς τὴν ὀρεινὴ Θεσσαλία καὶ εἰς τὴν ὀρεινὴ Δυτικὴ Μακεδονία, πού ἔγιναν πρὸ εἰκοσιπέντε ἢ τριάντα ἐτῶν.

Σήμερα τὸ Κράτος, πού τόσο μεριμνᾷ γιὰ τὴν καλλιτέρευσιν τῆς ζωῆς τῶν κατοίκων καὶ τῶν πρὸ ἀπομεμακρυσμένων καὶ ὀρεινῶν τμημάτων, ἔχει ἓνα ἀπὸ τὰ κεφαλαιώδη του προγράμματα καὶ τὴν ὁδοποιΐαν. Δὲν θὰ ἀργήσῃ πολὺ νὰ φθάσῃ αὐτοκίνητο ὡς τὴν ὀρεινὴ Σαμαρίνα καὶ ὡς τὰ χωριά τοῦ Ἀσπροποτάμου. Ἡ Πίνδος θὰ δαμασθῇ. Ἡ ὁδοποιΐα εἰς τὰ μέρη αὐτὰ θὰ ἀλλάξῃ τὴν μορφήν των. Τότε ἓνα μέρος τῶν κατοίκων θὰ μένῃ καὶ τὸν χειμῶνα καὶ δὲν θὰ χρειάζονται πλέον νὰ ὑπάρχουν ἀρματωλοὶ. Καὶ τότε θὰ εἶναι μόνον εἰς τὴν ἱστορίαν. Ὡς σήμερα ὅμως ὑπάρχουν ἀκόμη λιγοστοί. Ἀλλὰ αὐτὸ μόνον ὅσοι ἐταξίδευσαν εἰς τὰ ὀρεινότερα ἐκεῖνα χωριά, πού εἶναι εἰς ὕψος ἐπάνω ἀπὸ χίλια μέτρα, εἶχαν τὴν ἀφορμὴ νὰ τὸ μάθουν.

Κ. Φαλταίης

ΜΙΚΡΕΣ ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Μία λίτρα αἵματος πόσων ποσότητων αἰμογλομίνης περιέχει;
2. Ἐπὶ πόσων ἐκτάσεως γῆς ἀσκήνεται ἡ πολιτικὴ δύναμις τῆς Βρετανικῆς Αυτοκρατορίας;
3. Ἐπὶ πόσων πληθυσμῶν ἀσκήνεται ἡ πολιτικὴ δύναμις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν;
4. Πόσες κάμπιες χρειάζονται σ' ἓνα μελισσοφάγο γιὰ νὰ ἀναθρέψῃ τοὺς νεοσσούς του;
5. Πόση ποσότης αἵματος κυκλοφορεῖ ἡμερησίως μέσα σ' ἓνα πνεῦμον;
6. Ποία εἶναι ἡ ἔκτασις τῆς Ἀργεντινῆς;
7. Πόσες ὥρες πρέπει νὰ κοιμάται κανεὶς, κατὰ μέσον ὄρον, τὸ 24 ὥρον;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

1. Ἐκατὸν τριάκοντα γραμμάρια περίπου.
2. Ἐπὶ 34.834.400 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων.
3. Ἐπὶ 129.257.000 κατοίκων.
4. Σαράντα πέντε χιλιάδες.
5. Δέκα χιλιάδες λίτρες.
6. Δύο ἑκατομμύρια ἑπτακόσιες ἐνενήντα ἑπτὰ χιλιάδες ἑκατὸν δέκα τρία τετραγωνικά χιλιόμετρα.
7. Ὅκτω ὥρες.

Οἱ ἐθνικοὶ μας εὐεργέται,

Ο ΖΑΠΠΑΣ

ΚΑΙ Η ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ

Ὁ Ἀλῆ πασᾶς ἦταν κυρίαρχος τῆς Ἡπείρου. Οἱ πασᾶδες τοῦ Ἀργυροκάστρου, τοῦ Δελθίνου καὶ τοῦ Γαδικίου ἔχουν κατατροπωθῇ καὶ τὸ αἷμα ρεῖει στὰ Γιάννενα ἀφθονο. Ἐκατοντάδες-ἑκατοντάδες οἱ Μουσουλμάνοι, πού δὲν ὑποτάχθηκαν στὸν Τουρκαλβανὸ δυνάστη, σφάζονται μὲ πομπὴ καὶ παράταξι μπρὸς στὰ μᾶτια τοῦ ἴδιου τοῦ Τεπελενλή.

Εἶναι τὸ 1813. Ὁ Ἀλῆς ἔχει τὰ πάντα καθυποτάξει μὲ τὴν ἀγριότητα καὶ τὴν πανουργία του. Καὶ ὁ Θεὸς Ἀρῆς σκορπίζει ἀκόμη τὸ θάνατο στὶς ἡπειρωτικὰς ρεματιές. Οἱ μάχες ἐξακολουθοῦν πάντα...

Παρ' ὅλα αὐτὰ, ἄφοβο, ἀτρόμητο, ἓνα λεβεντόκορμο Ἡπειρωτάκι, 13 περὶπου χρονῶν, ἀνεβοκατεβαίνει στὶς ἡπειρωτικὰς πλαγιές. Ἐρχεται ἀπὸ τὸ Λάμποθο καὶ τραβάει ὁλόδια πρὸς τὰ Γιάννενα... Ἐμαθε στὸ χωριὸ του πὼς ὁ Ἀλῆ πασᾶς χτυπάει τοὺς Τούρκους καὶ πηγαίνει νὰ τοῦ προσφέρῃ τὶς ὑπηρεσίες του...

Μισοπεθαμένος ἀπὸ τὴν κούρασι, φθάνει στὸ σεράγι τοῦ Ἀλῆ καὶ ζητάει νὰ τὸν δῇ... Στὴν ἀρχὴ οἱ φρουροὶ τὸν κυττάζουν μὲ περιφρόνησιν τὸν διώχνουν. Μ' αὐτὸς δὲν ὑποχωρεῖ. Ἐπιμένει.

— Τί θέλεις, ὀρέ, τὸν ρωτοῦν.
— Νὰ γίνω στρατιώτης τοῦ Ἀλῆ πασᾶ.

Τὸ λένε ἀμέσως στὸν ἀφέντη τους κι' ὁ Ἀλῆς τὸν δέχεται!

— Πῶς σὲ λένε, ὀρέ ζαγάρ', τὸν ρωτᾷ ὁ Ἀλῆς.

— Βαγγέλη Ζάππα, ἀπὸ τὸ Λάμποθο. Ἡρτα νὰ πολεμήσω κοντὰ σου...

Καὶ ὁ Ἀλῆς παίρνει τὸν νεαρὸ Ζάππα στὴν ὑπηρεσίαν του, στὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀνακτόρων του, φρουρὸ καὶ στρατιώτη του...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ἀρχίζει ἡ σταδιοδρομία τοῦ Βαγγέλη. Μῆκε στὸ μεγάλο σχολεῖο, πού λέγεται

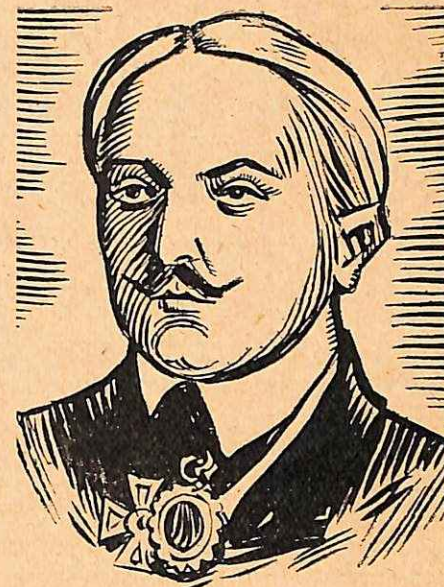
στρατὸς, ὅπου ἀναγκαστικὰ καθένας μαθαίνει χίλια δυὸ πράγματα... Ἀπὸ τὸ ἀπλὸ σκάψιμο τοῦ ταμπουριῦ ἴσα μὲ τὰ γιατροσόφια στὶς λαθωματιές τοῦ πολέμου καὶ στὶς ἀρρώστειες, τὰ κρυώματα πού παίρνουν οἱ στρατιῶτες στὰ χιονισμένα βουνά. Ἔτσι ὁ στρατὸς στάθηκε σχολεῖο περίφημο γιὰ τὸ Βαγγέλη Ζάππα.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ἑπτὰ ὁλόκληρα χρόνια ὑπηρετῆσε κοντὰ στὸν Ἀλῆ πασᾶ. Πολέμησε ἀντίρρηση κοντὰ του τὸ λεβεντόπαιδο τοῦ Λάμποθου, ὅταν τὰ σουλτανικά στρατεύματα πολιορκοῦν τὸν Ἀντάρτη τῆς Ἡπείρου. Ὅταν οἱ Σουλῶτες συμμαχοῦν μὲ τὸν Ἀλῆ, ὁ Βαγγέλης γίνεται πρωτοπαλλήκαρο τοῦ Μάρκου Μπότσαρη.

Ὅταν τὸ Σουλὶ πολιορκεῖται ὁ Βαγγέλης Ζάππας ἐκστρατεύει μὲ τὸν Μαυροκορδάτο γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴ λύσιν τῆς πολιορκίας. Ὁ Βαγγέλης ἔχει πιά ἐξελεγχθῇ σὲ σπουδαῖο πολεμίστῃ. Στὴ συνειδήσιν του δὲν ὑπάρχει πλέον ἄλλο καθήκον: ὁ πόλεμος, ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴν Ἐθνικὴ Ἐλευθερίαν, γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν σκλάβων...

Οἱ Τούρκοι ἀρχίζουν ἀντίποινα... Ὁ Ζάππας δὲν λογαριάζει τὴ μικρὴ του περιουσία, οὔτε τὸ φτωχικὸ πατρικὸ σπίτι του. Μὰ λατρεῖ τὴ μάννα του, τὴ Σώτειρα. Τὴν ἀγαπᾷ ὅσο καὶ τὴν Ἑλλάδα. Κι' οἱ Τούρκοι πού τὸ ξέρουν δημεύουν τὴν περιουσίαν του καὶ συλλαμβάνουν τὴ μάννα του καὶ τὴν φυλακίζουν στὸ Νηοὶ τῶν Ἰωαννίνων.

Ὁ Ζάππας στενοχωριέται γιὰ τὴν κακοπάθεια τῆς μητέρας του, μὰ δὲν συμβιβάζεται μὲ τοὺς ἐχθρούς του. Μιά μάννα ἄλλη, ἡ Ἑλλάς, τοῦ ζητεῖ τὶς ὑπηρεσίες του. Καὶ πολεμᾷ. Πολεμᾷ ἀδιάκοπα δίπλα στὸν Πανουργιᾶ, στὸν Ὀδυσσεά, στὸν Νοταρά, στὸν Κολοκοτρώνη, στὸν Καραϊσκάκη, στὸ Γκούρα. Προσφέρει ἔτσι κι' αὐτὸς τὶς δικές του δυνάμεις γιὰ νὰ

γίνῃ ἡ Ἑλλὰς Κράτος ἐλεύθερο. Καὶ τότε ἡ Μεγάλη του Μάννα, ἡ Ἑλληνικὴ Πατρίδα, ἀναγνωρίζει τοῦ Ζάππα τὶς ὑπηρεσίες.

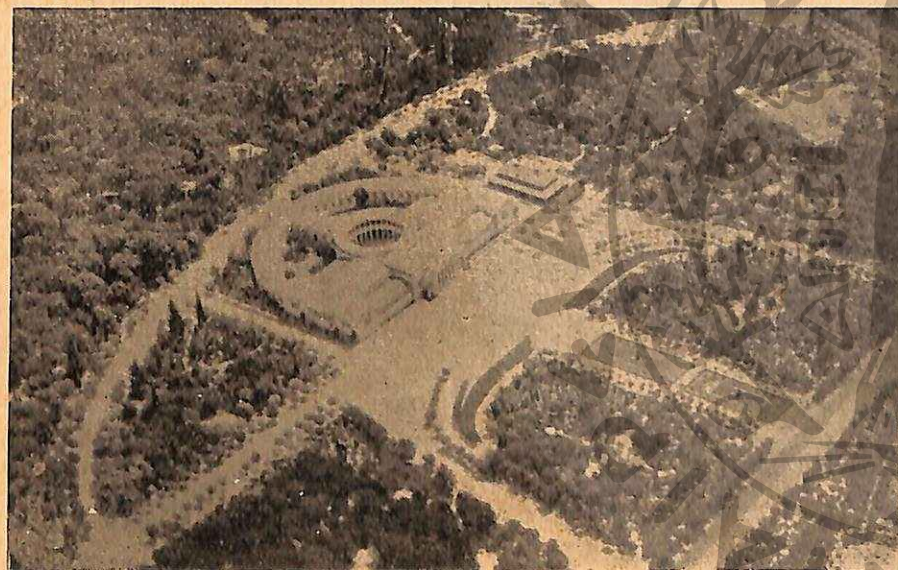
Καὶ τοῦ δίδει βαθμούς — ταξιάρχην — μισθοὺς, χωράφια, ὅπως σ' ὅλους τοὺς πολεμιστάς. Ὁ Ζάππας ὅμως δὲν δέχεται τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτά! Δὲν θέλει πληρωμὴ. Τοῦ ἀρκεῖ ἡ ἱκανοποίησις πὼς ἔκαμε τὸ καθήκον του πέρα ὡς πέρα καὶ δὲν τὸν ἀπασχολεῖ ἂν θὰ ἔχη ἢ ὄχι νὰ ζήσῃ... Καὶ φεύγει γιὰ τὴν Μακεδονία, πού τουρκοκρατεῖται... Στὴ Βέρροια προσπαθεῖ νὰ κάμῃ τὸν ἐμπειρικὸν γιατρό! Στὰ πεδία τῶν μαχῶν ἔμαθε τὴν ἱατρικὴν καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ τὴν ἐξασκήσῃ. Μὰ οἱ λογαριασμοὶ μὲ τοὺς κρατοῦντας στὴ Βέρροια δὲν ἔχουν ἀκόμη καθαριθῇ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν ἀγώνων. Καὶ ὁ Ζάππας δὲν ἔπαυε νὰ μισῇ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους κτύπησε ἀλύπητα. Κι' ἔτσι ἐγκαταλείπει στὰ 1837 τὴν Βέρροια καὶ φεύγει γιὰ τὸ Βουκουρέστι. Ἐκεῖ κάνει τὸν χειροῦργο ἱατρό. Μὰ τὸν παλινὸν στρατιώτη δὲν τὸν ἱκανοποιεῖ τὸ ἐπάγγελμα του. Ἐρχεται σὲ συνεννόησιν μὲ τὰ ἑλληνικὰ μοναστήρια τῆς Ρουμανίας, νοικιάζει κτήματα κι' ἐπιδίδεται σὲ γεωργικὰς ἐργασίας. Καλεῖ κοντὰ του καὶ τὸν ἐξάδελφόν του, τὸν Κωνσταντῖνο Ζάππα, καὶ συνεργάζονται. Πετυχαίνουν στὴ δουλειά τους καὶ νοικιάζουν περισσότερα κτήματα. Σιγὰ-σιγὰ ἀγοράζουν δικὰ τους καὶ γίνονται τσιφλικοῦχοι... Ἐθσαυρίζουν...

Ἀλλὰ γιατί; Δὲν θὰ ἔπρεπε τουλάχιστο νὰ δημιουργήσουν μιὰ οἰκογένειαν, νὰ κάμουν παιδιὰ καὶ νὰ τοὺς ἀφήσουν τὴν τεραστίαν περιουσίαν τους;

— Ὅχι, συμφωνοῦν καὶ οἱ δύο. Δὲν θὰ παντρευτοῦμε. Θὰ ἐργασθοῦμε γιὰ τὴν Μεγάλην μας Μάνναν, τὴν Πατρίδα μας, τὴν γλυκειὰ μας Ἑλλάδα. Σ' αὐτὴν θ' ἀφήσωμε τὴν περιουσίαν μας...

Καὶ ὁ Ζάππας στὸ Βουκουρέστι ὁραματίζεται μιὰ νέα Ἑλλάδα καὶ πιστεύει πὼς αὕτῃ θὰ γίνῃ καλλίτερη ἂν ἀναβιώσουν τὰ Ὀλύμπια. Βλέπει — διὰ τὴν ἐποχὴν του — νὰ συγκεντρώνεται στὰς Ἀθήνας αὕτῃ τῇ φο-

(Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 552)

Γενικὴ ἀποψὶς τοῦ Ζαππεῖου ἀπὸ ἀεροπλάνου

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπό: Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἦταν ἓνα ἀνοιξιὰτικο δειλινό. Οὐ-
τε πνοοῦλα δὲ φυσοῦσε καὶ στὴ γα-
ληνεμένη θάλασσα πέρα φαίνονταν ἔ-
να πολεμικὸ καράβι ν' ἀρμενίζη. Ἐχε
μαζέψει τὰ κανιά' μὰ ἀπὸ τὴ γοργή
κίνηση τῶν κουπιῶν κ' ἀπὸ τὴν καρέ-
να σχηματίζονταν πίσω του ἓνα δρο-
μάκι κατάσπρὸ σὰν ἀνθοσπαρμένο.

Ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου σφίγγεται
κάτι τέτοιες στιγμές. Θαρρεῖς πῶς οἱ
φροντίδες καὶ ὁ θόρυβος τὴν ἀπομα-
κρύνουν ἀπὸ ἓνα ὄνειρο πού κρύβεται
βαθιά μέσα της, μὲ τρόπο πού δὲν
μπορεῖς νὰ ὑποψιάσῃς καὶ τὴν ὑπαρ-
ξή του... Μὰ ὅταν ἡ σκέψη καὶ ἡ φύση
ὀλόγυρα ἡσυχάσουν, ξαφνικά πετιέ-
ται ἅπανά τ' ὄνειρο, σὰ νησάκι μα-
γικὸ λουσμένο σὲ ρόδινη κατάχνη...
Μιά μουσικὴ κρουσταλένια, γλυκιά
ξεχύνεται πού σὲ θλίβει... γιὰ τὴ νο-
σταλγίᾳς καὶ ἀόριστο καὶ ἀφτα-
στο... μιά πατρίδα μακρινή, νὰ ποῦ-
με, πού ὡς τόσο δὲ γνῶρισε ποτέ
σου.

Ὁ πᾶτερ Εὐτύχιος μὲ τὸ μέτωπο
κολλημένο στὸ τζάμι κοιτάζε ὥρα τῶ-
ρα ἀμύλητος κ' ἀλλοπαρμένος. Ξα-
φνικά ἓνα βαθὺ ἀναστεναγμὸς ξέφυ-
γε ἀπὸ τὰ στήθη του' μὰ τὴν ἴδια
στιγμή, σὰν νάκαμε κάτι πού δὲν ἔ-
πρεπε, γύρισε καὶ ἔρριξε μιά γρήγο-
ρη ἀνήσυχη ματιά πίσω του. Ὁ Γρη-
γόρης ἀπόρησε. Γελᾶστηκε ἡ μήπως
τὰ μάτια τοῦ καλόγερου ἦσαν δακρυ-
σμένα; Γιατὶ ἔλαμπαν ὄγρὰ μὲ μίαν
ἐκφράση ἀνθρώπινου πόνου πού ποτέ
ἄλλοτε δὲν εἶχε παραπατήσει.

Ποιὸς ξέρεי τί θύμησης ξύπνησαν
στὸ νοῦ τοῦ ἀποτραπηγμένου ἀπὸ τὴ
ζωὴ ἀνθρώπου; Μήπως κ' ὁ Γρηγό-
ρης δὲν ἔνοιωσε νὰ τοῦ βαραίνει τὸ
στήθος μιά ἀνεξήγητη ἀνησυχία;

Πόσο θάθελε νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ
νὰ τοῦ πῇ δυὸ λέξεις μονάχα: «Μὴ
στενοχωριέσαι» καὶ κείνος πού ἦταν
τόσο σοφὸς θὰ καταλάβαινε βέβαια
ἀπὸς μιά παιδικὴ καρδιά ζεστὴ καὶ ἀ-
γνή τοῦ πρόσφερε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο
τὴ φιλία της.

Ὡς τόσο ὁ πᾶτερ Εὐτύχιος μάζεψε
τὰ φρύδια καὶ εἶπε ξερά κ' ἀπότομα:
— Τί χαζεύεις τώρα; Δὲν πᾶς κα-
λύτερα νὰ παίξῃς;

Ὁ Γρηγόρης ἔσκυψε τὸ κεφάλι σὰ
νὰ δέχτηκε ἀπροσδόκητο χτύπημα καὶ
χωρὶς νὰ πάρῃ ἀνάσα, τρέχοντας κα-
τέβηκε στὸν περίβολο.

Μερικὲς στιγμὲς ἓνα ἀσήμαντο ἐν-
τελὸς περιστατικὸ μπορεῖ νὰ μᾶς ἀ-
ναστατώσῃ... Θαρρεῖς, πῶς γύρω μας
ἔχουμε χίσει ἓνα φρούριο μὲ πύργους
καὶ βίγλες ξάγναντες, γιὰ νὰ προφυ-
λαγόμεστε ἀπὸ τὴν προσβολὴ καὶ τ'

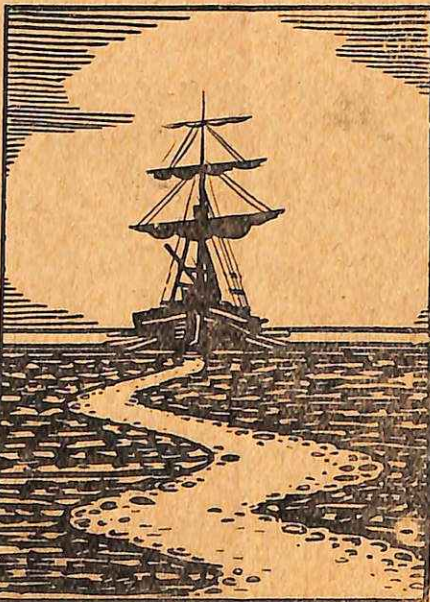
ἄστοχα λόγια τῶν ἄλλων. Μὰ ἔρχον-
ται ὥρες ἀγάπης πού οἱ φύλακες κα-
τεβαίνουν ἀπὸ τὰ πόστα τους, οἱ πόρ-
τες ἀνοίγουν γιὰ νὰ χυθῇ μέσα στὸ
σκοτεινὸ περίβολο ἡ πνοοῦλα τῆς ἀ-
νοιξίης... ἔρχονται ὥρες πού δὲν τὸ πε-
ριμένουμε κ' ἓνας λόγος πικρὸς ἢ ἀ-
διάφορος ἀπὸ κάποιον πού τοῦ προσ-
φέρουμε χωρὶς ἐπιφύλαξη κ' ὑπερο-
βουλία τὴ φιλία μας, προχωρεῖ ὡς μέ-
σα στὸ κάστρο τῆς καρδιάς μας, νὰ
ποῦμε, καὶ μᾶς πληγώνει ἀξέχαστα
κ' ὅσο πιότερο ὁ ἀνθρώπος ἀπὸ μᾶς
εἶναι ἀγαπητός, τόσο βαθύτερη καὶ
βασανιστικότερη εἶναι ἡ πληγή.

«Νὰ παίξῃ; Πῶς νὰ παίξῃ μέσα
στους φοβεροὺς αὐτοὺς μαντρότοι-
χους;» ἀναρωτήθηκε καὶ δάκρυα χον-
τρά κρεμάστηκαν στὰ ματόκλαδά του.

Αὐτὸ ὅμως ἦταν μονάχα ξέσπασμα.
Νά, ποῖα ἦταν ἡ πραγματικὴ, ἡ βα-
θύτερη αἰτία:

Ἀπὸ καιρὸ στὴν ψυχὴ τοῦ Γρηγόρη
εἶχε γίνῃ παράξενη ἀλλαγὴ. Ἐφται-
γε βέβαια ὁ πένθιμος ἀγέρας τοῦ μο-
ναστηρίου... οἱ ἀμύλητοι καλόγεροι
πού ἀπόφευγαν καὶ νὰ τὸν κοιτάζουν
ἀκόμα, γιὰ τὴν βυθισμένη στὸν ἑαυτὸ
τους, πρόσεχαν, θαρρεῖς, καὶ περίμε-
ναν κάτι μυστηριώδες καὶ φοβερὸ νὰ
συμβῇ μέσα τους, ἀπὸ στιγμὴ σὲ
στιγμή... κάτι ἀπ' ὅπου θὰ κρεμόταν
ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου!

Ἐφταιγε ἀκόμα ἡ μοναξιά; θαύμα-
ζε βέβαια κ' ἀγαποῦσε τὸν πᾶτερ Εὐ-
τύχιο, μὰ ἡ ἀγάπη τοῦ ἐκδηλωνόταν
μ' ἓνα σεβασμὸ κουραστικό. Τὸ ἐπι-
θλητικὸ ὕψος του, δὲν ἔδωσε ποτέ στὸ
Γρηγόρη τὸ θάρρος νὰ τοῦ ἐμπιστευ-
τῇ ἓνα σχέδιο τοῦ μελλοντικοῦ, ἓνα ὄ-
νειρο, μπορεῖ καὶ ἀνόητο πού σήνει

Ἐνα πολεμικὸ καράβι ἐφάνηκε ἀπὸ μακριὰ
ν' ἀρμενίζῃ.

σὰ σαπουνόφουσα, λάμπει ὅμως μὲ
γοητευτικὰ χρώματα καὶ δίνει ἀνάταση στὴν
ψυχὴ. Ὁ Ἀθανάσιος ἔξ ἄλλου ἀπὸ
τὸν καιρὸ πού πῆγε στὸ μοναστήρι,
σιγὰ σιγὰ καὶ μὲ τὸν καιρὸ ἄλλαξε.
Ἐκεῖ κάτω, στὸν κάμπο τῆς Καππα-
δοκίας πού ποτίζει ὁ Σάρος, ἦταν ἀ-
νοιχτόκαρδος καὶ γελαστός πάντοτε
διηγόταν ἀστεῖες ἱστορίες κ' ἔκανε
φάρσες στοὺς στρατιώτες καὶ στοὺς
δούλους πού μαζεύονταν γύρω του.
Τώρα ἔγινε λιγλόλογος καὶ σοῦ ἔδινε
τὴν ἐντύπωση κ' αὐτὸς πῶς κάτι ἔ-
ψαχνε ν' ἀνακαλύψῃ μέσα του.

Νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὸ μοναστήρι; Τὸ
δάσος ἀλήθεια καὶ πιὸ κάτω ἡ θά-
λασσα τὸν καλοῦσαν... Ἐπειτα οἱ
βουνοπλαγιὲς πού ἀνέβαιναν ἀπότομα
καταπράσινες, γεμάτες σπηλιές... Τί
κόσμος ἀγνωστός, ὅλο ἐκπλήξεις γιὰ
μιά παράτολμη καρδιά πού διψοῦσε
περιπέτειες! Ποτέ ἴσως κουρασμένος
ὁδοιπόρος πού τὸν φλογίζει ἡ δίψα
καὶ τὸν τυφλώνει τὸ λιπῦρι, δὲν ἀν-
τίκρυσε μὲ περισσότερη λαχτάρᾳ τὴν
κλειστὴ σιδερωμένη πόρτα βαθίσκιω-
του περιβολιοῦ, ἀπ' ὅπου ἀναδίδεται
τὸ μουρμούρισμα δροσερῆς πηγῆς.

Ὡς τόσο ὁ πορτάρης εἶχε αὐστηρὴ
διαταγή: «Θὰ βγαίνουν μονάχα ἐκεῖ-
νοι πού ἔχουν ἀνάγκη νὰ βγοῦν γιὰ
δουλεῖα».

Καὶ βέβαια τὰ χρόνια ἦσαν δύσκο-
λα. Οἱ Σαρακηνὸι μὲ τὰ γοργά, μι-
κρά τρεχαντήρια τους μπορεῖ νάχαν
ἀράξει — ποίος ξέρει — σ' ἀπόμερο
ἀραξοβόλι τὴ νύχτα... νὰ παραμύ-
νευαν σκαρφαλωμένοι στὰ δέντρα ἢ
κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ
ξαφνικά νὰ χυθοῦν σὰ λύκοι πεινα-
σμένοι ἅπανά τὴν λεῖα τους. Οἱ συ-
νοικισμοὶ τῶν ψαράδων καὶ τὰ χω-
ριά καὶ οἱ πολίτες ἀκόμα οἱ παρα-
θαλάσσιες κοιμῶνται, νὰ ποῦμε, μὲ
ἀνοιχτὰ τὰ μάτια ἔπὶ τὴν ἔννοια. Καὶ
τί ἔκανε λοιπὸν ὁ αὐτοκρατορικὸς
στόλος; Τὰ γοργὰ χεῖλ' ἀνδία καὶ
οἱ πᾶμφυλοι¹ καὶ οἱ περήφανοι
δρόμονες² μὲ τοὺς σίφωνας³
πού σὰν τεράστια χάλκινα σπειρωτὰ
φίδια, τέρατα σωστὰ τῆς Ἀποκάλυ-
ψης, ξεροῦσαν ὀλοῦθε τὸ ὕγρὸν
πῦρ; Καὶ στὴ βολικότερη ἀκόμα
περίστασι, ὅταν βρίσκονταν δηλαδὴ
κοντὰ καὶ ἦταν μπορετὸ νὰ εἰδοποι-
θοῦν μὲ συνθηματικὰς φωτιές, ὡς πού
νὰ φτάσουν τὰ χοντρά τοῦτα καρά-
βια, οἱ κουρσάροι εἶχαν τελέψει τὴ
δουλειά τους καὶ μόνον ἀδύνατον ἄ-
σκημένα μάτια ναυτικοῦ θὰ μποροῦ-
σαν ἴσως νὰ ξεχωρίσουν τὰ μαῦρα πα-
νιά τους στὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντα.

Ἦταν φανερό πῶς ὁ Γρηγόρης εἶχε
ἀνάγκη ἀπὸ ἓνα σύντροφο τῆς ἡλι-
κίας του πού νὰ σκέπτεται καὶ νὰ ἀλ-
σθάνεται σὰν κ' αὐτὸν, πού νὰ κοι-
τάζῃ ἀποφασιστικὰ πρὸς τὸ μέλλον
γεμάτος περιέργεια κ' ἀνυπομονησία
νὰ μάθῃ ποῖα μυστικά τοῦ κρύβει.
Εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἓνα σύντροφο πι-

στό, γιὰ νὰ μπῇ μαζί του στὸ μαγικὸ
παλάτι τῆς ζωῆς. Νὰ το κιόλας πού
λάμπει μπροστά του μὲ τὴν ἀψιδωτὴ
μαρμάρινες κολόνες του, μὲ τοὺς χρυ-
σοὺς τρούλλους καὶ τὰ πολύχρωμα ψη-
φιδωτὰ του... τὰ συντριβάνια γράφουν
στὸν ἄερα τρέμουλες καμπύλες, φω-
τεινές, ἀνάμεσα στ' ἀνθισμένα δέντρα,
πού σκορποῦν μεθυστικὲς μυρουδιές
στὸν ἀνοιξιὰτικο ἀγέρα.

Τί σχέση μποροῦσε νάχη αὐτὸς μὲ
τοὺς ἀνθρώπους πού ἔκλειναν πεισμα-
τικά τὴν πίσω πόρτα σιωπηλοὶ κ' ἀ-
πογοητευμένοι;

Κάποιος ἄλλος ἴσως στὴ θέση τοῦ
θάνοιωσε τὴν πίκρα αὐτὴ τῆς μονα-
ξιάς σὰν παράπονο κρυφὸ πού μὲ τὸν
καιρὸ θάσθυνε μέσα του... Ὁ καιρὸς,
βλέπετε, ἀλλάζει τοὺς ἀδύνατους χα-
ρακτήρες ἀκριβῶς γιὰτὶ δὲν ἔχουν τὴ
δύναμη ν' ἀντισταθοῦν καὶ εἴτε γιὰ
καλὸ, εἴτε γιὰ κακὸ, τοὺς ἀφομοιώνει
μὲ τὸ περιβάλλον.

Μὰ ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωάννη Κομιτᾶ εἶχε
στὶς φλέβες του αὐτὸ Ἀκριτικὸ αἷμα
ὅλο περηφάνεια καὶ πείσμα! ἔφτασε
ἓνα ἀσήμαντο περιστάτικὸ, δυὸ λόγια
πού εἰπώθηκαν σὲ μιά κρίσιμη στιγμὴ
γιὰ νὰ ξεσπάσῃ ἡ συγκρατημένη στε-
νοχώρια του.

Νὰ τον τώρα πού δαγκώνει τὴς
σφιγμένες γροθιές του καὶ κοιτάζει
ὀλοῦθε σὰν τ' ἀγρίμι πού κυνηγῆται
στὸ πυκνὸ δάσος δὲ βλέπει καμμιὰ
διέξοδο.

— Ἀχ! νὰ μποροῦσα νὰ σκαρφα-
λώσω στὴν κορφὴ τοῦ μαντρότοιχου
καὶ κείθε μ' ἓνα πήδημα νὰ βρεθῶ
ἔξω ἀπὸ τὸ μοναστήρι καὶ νὰ φύγω...
νὰ φύγω τρέχοντας ὅσο βαστοῦν τὰ
πόδια μου!...

«Καὶ γιατί ὄχι;» ἀναρωτήθηκε ξα-
φνικά.

Καὶ σὰ νὰ βρῇκε στὸ πρόβλημα πού
τὸν βασάνιζε τὴ λύση, ἀπλῆ, εὐκόλη
μὰ πού κρυβόταν, ἡ πεισματάρια, σὲ
μιά γωνιά τοῦ θαμπωμένου μυαλοῦ
του, σκούπισε τὰ δάκρυα του καὶ τί-
ναξε θαρρετὰ τ' ὁμορφὸ κεφάλι πού
τὸ στεφάνωναν πυκνὰ σγουρὰ μαλ-
λιά.

«Θὰ φύγω!» εἶπε.
Κι ἄρχισε νὰ καταστρώνῃ ἓνα σχέ-
διο τολμηρὸ, παρλόγο.

Τ' ἀητόπουλο μεγάλωσε... Δὲν τὸ
χωράει πιά ἡ φωλιά του... θέλει νὰ
πάρῃ φτερό... νὰ φύγῃ κατὰ τὸ γελα-
στὸ καταγάλανο χάος πού τὸ γοη-
τεύει μὲ τὴ λάμψη του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'. ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ

Νὰ φύγῃ... Ἦταν πιά ἀποφασι-
σμένο!

Μὰ πῶς καὶ πού νὰ πάῃ; Δὲν τὸ
σκεφτόταν μ' ὅλο πού δὲν ἦταν βέ-
βαια ἀνόητος. Ὅταν μιά ἰδέα καρ-
ποθῇ σ' ἓνα τολμηρὸ μυαλὸ, θέλει νὰ
γίνῃ εὐτὺς πράξη! μάλιστα ὅταν τὸ
μυαλὸ αὐτὸ εἶναι παιδικὸ καὶ δὲν
συγκρατεῖται στὴν ὁρμὴ τοῦ ἀπὸ τὴν
πειρά...

(Ἀκολουθεῖ)

¹ Χιλιάνδια, πᾶμφυλοι, δρόμονες = διάφορα
εἶδη πολεμικῶν πλοίων πού ἦσαν ἐφοδιασμένα
μὲ πανιά καὶ κουπιά μαζί.

² Σωλήνες μεταλλικοὶ τοποθετημένοι στὰ κα-
ταστράματα τῶν πλοίων γιὰ νὰ ρίχνουν τὸ πε-
ρίφημο ὕγρὸ πῦρ.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

Ὁ Ἱεράρχης τῆς Καισαρείας Βα-
σίλειος γεννήθηκε τὸ 329 μ. Χ. ἀπὸ
σπίτι χριστιανικὸ πού ἀπὸ πολλὴν χρό-
νο εἶχε ἐγκατασταθῇ στὴν Καισαρεία.
Ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν καὶ αὐ-
τὸς Βασίλειος, καὶ ἦταν ἓνας ἐξοχος
συνήγορος καὶ διδάσκαλος τῆς ρητο-
ρικῆς στὴν Καισαρεία. Ἡ μητέρα του
λεγοῦταν Ἐμμέλεια. Ἀνατράφηκε μέ-
σα στὶς ἀρχές τῆς Χριστιανικῆς Πί-
στεως ἀπὸ τοὺς γονεῖς του ἀλλὰ τὸ
περισσότερο ἀπὸ τὴν μάμη του Μα-
κρίνη, πού κατοικοῦσε στὴν Νεοκαι-
σάρεια τοῦ Πόντου. Ὑστερα ἀκολου-
θήσε τὴν ἐκπαίδευσί του στὴν Καισά-
ρεια καὶ τέλος στὴν Κωνσταντινούπο-
λι, πού ἀκούσε τὴς διδασκαλίας τοῦ σο-
φιστοῦ Λιβάνιου. Γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ
οἱ πληροφορίες εἶναι κάπως συγκεχυ-
μένες. Ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι ἔρ-
χεται στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ σπουδάσῃ
μένοντας περίπου 4 χρόνια (351-
355) κοντὰ στοὺς σοφιστὲς Ἰμέριο
καὶ Προαίρειο.

Ἡ ἐπίδοσι λοιπὸν τοῦ Βασιλείου
στὶς σπουδὲς ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε
προτοῦ νὰ ἔλθῃ στὴν Ἀθήνα ἡ φήμη
του εἶχε διαδοθῇ. Κανένας ἀπὸ
τοὺς φοιτοῦσαν στὰ σχολεῖα τῆς
πόλεως αὐτῆς δὲν τὸν ἔξεπερσε
στὴ ρητορικὴ, στὴ φιλοσοφία καὶ
στὰ λοιπὰ μαθήματα σύμφωνα μὲ
τὴν μαρτυρία τοῦ φίλου του Γρη-
γορίου. Ἐμαθε τὴν γραμματικὴ τέ-
χνη διμυλῶντας ὄριστα τὴν ἑλληνι-
κὴ γλῶσσα καὶ ἐννοώντας τοὺς συγ-
γραφεῖς καὶ ποιητὲς τῆς ἑσῆς ὁλα
τὰ μέρη τῆς φιλοσοφίας της, καὶ τὸ
θεωρητικὸ καὶ τὸ πρακτικὸ, ἔμαθε
τὴν λογικὴ ἔτσι ὥστε πολὺ καθαρά
μεταχειρίζονταν τὰ ἐπιχειρήματά της

ἔμαθε τὴν ἀστρονομία, τὴν γεωμετρία
καὶ τὴν ἀριθμητικὴ ὅσο εἶχε ἀνάγκη.
Καὶ ἐπειδὴ ἦταν πολὺ φιλάσθενος,
παρεκινήθη νὰ μάθῃ καὶ τὴν ἱατρικὴ.
Καὶ ἔτσι ἔμαθε σχεδὸν ὅλη τὴν Θύ-
ραθεν Παιδεία, χωρὶς ἀπ' ἄλλο μέ-
ρος νὰ παραμελήσῃ καὶ τὰ ἱερά
γράμματα πού ἔμαθε ἀπὸ παιδί.

Στὰ τέλη τοῦ 355 μ. Χ. ἔρχεται
στὴν Καισαρεία, ὅπου μὲ πολλὴ ἐπι-
τυχία ἔκανε τὸν δικηγόρο. Ἀλλὰ σὲ
λίγο ἀφίνει τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ γιὰ
νὰ ἐπιδοθῇ στὸν θρησκευτικὸ βίον, πει-
σθείς ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῆς μεγα-
λύτητος τοῦ ἀδελφοῦ Μακρίνης. Ὅσο
περισσότερο μελετοῦσε τὴς Ἁγίας
Γραφές τόσο ἐπιδότανε γιὰ τὴν ὑπε-
ροχὴ τοῦ ἀσκητικοῦ βίου. Ἐτσι τὸ
357 περιοδεύει στὴ Συρία, Παλαιστί-
νη, Αἴγυπτο γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὸν μο-
ναστικὸ βίον. Τὸ 358 μ. Χ. ἀποχωρεῖ
σὲ κάποιο βουνὸ τῆς ἐπαρχίας Πόν-
του κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Ἰ-
ριος καὶ μένει ἐκεῖ 13 χρόνια. Στὸ
μέρος αὐτὸ ὁ Βασίλειος ζοῦσε σὲ με-
γάλη σκληραγωγία, ἔχοντας ἓνα χι-
τῶνα καὶ τρώγοντας σκέτο ψωμί, πί-

νοντας νερὸ μὲ ἀλάτι, καὶ λίγα λα-
χανικά. Εἶχε ἀκόμη τραγόκαππα
πού τὴν μεταχειριζότανε στὸν ὕπνο,
κοιμώμενος κατὰ γῆς, τὸν δὲ χιμῶ-
να τὸν περνοῦσε χωρὶς φωτιά. Τὸ 359
ἔρχεται μαζί μὲ τοὺς Ἐπισκόπους
Ἀγκύρας καὶ Σεβαστείας στὴν Κων-
σταντινούπολι γιὰ νὰ ζητήσουν ἀπ'
τὸν Αὐτοκράτορα τὴν ἐπικύρωσι με-
ρικῶν ἀποφάσεων τῆς Συνόδου, πού
γίνηκε στὴν Σελεύκεια, λαθραίνοντας
παραδόξως σιωπηλὸ μέρος.

Τὸν ἐπόμενο χρόνο (360 μ. Χ.) ἐ-
πανέρχεται στὸ μοναστήρι του, γιὰτὶ
ὁ Λιβάνιος ὑπογράφει τὴν Ἀρειανὴ
ὁμολογία τῆς ἐν Ἀρμίνω Συνόδου.
Περνᾷ ἓνας χρόνος καὶ τὸ 362 ὁ Λι-
βάνιος ἀποδησάσκοντας τὸν καλεῖ μὲ
ἐπιστολή, ὁ δὲ διάδοχος τοῦ Εὐσέβιου
τὸν χειροτονεῖ πρεσβύτερο, διώχνον-
τάς τον εἰς λίγο γιὰ ἀγνωστο σὲ μᾶς
λόγο. Ὁ Βασίλειος ἔρχεται τότε στὴν
Ἐρμιο συνοδευόμενος ἀπ' τὸν Γρη-
γόριο τὸν Ναζιανζηνό. Τώρα φανερώ-
νται οἱ Ἀρειανοὶ πού, ἐμψυχωθέν-
τες ἀπὸ τὴν αἵρεσι αὐτῇ, ἀκόμη καὶ
ἀπὸ τὴν ἀνάστασι τοῦ Οὐάλεντος στὸν
θρόνο, ἀρχισαν νὰ κτυποῦν τὸν Ἐκ-
κλησία τῆς Καισαρείας. Ὁ Βασίλειος
τότε γίνεται ὁ κυριώτερος ἀντίπαλος
αὐτῶν, γράφοντας καὶ σύγγραμμα
κατὰ τοῦ Εὐνομίου.

Ἡ ἀπομάκρυνσι πού ἀναφέραμε
παραπάνω ἦταν τόσο ἰσχυρὰ αἰσθητὴ,
ὥστε ὁ Εὐσέβιος ἐπὶφωλεῖται ἀπ' τὴ
μεσολάβησι τοῦ Γρηγορίου καὶ καλεῖ
τὸν Βασίλειο στὴν Καισαρεία. Ἐπει-
δὴ δὲ εἶχε πολὺ λίγες θεολογικὲς
γνώσεις, ἐνεπιστεῦχεν στὸν Βασίλειο
ὅλη σχεδὸν τὴν διεύθυνσι τῶν ἐκκλη-
σιαστικῶν πραγμάτων (365).

Ἡ μόρφωσι τοῦ πρώτου, ἡ εὐγλωτ-
τία, ὁ ζήλος γιὰ τὴν πίστι του, ἡ δια-
γωγὴ τοῦ στὸν λιμὸ τῆς Καππαδοκίας
(367-68), πού δασπάζοντες ὅλη τὴν πε-
ριουσία του γιὰ τὴν βοήθεια τῶν πα-
σχόντων, τὸν κατέστησαν τόσο δημο-
φιλῆ, ὥστε αἶμα ἀπέθανε ὁ Εὐσέβιος
(370) ἐκλέγοντας Ἐπίσκοπος Καισα-
ρείας. Καὶ σύμφωνα μὲ τὸ ἀξίωμα
αὐτὸ, γίνεται ἀκόμη μητροπολίτης
Καισαρείας καὶ ἑξαρχος τοῦ Πόντου,
χωρὶς φυσικὰ νὰ πάψῃ νὰ διατηρῇ τὴς
μοναστικὲς του ἑξεις.

Ὅσα, ἐνῆρτα καὶ κατὰ Χρι-
στὸν ζήσας αὐτὸς ὁ μεγάλος τῆς Ἐκ-
κλησίας Πατέρας, ἀπέθανε τὴν 1ην Ἰ-
ανουαρίου τοῦ 379 μ. Χ. ἀπὸ τὴν ἀ-
σκητικὴ διαίτα. Ἐτάφηκε στὴν Καισά-
ρεια, ἀλλ' ἀγνωστο πού κρύβεται τὸ
πολύτιμὸ του λείψανο. Τὰ κυριώτερά
τοῦ συγγράμματα εἶναι:

1) Εἰς τὴν Ἐξήμερον ἐννέα δι-
αλόγια. 2) 17 Ὁμιλίες περὶ ψαλμῶν 3)
Δύο βιβλία περὶ βαπτίσματος. 4) Πε-
ρὶ ἀληθοῦς παρθενίας. 5) Ἐρμηνεῖα
16 κεφ. Ἠσαΐου. 6) Ἀσκητικά. 7) Ἐ-
πιστολαί. 8) Λειτουργία κ. ἄ.

Μία τραγωδία στον αέρα

Ο Ζακόμπ Λεονάρ ήταν πιλότος της 'Εταιρίας «'Αέριαν», που έκαμνε τη γραμμή Παρισίων—Βρυξελλών. Ήταν ένας απ' τους πιο θαρραλέους αεροπόρους και θαυμαζόταν απ' όλους για την ψυχραιμία του.

—Αυτά τα ταξειδάκια είναι παιχνίδια, έλεγε, για μένα που υπηρέτησα στον πόλεμο και είδα το χάρο με τα μάτια μου άπειρες φορές...

Έκείνο το πρωί, ωστόσο, ο τολμηρός νέος που είχε αφήσει τις έχθρικές σφαίρες, φαινόταν πολύ ανήσυχος. Του είχε συμβεί να μεταφέρει με τ' αεροπλάνο του ύπουρους, πρέσβεις, ακόμη κι έναν αρχιεπίσκοπο, αλλά επιβάτες σαν αυτούς που του έπρότειναν σήμερα δεν είχε μεταφέρει ποτέ. Και του ζητούσαν, ούτε λίγο ούτε πολύ, να μεταφέρει στο Παρίσι δυο πάνθηρες.

Τα θηρία αυτά ανήκαν στον θηριοδασαστή Μαρσέλ, που τα είχε αγοράσει στη Νιμόρ. Ήταν δυο ωραιότατα ζώα με στιλπνό τρίχωμα που έλαμπε σαν άσμημι και κινήσεις κομψές και εύλογες όπως όλα τα αλγουρεδίδη.

Ο μηχανικός τοποθέτησε το κλουβί με τα θηρία όσο μπορούσε καλύτερα και την ώρα που άνοιξε το αεροπλάνο απογειώθηκε.

Ο Ζακόμπ δεν φαινόταν πολύ ευχαριστημένος. Ο καιρός τον ένωχλούσε, γιατί ήταν βαρύς και η ομίχλη τον ανάγκαζε να πετάει πολύ χαμηλά και σιγά, πράγμα που δεν του άρεσε διόλου.

—Δεν μου ξανάτuche τέτοιος καιρός, έλεγε στον μηχανικό του. Φαίνεται σαν να πετούμε μέσα σ' ένα σύννεφο από μπαμπάκι! Μόλις κάνουμε 180 χιλιόμετρα την ώρα... Κι' όσο σκέπτομαι πώς θα μās περιμένουν στο αεροδρόμιο των Παρισίων φωτογράφοι, δημοσιογράφοι... Θα βαρεθούν να περιμένουν....

—Υπομονή, του απάντησε ο μηχανικός φιλοσοφικά. Δεν φταίμε εμείς αν είναι τέτοιος καιρός. Φυσικά, αν μπορούσαμε να παραγγέλναμε τον καιρό που θέλαμε, θάταν πιο καλά.

Ξαφνικά μία αστραπή αulάκωσε τον ορίζοντα.

—Τώρα, μάλιστα! Είμαστε καλά! είπεν ο πιλότος και πριν τελειώσει τη φράση του η θύελλα ξέσπασε.

Άστραπές, βροντές, κεραυνοί, βροχή ραγδαία. Το αεροπλάνο άρχισε να γίνεται παιχνίδι της καταιγίδας, αλλά ο Ζακόμπ δεν ήταν από τους πιλότους που τὰ χάνουν εύκολα... Έδω και λίγα δευτερόλεπτα όμως του φαινόταν πώς τ' αεροπλάνο έγερνε και φώναζε τον μηχανικό να τον ρωτήσει τί συνέβαινε.

—Δεν βλέπω τίποτε, είπεν αυτός.

—Κι' όμως κάτι συμβαίνει, επέμενε ο Ζακόμπ, βλέπεις ότι γέρνουμε προς το ένα μέρος.

Αποφασισμένος να ιδί τί συνέβαινε ο τολμηρός μηχανικός, βγήκε απ' τη θέση του, κρεμάσθηκε έξω από το αεροπλάνο του και άρχισε να κυττάζει τὰ φτερά, όταν ξαφνικά ένοιωσε κάτι ζεστό κοντά του... Καθώς γύρισε έμεινε κατάπληκτος.

Η μία πάνθηρ είχε κατορθώσει να σπάση την πόρτα του κλουβιού της και βρισκόταν σκαρφωμένη σ' ένα απ' τὰ φτερά. Αυτή ήταν η άφορμή που έγερνε το αεροπλάνο. Μόλις είδε τον μηχανικό ώρμησε άπάνω του. Αυ-

τός όμως με μία γρήγορη κίνηση βρέθηκε πάλι στη θέση του, τη στιγμή που ο πιλότος ρωτούσε:

—Ε, λοιπόν, ανακάλυψες τίποτε;

Ο μηχανικός, αντί ν' απαντήσει, σκεπτόταν με ποιό τρόπο θα κατάφερνε να έμποδισή το θηρίο να φθάση στο μέρος που καθόταν ο σύντροφός του. Ο Ζακόμπ έξε άλλου, αφού δεν πήρε καμιά απάντηση, γύρισε να δη τί συνέβαινε, αλλά με την ομίχλη δεν μπόρεσε να διακρίνη τίποτε άλλο από μία σκιά. Η σκιά αυτή ήταν ο μηχανικός που αγωνιζόταν ν' απομακρύνει το θηρίο.

Μ' ένα γαλλικό κλειδί που βρέθηκε μπροστά του κατάφερε ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι του. Αυτό όμως δεν ήταν αρκετό για να το ζαλίση και το θηρίο ώρμησε πιο άγριεμένο. Δυο ακόμη φορές σήκωσε το κλειδί ο μηχανικός και τ' άφηκε να πέση με δύναμι πάνω στο κεφάλι του θηρίου, ενώ συγχρότως ο πιλότος, που είχε καταλάβει πια τί συνέβαινε, φώναξε στον μηχανικό του:

—Κρατήσου καλά, Πώλ, θα τραβήξω ένα «λούπιγκ» για να το πετάξω έξω.

Το αεροπλάνο άναστράφηκε δυο φορές, αλλά χωρίς να έλευθερωθή από τον έντονο χλητικό έπιβάτη του.

Η πάνθηρ είχε κατορθώσει να κρατηθή με τὰ νύχια της πάνω στο φτερό και ώρμησε με περισσότερη μανία έναντιον του μηχανικού. Αλλά, ως εκ θαύματος, καθώς δεχόταν νέο κτύπημα στο κεφάλι, έχασε την ισορροπία της και έπεσε στο κενό.

Οι δυο σύντροφοι, πριν προφθάσουν να καλουνέλθουν, ένοιωσαν δεύτερο κλονισμό του αεροπλάνου τους, που τους ειδοποιούσε ότι νέος κίνδυνος τους απειλεί.

Ήταν η δεύτερη πάνθηρ που ώρμησε μ' ένα φοβερό μούγκρισμα.

—Το πιστόλι σου, φώναξε ο Ζακόμπ.

—Δεν τόχω πάνω μου, αποκρίθηκε ο Πώλ.

—Ένα μαχαίρι, κάτι...

—Δεν έχω τίποτα!

Ο μηχανικός έσφιξε τις γροθιές του. Ήταν έτοιμος να θυσιάσθι για τη ζωή του συντρόφου του κι' έβλεπε άτάραχος τον θάνατο να πλησιάζει. Με το τελευταίο κτύπημα, του είχε ξεφύγει απ' τὰ χέρια και το γαλλικό κλειδί κι' έτσι δεν είχε πια τίποτα για να υπερασπισθί τον εαυτό του.

Ξαφνικά, την ώρα που νόμιζε πώς όλα είχαν τελειώσει κι' έβλεπε το θηρίο να κυττάζει με άγριο βλέμμα, έτοιμο να όρμησει και να τον ξεσχίσει, ο σύντροφός του κατορθώσε να βρή μέσα στα εργαλεία του μία φωτοβολίδα. Την πασάρει άναμμένη στο σύντροφό του. Ο Πώλ την άρπάζει και την βάσει μπρος στη μύτη του θηρίου, που κατατρομαγμένο απ' τη λάμψη όπισθοχωρεί, στραβοπατά και πέφτει κι' αυτό στο κενό.

Είχαν σωθή...

Το αεροδρόμιο των Παρισίων δεν ήταν πια μακριά και σύμφωνα με τις προγνώσεις του πιλότου, κόσμος πολλός τους περίμενε.

—Τί μούτρα θα κάνουν, είπεν ο Ζακόμπ, όταν μάθουν πώς τὰ θηρία πέταξαν...

Κι' ο φιλόσοφος Πώλ πρόσθεσε:

—Ε, βέβαια, αυτά δεν είναι και πράγματα που συμβαίνουν κάθε μέρα!...

..

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ

Την ανάγκη της μεταβίβασης της ανθρώπινης φωνής εις μεγάλας αποστάσεις πρώτην ήσθάνθη ο κατά γήν και θάλασσαν στρατός.

Οι έρευναι μετήλθον διάφορα μέσα προς το αυτό άνευ ίκανοποιητικών αποτελεσμάτων τόσο, ώστε από του Τρωϊκού πολέμου (1200 π. Χ.), ότε η φωνή του δημϊρικού ήρωος Στέντορος ήκούσθη έξ άρκετης απόστασεως μέχρι πρό έξηκονταετίας ακόμη, να χρησιμοποιή μεταλλικής χοάνας (τηλεθάας).

Η προσπάθεια των έρευναιών των ίκανοποιείται δια της έφευρέσεως του Ράις, ήτοι του ηλεκτρικού τηλεφώνου, του τόσοι απαραίτητου καταστάτος εις την σύγχρονον ζωήν, ώστε κατά το λήξαν έτος να εύρίσκωνται εν λειτουργία 37 εκατομμύρια τηλεφώνων ανά τον κόσμον.

Πολλοί θα νομίζουν πως μόνον η γενεά μας έστάθη τυχερή ν' άπολαμβάνη σικαυιλίας και διάφορα άκροάματα έκπεμπόμενα μακρόθεν δι' ηλεκτρισμό.

Τούτο όμως δεν είναι αληθές.

Μόλις ήρχισε να τίθεται εις την διάθεσιν του κοινού το τηλεφώνον, πολλοί έσκέφθησαν να μεταβιβάσουν σικαυιλίας δια του τηλεφώνου και έτσι την ήμέραν των Χριστουγέννων του 1878 μετεδόθη έπισήμως η πρώτη όπερα εκ του θεάτρου Μπελλιζόνας ('Ελβετίας) δίδοντας τον 'Ντονπα-σκουάλε' του Ντονιζέτι.

Επηκολούθησαν διάφοροι μεταδόσεις σικαυιλιών δια του τρόπου τούτου κατά διαφόρους έποχας.

Όσον δ' έτελειοποιείτο το τηλεφώνον, τόσοι και από μεγαλειτέρας άποστάσεως ήκούοντο αϊ σικαυιλίαι.

Το 1912 μετεδόθη όπερα εκ γεωσικαυιλικού θεάτρου εις το Ντάντσικ (έξ άποστάσεως 500 χιλιομέτρων).

Παρόμοιαι μεταδόσεις έλαβον χώραν εις 'Ελβετίαν, 'Αγγλίαν, Κ. Χώρας, εις τας όποιας εισεπράττοντο τέλη δι' ένοίκιον της τηλεφωνικής ταύτης γραμμής υπό των συνδρομητών.

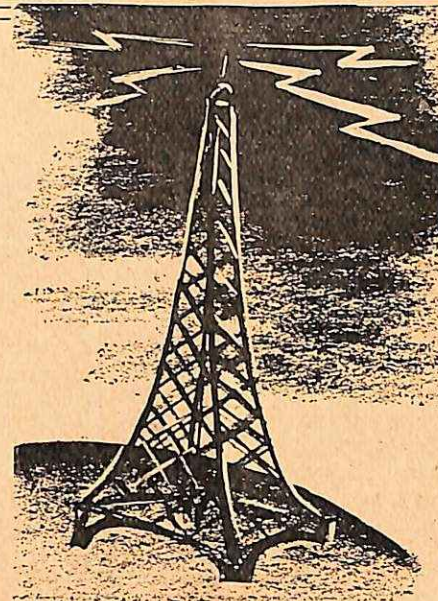
Ο Παγκόσμιος πόλεμος ήμπόδισε τας τελειοποιήσεις των δια του σύματος μεταδόσεων.

Εν τώ μεταξύ δ' ασύρματος τηλεγράφος τελειοποιείται.

Ταυτοχρόνως με την άνάπτυξιν του ασύρματος τηλεγράφου έγίνοντο πειράματα και δια την πραγματοποίησιν του ασύρματος τηλεφώνου, μεγάλως συντελεσάντων προς τούτο των έρασι-τεχνών.

Από του 1914 ορίπτεται η ιδέα της Ραδιοφωνίας εν 'Αγγλίαν, τον Ιούλιον του ίδιου έτους δε γίνονται πειράματα εκπομπής του άγγλικού 'Εθνικού 'Υμνου «Ο Θεός σώζει τον Βασιλέα».

Είναι η πρώτη, αν δύναται τις να την όνομάσει, έκπεμφθείσα ραδιοσικαυιλία.

μεθα, τουναντίον εις τας ραδιοσικαυιλίας το μειονέκτημα τούτο ήρθη χάρις εις έφευρέσιν Γερμανού μηχανικού.

Διά παρεμφερούς μεθόδου μετεδόθη κατά τους τελευταίους 'Ολυμπιακούς άγώνας η λαμπαδηδρομία από 'Ολυμπίας εις Βερολίνον. Τόση ήτο η έπιτυχία της πρώτης ιδίως έξ 'Ολυμπίας εκπομπής, ώστε ήκούσθη εύκρινέστατα τόσοι εις Λονδίνον όσον και Τόκιο το τραγούδι των τζιτζικιών της ιεράς 'Αλτεως καθ' ήν στιγμήν ο πομπός μετέδιδεν ότι «η όλυμπιακή φλόξ μόλις ήνάφη εις τον βωμόν του Δίος».

Οι ραδιοφωνικοί σταθμοί σүн τώ χρόνω αυξάνουσι την ισχύν των και ένω μέν κατ' άρχάς ήσαν μόλις έλαχίστων κιλοβάτ, σήμερον λειτουργούσιν εν Εύρώπη σταθμοί εκατοντάδων τοιούτων.

Εις την Γερμανίαν άναλογούσι 15 ραδιόφωνα εις έκάτον κατοίκους, όπου 10 συνήθη τηλεφώνα άναλογούσιν εις 35 ραδιόφωνα επί του παρόντος.

Περιττόν να τονίσωμεν ότι από της έμφανίσεως του τηλεφώνου έχουσι διέλθει 60 έτη, από δε της του ραδιοφώνου μόλις 18.

Ενώ το 1927 ύπήρχον 60.000 ραδιόφωνα ανά τον κόσμον, σήμερον λειτουργούσιν άνω των 200 εκατομμυρίων, ήτοι το δέκατον περίπου του πληθυσμού της γής, ύπάρχουν δε 17.000 ραδιοσταθμοί.

Εν 'Ηνωμέναις Πολιτείαις της 'Αμερικής επί 123 εκατομμυρίων κατοίκων τὰ 25 έχουν ραδιόφωνα, ήτοι έκαστη οικογένεια.

Εν τώ μεταξύ η τηλεόρασις έπιτελεί προόδους.

Όταν η εξαπλώσις της σүн τώ χρόνω πραγματοποιήση και καταστάσι προσιτοί οι δέκται της, τότε θα βλέπωμεν τὰ συνήθη ραδιόφωνα έφωδισμένα δια τοιούτων και οι κάτοικοι των θα δύνανται να παρακολουθώσι σικηνάς εξέλισσόμενας εις μεγάλην άπόστασιν.

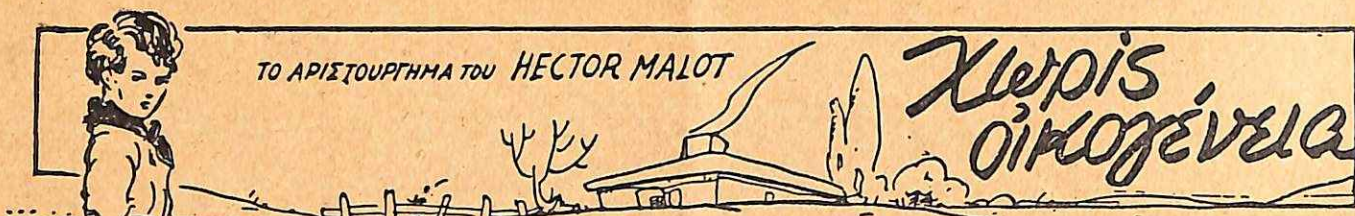
Παρ' ήμιν δια της ιδρύσεως του Ραδιοφωνικού Σταθμού έπετεύχθη γεγονός ύψιστης έθνικής σημασίας.

Η άναγγελθείσα όριστική λύσις του ραδιοφωνικού προβλήματος της 'Ελλάδος δι' ισχυροτάτων σταθμών μεσαίων κυμάτων και δια σταθμού βραχέων τοιούτων θα συνδέσι την 'Ελλάδα μετά του έξωτερικού.

Η τοιαύτη λύσις σπουδαίως θα συντελέσι εις την διαπαιδαγώγησιν, ψυχγωγίαν και μόρφωσιν όλοκληρού του άνα την ύδρoγειον διασκορπισμένου 'Ελληνισμού.

Όθεν και εις το έπίπεδον του Ραδιοφώνου η έθνική μας Κυβέρνησις της 4ης Αυγούστου έπέτελεσεν ότι επί άρκετά χρόνια αϊ κοινοβουλευτικαί Κυβερνήσεις έβλεπαν ως ακατόρθωτον και πρόβλημα που δεν ήταν δυνατόν να λυθί.

Τ. Μαλατέστας

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρίς Οικογένεια

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αυτή η ιδέα μ' έκανε να ξαναθυμηθώ τα δικά μου ποδάρια και, κάνοντας απότομα μεταβολή, ρίχθηκα στον κατήφορο για να γυρίσω στον Βιτάλη.

Περίεργο πράγμα! Είχ' ανεβή πολύ πιο γρήγορα απ' όσο μπορούσα τώρα να κατεβαίνω. Γιατί μπλεκόμουν μέσ' στα σπαρτά, σκούνταφτα, πιανόμουν και σταματούσα σε κάθε βήμα.

Τη στιγμή που πολεμούσα να ξεμπλέξω από ένα θάμνο, έβριξα πίσω μια φοβισμένη ματιά. Τό ζώο είχε πλησιάσει πολύ, με κυνηγούσε, θά μ' έφθανε!...

Τέλος πάντων, κατέβηκα. Τώρα δεν είχε πια θάμνους. Μπορούσα να τρέχω άνεμπόδιστα στο χορτάρι.

Μά το ζώο έτρεχε πιο γρήγορα από μένα. Δεν ήταν ανάγκη να γυρίσω για να το ιδώ· το αίσθανόμουν από πίσω μου, στην πλάτη μου.

Είχε πιασθή η άνασσή μου από το τρέξιμο κι' από το φόβο. Έδωκε όμως μια τελευταία προσπάθεια και μπόρεσα να φθάσω και να πέσω στα πόδια του Βιτάλη, τη στιγμή που τα σκυλιά σηκώνονταν και τα τρία ξαφνιασμένα κι' άρχιζαν να γαυγίζουν δυνατά.

Δεν βρήκα να πω παρά μια λέξη, που την ξανάλεγα κάθε τόσο μηχανικά:

— Τό ζώο!... τό ζώο!...

Μέσ' στα γαυγίσματα των σκυλιών, άκουσ' άξαφνα ένα δυνατό χάχανο. Την ίδια στιγμή, ό δάσκαλός μου, πιάνοντάς με από τον ώμο, μ' άνάγκασε να στραφώ.

— Τό ζώο είσαι πάντα σύ! Έλεγε ξεκαρδισμένος στα γέλια. Κύτταξε λοιπόν, άν σου βαστάη!...

Τό γέλιο του, περισσότερο από τα λόγια του, μ' έφερε στον έαυτό μου. Έτόλμησα ν' άνοιξω τα μάτια και να κυττάξω εκεί που μούδειχνε τό χέρι του.

Τό φάντασμα που με είχε τρομάζει, στέκονταν τώρ' άκίνητο στο δρόμο.

Γιά μια στιγμή, μ' έπιασε πάλι φόβος κι' έκαμα να φύγω. Μά δεν ήμουν πιά μονάχος στο βουνάκι· ό Βιτάλης ήταν κοντά μου, τα σκυλιά με περιτριγύριζαν.... Πήρα θάρρος και τό κύτταξα καλύτερα.

Ήταν ζώο; ήταν άνθρωπος;

Άνθρωπινά ήταν τό κορμί του, τό κεφάλι του και τα χέρια του. Τό τριχωτό όμως πετσί που τό σκέπαζε δαλά καιρο; και δυό φιλόλινα πόδια, πελώρια, ατελείωτα, που τώδειχναν ψηλό σαν καμπαναριό;

Άν και τό σκοτάδι ήταν πυκνό, ξεχώριζα όμως αυτές τις λεπτομέρειες, γιατί τό φάντασμα, μαύρο σά σιλουέττα, έπεφτε άπάνω στον ουρανό, όπου τό μισοφέγγαρο και κάμποσ' άστέρια έχυναν ένα φώς χλωμό.

Θάμενα ίσως πολλήν ώρα με την άπορία μου—άνθρωπος ή ζώο;—άν δεν άκουγα τόν κύριό μου ν' άπευθύνη τό λόγο στο φάντασμα και να τό ρωτά:

— Μπορείτε, σάς παρακαλώ, να μου πείτε, άν είν' έδω κοντά κανένα χωριό;

Ήταν άνθρωπος λοιπόν;

Μά δεν άκουσα, γι' άπάντησι, παρά ένα γέλιο ξερό, όμοιο με κρώξιμο πουλιού.

Ήταν ζώο λοιπόν;

Όστόσο ό κύριός μου έξακολούθησε τις έρωτήσεις του, πράγμα που μου φάνηκε πολύ παράξενο, γιατί άν

τά ζώα καταλαβαίνουν καμιά φορά ό,τι τούς λέμε, δεν μπορούν κιόλα να μάς άποκριθούν.

Φαντασθήτε όμως την έκπληξή μου, όταν άκουσα τό ζών ν' άποκρίνεται, πώς σπίτια εκεί κοντά δεν υπάρχουν, παρά μόνο μια στάνη, όπου μάς έπρότεινε να μάς όδηγήση!

Μιλούσε! Πώς είχε λοιπόν προβεία και πόδια ζώου;

Άν τολμούσα θά πλησίαζα, για να ιδώ τα πόδια του από κοντά. Μά, άν και τό πλάσμα εκείνο δεν φαίνονταν κακό, τόσο θάρρος δεν τό βρήκα και περιωρίσθηκα να πάρω τό σάκκο μου και ν' ακολουθήσω τόν κύριό μου χωρίς να πω λέξη.

— Είδες τώρα τί κάνει ό μεγάλος φόβος; με ρώτησε καθώς πηγαίναμε.

— Ναι, μά δεν ξέρω ακόμα τί είναι. Ύπάρχουν λοιπόν γίγαντες σ' αυτά τα μέρη;

— Ναι, όταν περπατούν με ξυλοπόδαρα!

Και μου εξήγησε πώς οι Ξεροκομπίτες, για να περνούν τούς άμμους και τούς βάλτους της χώρας τους, χωρίς να χάνουντα ως τα γόνατα, μεταχειρίζονται δυό μακριά μπαστούνια, που τα δένουν στα πόδια τους.

— Κι' έτσι γίνονται γίγαντες με θεόρατα παπούτσια, για τα φοβιτσάρικα παιδιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Στό Δικαστήριο.

Άπό τό Πώ μου έμεινε μια ευχάριστη άνάμνησι: σ' αυτή την πόλι δεν φυσά σχεδόν ποτέ. Κι' έπειδή ήταν χειμώνας και τόν περισσότερο καιρό τόν κάναμε στους δρόμους, στις πλατείες και στους περιπάτους, έννοείται πως δεν μπορούσα να μην παρατηρήσω ένα τέτοιο πρότερημα.

Δεν ήταν όμως αυτός ό λόγος που μάς έκαμε να μείνουμε καιρό στο Πώ, παρά ένας άλλος, πολύ πιο σπουδαίος για τόν κύριό μου, — οι καλές εισπράξεις που είχαμ' εκεί κάθε μέρα.

Άλήθεια, όλο σχεδόν τό χειμώνα είχαμ' έν' άκροατήριο από παιδιά, μια «έντιμη» μά πιο πολύ χαριτωμένη «όμήγυρι», που ποτέ δεν βαριούνταν τό στερεότυπο δραματολόγιο μας και ποτέ δεν μάς φώναζε: «Έ; όλο τα ίδια και τα ίδια».

Τά περισσότερα ήταν Έγγλεζόπουλα· παχουλά άγοράκια, ροδοκόκκινα, κι' όμορφα κοριτσάκια με μάτια γλυκά σχεδόν πάντοτε. Κάθε μέρα, της Δούλης. Τότε έμαθα κι' εγώ τα "Α λ μ π ε ρ τ, τα Χ ο υ ν τ λ ε υ και τ' άλλα έγγλέζικα μπισκότα, που τα παιδιά έφρόντιζαν νάχουν γεμάτες τις τσέπες τους για να τα μοιράζον, μετά την παράστασι, στα σκυλιά, στον Καρδούλη και σε μένα.

Όταν έφθασε ή άνοιξη και ζέσταναν οι μέρες, τό παιδικό μας άκροατήριο άρχισε ν' άραιώνη. Κάθε μέρα, πολλά παιδιά, την ώρα που έφευγαν, έσφιγγαν ζωηρά τό χέρι του Καρδούλη και του Κάπη. Ήταν ό άποχαιρετισμός τους, δεν θά τα ξανάθλαπαμε... Σέ λίγο μείναμε όλομόναχοι στις πλατείες και στα πάρκα του Πώ. Έπρεπε να τ' άποχαιρετήσουμε και μείς...

Ένα πρωί πήραμε τό δρόμο και σε λίγο χάθηκαν από τα μάτια μας και τα τελευταία σπίτια. Ξαναρχίζαμε τη συνηθισμένη μας ταγιγάνικη ζωή: Νά περπατούμε όλη μέρα στην τύχη, να

μπαίνουμε σ' ένα δρόμο κι' όπου μας έθωπαζε ή άκρη.

Έτσι περπατήσαμε, δεν ξέρω κι' εγώ πόσες ήμέρες, πόσες έβδομάδες, σε κάμπους, σε λαγκαδιές, σε βουνά-λάκια, άφήνοντας πάντα δεξιά μας τις γαλάσιες κορφές των Πυρηναίων, που έμοιαζαν σε σωρούς από σύννεφα.

Έπειτα, ένα βράδυ, φθάσαμε σε μια μεγάλη πολιτεία, στις όγθες ενός ποταμού, στη μέση μιας εύφορης πεδιάδας. Τά σπίτια της, άσχημα τα περισσότερα, ήταν κτισμένα με κόκκινα τούβλα κι' οι δρόμοι της στρωμένοι με χαλικάκια μυτερά, πολύ σκληρά για τα πόδια ταξιδιωτών, που είχαν κόψει δέκα μίλια σε μια μέρα.

Ό κύριός μου μου έλεγε πως ήταν ή Τουλούζα και πως εκεί θά μέναμε κάμποσο καιρό.

Άπό την άλλη μέρα, κατά τό συνηθισμένο, ή πρώτη μας δουλειά ήταν να βρούμε κατάλληλα μέρη για τις παραστάσεις μας.

Βρήκαμε πολλά, γιατί οι περίπατοι δεν λείπουν από την Τουλούζα, πρό πάντων στα περίχωρα του Βοτανικού Κήπου. Έκεί υπάρχει μια ωραία πλατεία, σκιασμένη από ψηλά δένδρα, όπου τελειώνουν ένα σωρό μεγάλοι δρόμοι με διπλές δενδροστοιχίες. Σ' έν' απ' αυτούς τούς δρόμους στήσαμε τό θέατρό μας κι' από την πρώτη μας παράστασι είχαμε κόσμο πολύ.

Γιά κακή μας τύχη ό άστυνομικός που φύλαγε τις δενδροστοιχίες, δεν είδε με καλό μάτι την έγκατάστασή μας· και είτε γιατί δεν άγαπούσε τα σκυλιά, είτε γιατί τόν ένωχλούσαμε στην ύπηρεσία του, θέλησε να μας ξεσηκώση.

Ίσως, στη θέσι μας, τό φρονιμώτερο θάταν να υποχωρήσουμε σ' αυτή την άυθαιρεσία, γιατί ό πόλεμος μεταξύ φτωχών σαλτιμπάγκων σαν και μας και άστυνομικών, δεν έχει βέλαια ίσα όπλα. Ό Βιτάλης όμως, άν και υπομονητικώτατος πάντα του, δεν ξέρω πως τού ήλθε σήμερα κι' έκρινε καλό να μην υποχωρήση.

— Όχι, είπε ήσυχα, σά να μιλούσε στον έαυτό του· δεν θά φύγω από δω πέρα.

Και με την Ιταλική του ευγένεια την υπερβολική, με την πομπώδη εκείνη φρασεολογία που μεταχειρίζονταν όταν μιλούσε σε σπουδαία ύποκείμενα, σκυφτός, ξεσκού-φωτος, ρώτησε:

— Ό έντιμότατος αντιπρόσωπος της έξουσίας, θά μπορούσε να μου δείξη ένα νόμο, ένα κανονισμό, μια διάταξη της έξουσίας αυτής, που ν' άπαγορεύη σε φτωχούς θεατρίνους σαν και μας, να έξασκούν τό ταπεινό τους επάγγελμα στη δημοσία αυτή πλατεία;

Ό άστυφύλακας άποκρίθηκε πως έπρεπε να υπακούση χωρίς συζητήσεις.

— Βεβαίωτατα! έλεπε ό Βιτάλης· έτσι τό έννοω κι' εγώ. Γι' αυτό σάς υπόσχομαι να συμμορφωθώ με τις διαταγές σας ευθύς άμα μου δείξετε, ή άπλως άμα μου πείτε, δυ-νά μ ε ι ποίου νόμου, ποίου κανονισμού, με προστάξετε.

Την ήμέρα εκείνη ό άστυνομικός μας γύρισε τη ράχη ένώ ό κύριός μου, με τό καπέλλο πάντα στο χέρι, με τό μπράτσο στογγυλεμένο, σκυφτός, τόν συνάδεψε κάμποσο, δείχνοντας έτσι ένα σεβασμό κάπως προσποιητό.

Άλλά την άλλη μέρα, να τος πάλι! Καβαλλίκεψε τό σχολιπ που σχημάτιζε τόν περίβολο του θεάτρου μας και μας έκοψε την παράστασι μέσ' στη μέση, φωνάζοντας:

— Νά βάλης φίμωτρο στα σκυλιά σου!

— Φίμωτρο στα σκυλιά μου;

— Μάλιστα! Ύπάρχει άστυνομική διάταξη. Έπρεπε να τό ξέρης!

Παίζαμε μια παντομίμα, που τη λέγαμε «Ό Κάπη γιατρός»· κι' έπειδή για πρώτη φορά την έβλεπαν στην Τουλούζα, τό άκροατήριό μας την παρακολούθησε με μεγάλη προσοχή και θύμωσε με την έπέμβασι της έξουσίας.

— Μή διακόπτετε! φώναξαν.

— Άφήστε να τελειώση ή παράστασι!

Άλλά μ' ένα νεύμα, ό Βιτάλης ζήτησε σιωπή και τό άκροατήριο σώπασε.

Έβγαλε τότε τό καπέλλο του ως κάτω, — μά τόσο, που τα φτερά του σάρωναν τόν άμμο, — και με τρεις μεγάλες ρε β ε ρ ε ν τ σ ε ς έπλησίασε τόν άστυνομικό.

— Ό πολύ σεβαστός αντιπρόσωπος της έξουσίας, ρώτησε, λείει πως πρέπει να βάλω φίμωτρο στους ήθοποιούς μου;

— Μάλιστα! Νά βάλης φίμωτρο στα σκυλιά σου γρηγορά! Έτσι δεν έπιτρέπεται!

— Πώς να φιμώσω τόν Κάπη, τόν Ζερμπίνο, τη Δούλη

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΕΩΣ

Τό να σηκώνεται κανείς τό πρωί άκριβώς την ώρα, σμένη ώρα χωρίς να τόν έλκύη ή μαλθακότης και ή άνάπαυσι του κρεβατιού, τό να ντύνεται γρήγορα χωρίς τανυσμούς και χασμουρήματα, τό να στέκη ίσια μπροστά στο τραπέζι της έργασίας και όχι να κυρτώνη τεμπέλικα τό σώμα — όταν ύστερα από μια κοπιώδη πορεία νοιώθη τόν έαυτό του να σέρνη τα πόδια και να παραπατά — τό να βαδίζει με διπλάσιο θάρρος, αυτά είναι νί κ ε ς του πνεύματος έναντίον του σώματος που ένισχύουν τό σύνολο του άνθρώπου.

Νί κ ε ς επίσης του πνεύματος είναι τό να διατηρή κανείς την φαιδρότητα και την ζωηρότητά του με όλη την κεφαλαλγία και όδονταλγία που μπορεί νάχη, και ακόμη να άντέχη σε κάθε είδους κόπωσι, να μη γογγύζη και να μη παραπονηται, να μη φαίνεται ευάλσθητος στο ψυχος, να τρώγη καρτερικά φαγητά που δεν του άρέσουν, να μη διδη σημασία στις μικροα-διαθεσίες.

Έτσι αποκτά κανείς την έλευθερία του και γίνεται ικανός να κάμη ένα καλό σ' αυτόν τόν κόσμο.

«Όποιος άσκει ή θέλησή του κάθε μέρα στα μικρά πράγματα, θά φανή γενναίος, όταν βραδύ-τερα παρουσιασθούν οι πειρασμοί και προσπαθή-σουν να τόν κάμουν δούλον του ίδιού του σώματος».

ση! φώναξε ό Βιτάλης κυττάζοντας περισσότερο τόν κόσμο παρά τόν άστυνομικό· τό συλλογίστηκε καλή ή ευγενία σας; Μά πως ό σοφός γιατρός Κάπη, ό διάσημος σ' όλη την οικουμένη, θά μπορούσε να δώση τα γιατρικά του στον άρρωστο, όταν αυτός θάχε στη μουσούδα του ένα φίμωτρο; Γιατί από τό στόμα, κύριέ μου, έπρεπει να γίνη ή θεραπεία! Ποτέ ό γιατρός Κάπη δεν θάμπαζε τα γιατρικά απ' άλλο δρόμο, μπροστά σε τόν κόσμο. Μ' έννοείτε;

Ό κόσμος γέλασε δυνατά. Ήταν φανερό, ότι έπιδό-κίμαζε τόν Βιτάλη και κορόιδευε τόν άστυφύλακα. Δια-σκέδαζε πρό πάντων με τα καμώματα του Καρδούλη, που πήγε και στάθηκε πίσω από τόν «αντιπρόσωπο της έξου-σίας», και πότε σταύρωνε τα χέρια του, όπως αυτός, πότε έβαζε τούς γρόθους στα πλευρά του, και πότε έβριχνε τό κεφάλι του προς τα πίσω, με γριμάτσες τόσο άστείες, που ό κόσμος σπαρτάριζε από τα γέλια.

Θυμωμένος από τα λόγια του Βιτάλη και πεισματω-μένος από τα γέλια του κόσμου, ό άστυφύλακας, που δεν φαίνονταν όπομνητικός άνθρωπος, έκαμε ξαφνικά με-ταβολή. Είδε τότε πίσω του τόν πθηκο με τούς γρόθους στα πλευρά και κατάλαθε άμέσως πως τόν κορόιδευε.

Άνθρωπος και πθηκος έμειναν λίγες στιγμές ό ένας αντίκρου στον άλλο και κυττάζονταν, σά να έπρόκειτο να ιδούν ποιος απ' τούς δυό θά χαμήλωνε πρώτος τα μάτια.

Τότε τα γέλια του κόσμου κορυφώθηκαν, βροντερά, άκατανίκητα, κι' αυτό έδωσε τέλος στη σκηνή.

— Άν αύριο τα σκυλιά σου δεν είναι φιμωμένα, έφώ-ναζε ό άστυφύλακας φοβερίζοντας με τό γρόθο, θά σε καταγγείλω. Αυτό μόνο σοβ' έλα.

— Πολύ καλά, κύριέ μου, άποκρίθηκε ό Βιτάλης. Λοι-πόν αύριο!

Κι' ένώ ό άστυφύλακας έφευγε με μεγάλα βήματα, ό Βιτάλης τούκανε από πίσω δυό-τρεις ακόμα ρε β ε ρ ε ν τ σ ε ς κι' ή παράστασι εξακολούθησε.

Έγώ ένόμιζα πως θά πήγαινε ύστερα ν' αγοράση φί-μωτρα για τούς σκύλους μας· μά δεν έκαμε τίποτα και μάλιστα πέρασε όλη ή βραδυά, χωρίς να μιλήση καθό-λου για τόν καυγά με τόν άστυφύλακα. Γι' αυτό πήρα τό θάρρος να τού μιλήσω εγώ.

— Άν θέλετε, τού είπα, να μη σπάση ό Κάπη τό φί-μωτρό του αύριο στην παράστασι, καλό είναι, μου φαίνε-ται, να τού τό βάλετε λίγο πρωτήτερα. Έτσι μπορεί να τό συνηθίση...

(Συνέχεια εις τό επόμενο)

Το Όνειρο των νέων

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΜΑΣ

Μέσα από τους καπνούς του μαρτυρίου, βουτηγμένο στο αίμα των ηρώων, ξεπρόβαλε το ιερό σύμβολο της γλυκειάς πατρίδας για να κυματίσει περήφανο μπροστά στα μάτια εκείνων που απόμειναν συντρίμια σχεδόν από την μακράν κόπωση του σκληρού αγώνος του 1821.

Οι ψυχές εκείνες που χάθηκαν στο μαύρο σκοτάδι του πολέμου θα μένουν σαν ένας φω-
τοστέφανος στην ψυχή μας και θα φέρουν στη
θύμησή μας μια γλυκειά ανάμνηση γνωρίζον-
τάς μας πως οι Έλληνες είναι έτοιμοι να χύ-
σουν το αίμα τους ως την τελευταία ρανίδα
για την ελευθερία.

Ήξερε ο κάθε Έλληνας ότι σε χρόνια πε-
ρασμένα, που ούτε ο μακρός χρόνος δεν μπο-
ρούσε να σβύσει, ήξερε ότι η μεγάλη πατρίς
του υπήρξε κέντρον επισημών και γραμμάτων,
πηγή πολιτισμού και το δνομά της έφθανε στα
πέρατα της οικουμένης δίνοντας μια γλυκειά
νοσταλγία για αυτή τη χώρα. Η ψυχή του
δούλου αναπολούσε τις παλιές μέρες που κάθε
τέκνο της πατρίδας λαχταρούσε να φύγει από
την ξενιτειά και να γυρίσει στο μέρος εκείνο
που και οι ξένοι ζητούσαν να επισκεφθούν...
Τέτοια έφερνε η θύμησι στο σκιάδιο και η καρ-
διά του σπαρταρούσε μέσα στα στήθια, πο-
θώντας να κατατινίξη τον ζυγό που την κρα-
τούσε δέσιμο του βαρβάρου...

Κι' έτσι μια μέρα, που γλυκειά κι' έλπι-
δοφόρος άπλωσε τα φτερά της στο σκασμένο
λαό, τα στίβαρα χέρια άρπασαν το όπλο και
εξεγύθησαν με όρμη, σκορπίζοντας το θάνατο
και δίνοντας το δικαίωμα στη λευτεριά να ξυ-
πνήσει από τη νάρκη και να ξετινάξει τα μου-
διασμένα φτερά της, απλώνοντάς τα στη σκιά-
δα χώρα. Και μετά σειράν έτ'ον αγώνος σκλη-
ροῦ, που το αίμα χύθηκε άφθονο, το όνειρο του
σκιάδου έγινε πραγματικότητα. Η Έλλάς ανέ-
στη!!!

ΤΟΥΛΑ ΣΑΡΛΗ

*

ΛΕΣΒΟΣ

Πόθους ξυπνάει τ' αγέρι σου σαν πνέει άπαλά,
μάγια σκορποῦν τ' άδεινά κι' η κάθε άνα-
τολή σου, [τολή σου,
άρμονικοί διθύραμβοι άχουν καθως φιλά
το κύμα τρελλοπαίζοντας την άγια θεία γή
σου!...

Νύφες μέσα στους κάμπους σου χορεύουνε
[τρελλά
τις νύχτες που κυλούν γλυκά, γιομάτες θεία
[χάρι!...
Κάθε σου βράχος η κορφή, για μια [σάπφω
[μυιά,
Λέσθος, πατρίδα, μάννα μου, της γής καρ-
[γαριτάρι!...

ΑΡΓΗΣ ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

*

ΟΙ ΔΥΟ ΜΗΤΕΡΕΣ!!

Με δυο μητέρες πλάστηκα! Με γέννησε η μία
κι' αμέσως με παρέδωσε μικρό-μικρό στην άλλη
Μ' αγάπησαν, μ' έβούλαξαν σε κάθε τρικυμία
κι' η κάθε μία μουδείχνει αγάπη πιο μεγάλη!

Την πρώτη την εγνώρισα πολύ μικρό παιδάκι.
Εγνώρισα τις λύπες της, γνώρισα τα φίλια της,
τους στεναγμούς, τις πίκρες της, τα γέλια, τις
[χαρές της,
τά δάκρυά της, τους παλμούς και όλη την καρ-
[διά της!

Την άλλη τη διδάχτηκα, σαν πήγαινα σχολείο
έκει μεγάλοι δάσκαλοι, μούπανε ν' αγαπήσω,
τη δεύτερη τη μάννα μου και γώ με το βιβλίο
προσπάθησα τον ύψιλό σκοπό της να ξηγήσω!

Και στο βαθείο το νόημα της δεύτερης της
[Μάννας,
βρήκα, την πίστι, την Αγάπη, την Ελπίδα,
τά τρία μεγαλύτερα σημάδια της φυλής μας...
Και κείνη η Μάννα η δεύτερη ήταν η Πα-
[τρίδα!...

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Θαυμάζοντας το μπρούτζινο αυτό μοιωμά σου,
ή σκέψι φέρνει μου στο νου την παλαιά σου
[δράσι,
Μ' εύλάθει τα χείλη μου προφέρουν τ'ονομά σου
κι' η μουσα μου άδυνατεί στίχους για σε να
[πλάσι.

Υπέφερες τρισένδοξε στον πόλεμο, στις μάχες,
μα πάντα μέσα στην καρδιά έφερες την έλπιδα.
Και τέλος εξοριστικές από τις διαμάχες
γιατί πολύ άγάπησες τη μάννα μας Πατρίδα.

Μα πάλι σε έφεραμε. Και τώρα δείχνεις πέρα
σε μακρινούς ορίζοντες που κρύβουν θησαυ-
[ρούς,
Και μες τη μάννα Έλλάδα μας θα κάνουμε,
[πατέρα,
σεβαστή σ' όλους τους φίλους, τρουερή εις
[τους έχθρους.

ΓΙΩΡΓΟΣ Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

*

Η ΑΦΘΑΡΤΗ ΠΥΡΑΜΙΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΑΣ ΚΥΒΕΡΝΗΤΟΥ

Με οδηγητή την πλούσιά Σου Ιστορία
πάνωρη μας πατρίδα θρυλική
εις τη φυλή του κτίζει μ' άριονία
μια μαρμαρένια πυραμίδα ελληνική.

Για να στηθούν άτράνταγτοι αιώνια
άπανω οι θησαυροί του Έλληνισμού,
να προστατεύονται για πάντ' από τα χρόνια
του Τρίτου Έλληνικού Πολιτισμού.

Και ο λυτρωτής μας, που φωτίστηκε από Σένα
υπέρολαμπρ' Ιστορία Έλληνική,
άπ' την ψυχή μας ξεεορίζω σε τα ξένα
και Άγια Έσε θεμέλιωσε τρανή.

Και με την άσφαρτη δική του πυραμίδα
τόν Τρίτο Έλληνικό Πολιτισμό,
σ' ανέβασε ολόφωτη πατρίδα
περήφανη στον έβδομο ούρανο.

ΔΙΟΝ. Σ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ

*

ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

Ναι, ήταν πράγματι Έλληνόπουλο. Τόδει-
χνε η καρδιά του και το πρόσωπό του, που
γιούατο γλυκύτητα μιλούσε για την πατρίδα
Έλλάδα, την μάννα Έλλάδα, που τοῦσε φυ-
τέμει στην ψυχή τα πιο άγνια αισθήματα της
λευτεριάς και της αγάπης σ' αυτήν, γιατί ήταν
νιός κι' ήθελε τη λευτεριά του, όχι μόνο τη
δική του, αλλά περισσότερη της πατρίδας του,
πούθελε να τη βλέπει ψηλά, πάντα ψηλά,
κι' όχι βουτηγμένη στην τυραννία, που τότε
ζούσε. Ήταν νιός, και τώσα πιστός στρατιώ-
της κι' υπηρέτης της πατρίδας του πολεμούσε
στην πρώτη γραμμή, αντίμας με τ' άλλα τα
Έλληνόπουλα, που αδελφωμένα και με μια
καρδιά — καρδιά που ποθούσε τη νίκη — ά-
φοβα έπεφταν ένα - ένα για την πατρίδα
έναντια στον έχθρο, για να λευτερώσουν τη χώρα
τους. Κι' αυτός, που μέσα του η ψυχή γελοῦσε
χαρούμενη για την πατρίδα, αυτός για μια
στιγμή πηδά ένα χαντάκι, και να τώρα βρι-
σκεται στα χέρια με τους έχθρους. Παλεύει ά-
διάκοπα, χωρίς φόβο, άλλ' η υιοσία — που τέ-
τοια ήταν για αυτόν — τον ξεπλώνει νεκρό.
Ένα έχθρικό βόλι τόν βρίσκει στην καρδιά,
κι' όπως το δένδρο θάπεφε, σαν τοῦδινες μια
γερή τσεκουριά, έτσι τώρα τιμημένο πέφτει
το λαμπρό παλληκάρι για χάρη της πατρίδας
του, που τόσο αγάπησε. Ένας σβόλος χύμα,
που τόν έστειλε το σκάσιμο μιας δόιδας, ήταν
για αυτόν το στεφάνι της τιμής του. Η φαι-
δρότης κι' η γλυκύτητα, που διακρίνονταν ά-
κόμη στο πρόσωπό του, μιλούσαν για την ψυχή
του νιού, που οι τελευταίες του λέξεις πριν
ξεψυχήσει ήταν: «Για σένα, ο γλυκειά μου πα-
τρίδα, για σένα, που τόσοσε νέους γλυκά κοι-
μίσεις στην άγκαλιά σου, για σένα μάννα Έλ-
λάδα, σαν ήρωας πέφτω. Άγιη Γαλανόλευκη
στον τάφο μου άπάνω σου ζητώ για μόνι
χάρη».

Κ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΦΑΛΑΓΓΙΤΕΣ

Είμαστε οι νέοι, τα βλαστάρια
που θα θεριέψουν μια φορά,
θ' απλώσουν γύρω τα κλωνάρια
για μια καινούργια πιά σπορά.

Ελπιδοφόρες οι καρδιές μας
για μια γερή ζωή χτυποῦν
λάμψι κι' άχτινες οι ψυχές μας
το φως της πίστης μας σκορποῦν.

Το φως, που θέλει να τσακίση
κάθε θαμπό και σκοτεινό
που τρόπαιο ζητά να στήση
γερό στο μέλλον και τρανό.

Το φως, που μια φορά θα πέση
στερνά από μας σ' άλλες γενιές
σφιχτά μ' αυτές να μας συνδέση
σ' ίδιους αγώνες και χαρές.

Είμαστε οι Νέοι, τα βλαστάρια
που για τον ήλιο ξεκινούν
οι άνθρωποι, που γέμουν τα κλωνάρια
καρποί μια μέρα θα γεννοῦν.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΟΥΤΟΣ

*

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Έλτε άγγέλοι και πουλιά
να ψάλετε με χάρη
Τραγούδια εις το Βασιλῆα
το Γυίο του Καθαλλάρη

Και του Μεγάλου Άρχηγού
του Βασιλῆα μας ταιρι
όλοι να του φιλήσωμε
το τιμημένο χέρι

Κι' όλοι μαζί να ψάλαμε
Ανάστασης τροπάρια
χαρμόсуна κι' άγγελικά
εύγνωμοσύνης άρια

Κι' όρκο βαρύ τους κάνομε
στη γαλανή Σημαία
για αυτήν πως θα πεθάνωμε
όλη η Νεολαία

ΖΑΝΝΕΤΟΣ ΔΗΜΟΥΛΕΑΣ

*

ΣΤΟΝ ΠΕΘΑΜΕΝΟ ΑΔΕΛΦΟ ΜΟΥ

Έφυγες άγγελοῦδι μας άπ' την θερμή φωλιά
σου
κι' άφησες τον πατέρα σου μαζί με την μαμά
σου
και με τα αδελφάκια σου, να κλαίνε το χαμό
σου
γιατ' ήσουν ένα όμορφο και δροσερό λουλούδι
και σκόρπαγες σε όλους μας με το χαμόγελό
σου,
την εύτυχία, τη χαρά, χρυσό μας άγγελοῦδι.

Όμως ο Χάρος ζήληψε την τόση όμορφιά σου,
και φύτρε φαρμακερό να βέλος στην καρδιά
σου,
που σου τη τρύπησε βαθεία. Κι' άπ' τον με-
γάλο πόνο
μας έφυγες και πέταξες χωρίς να μας κυττάξης.
Όχι! δεν ήταν σφάμα σου, σ' αυτό δεν σε
[κακίωνο,
γιατί εκεί που βρίσκεσαι έπρεπε να πετάξης.

Ξέρω πως με τους θρήνους μου, δεν θα μάς
[έρθης πίσω.
Μά έχω το δικαίωμα δυο δάκρυα να χύσω,
και την γλυκειά ανάμνησι που έχομε για σένα
για όσο ζω τουλάχιστο στο νου μου να κρα-
[τήσω.
Γιατ' είν' αλήθεια πως κι' εγώ κάποτε σαν και
[σένα
στο μνήμα θε να μπώ κι' ίσως σε συναντήσω.
ΣΠΥΡΙΔΩΝ Μ. ΚΑΡΠΟΥΖΗΣ

Βαθμοφόρος της Υπ/σεως Κομοτινης όμιλων με τους φρουρούς.

Ο Φαλαγγάρχης Φιλιατών διανέμων εις τους Άκρίτας τὰ δώρα της Ε.Ο.Ν. των Υ/σεων Θεσπρωτίας και Κερκύρας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Ἡ μουσική τῆς Ὑποδιωκῆσεως Κερκύρας κατὰ τὴν ἡμέραν ποῦ ὠρκίσθη ἡ φάλαγξ ἐνώπιον τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἰδεολογικῆς Διαφωτίσεως Πατρῶν ὁμιλῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Παρέλασις Φαλαγγιτισσῶν Σχηματισμοῦ Τριπόλεως κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὀνομαστικῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Ἐφιππον τμήμα καὶ ποδηλάται τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Φλωρίνης.

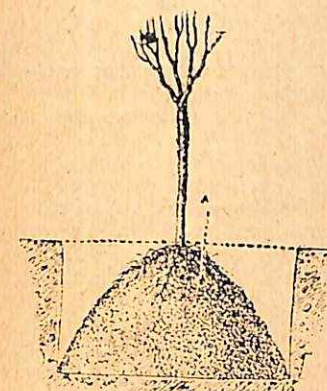
Ο Γεν. Έποπτης Ε. Ο. Ν. Αργολιδοκορινθίας δμύλων πρὶν ἀρχίση ἡ ἀναδάσωση τοῦ Παλαμηδίου ὑπὸ Φαλαγγιτῶν

Φαλαγγίτισσαι Κερκύρας παρελύνουσαι κατὰ τὴν λειτανίαν τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος.

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐβδομάδος τοῦ πρασίνου, πού πρόκειται νὰ φυτευθοῦν χιλιάδες δένδρων, μὰ καὶ γιὰ τὸ ἐπίκαιρον τῆς ἐποχῆς, δημοσιεύομεν κατωτέρω συντόμους οδηγίας περὶ φυτεύσεως τῶν δένδρων ἐν γένει.

Κανονικὸ φύτευμα δένδρου

Πῶς φυτεύονται τὰ δένδρα

1ον. Οἱ λάκκοι πού θὰ μεταφυτευθοῦν τὰ δενδρύλια, πρέπει νὰ ἀνοίγωνται 1—2 μῆνες ἐνωρίτερα γιὰ νὰ τριφτῇ καλὰ τὸ χῶμα, νὰ ἀερίστῃ καὶ νὰ φονευθοῦν τὰ σκουλήκια μέσ' αὐτοῖς βροχῆς καὶ τοὺς πάγους.

2ον. Οἱ λάκκοι πρέπει νὰ ἔχουν διάμετρον ἑνὸς μέτρου καὶ βάθος 80 πόντων τοῦλάχιστον.

3ον. Στὸ φύτευμα πρέπει νὰ προσέχωμεν ὥστε τὰ δένδρα νὰ μεταφυτεύωνται οὔτε βαθύτερα οὔτε ρηχότερα ἀπ' ὅσο βρίσκονται στὸ φυτῶριο. Μονάχα στὰ πολὺ ὑγρὰ χωράφια μποροῦμε νὰ φυτεύωμε ρηχότερα καὶ στὰ πολὺ ξηρὰ βαθύτερα. Πάντα ὅχι περισσότερο ἀπὸ 15—20 πόντους.

4ον. Τὰ φυλλοβόλα δένδρα φυτεύονται ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριον ὥς στὸ τέλος τοῦ Ἰανουαρίου, ἀνά-

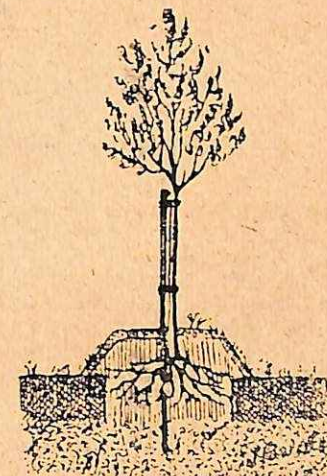
λογα μὲ τὴ χρονιά, πάντα ὅμως σὲ στεγνὸ ἔδαφος.

5ον. Τὰ αἰθαλιῆ δένδρα (μανταρινιές, πορτοκαλιές, λεμονιές, πεῦκα κλπ.) φυτεύονται ἀπὸ τὸ Φλεβάρη ὥς στὸ τέλος τοῦ Μάρτη.

6ον. Στὸ βάθος τοῦ λάκου ρίχνομε χῶμα ἀνακατεμένο μὲ κοπριά χωνεμένη καὶ φτιάνομε ἕνα σωρό. Ὑστερα κρατοῦμε μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸ δένδρο καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἀπλώνομε τὶς ρίζες του ὅταν εἶναι χωρὶς χῶμα γύρω στὸ σωρὸ καὶ σκεπάζομε ἔπειτα μὲ καλὸ καὶ μαλακὸ χῶμα καὶ τὸ πατοῦμε ἐλαφρὰ μὲ τὸ χέρι.

7ον. Τὸ νεοφυτευμένο δένδρο ποτίζομε ἔπειτα καλὰ καὶ σκεπάζομε μὲ λίγη κοπριά ἢ μὲ ξηρὰ χόρτα.

8ον. Μεγάλῃ προσοχῇ πρέπει νὰ καταβάλλεται στὸ ξεριζώμα ἀπὸ τὸ φυτῶριο τῶν αἰθαλῶν δένδρων, ὥστε νὰ βγαίνουν

Φύτευμα δένδρου σὲ ὑγρὰ ἐδάφη

μαζὶ μὲ τὸ χῶμα πού ἔχουν γύρω ἀπὸ τὶς ρίζες, «μὲ μπάλλα», ὅπως λέν οἱ δενδροκόμοι.

Ἀντίθετα τὰ φυλλοβόλα ξεριζώνονται χωρὶς τὸ χῶμα.

Φ. Δενδρινὸς

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΝΑ ΜΠΟΥΚΑΛΙ

1. Τὸ γυαλί τῶν μπουκαλιῶν γίνεται ἀπὸ ἕνα μίγμα καθαρῆς ἄμμου, ἀσβεστοσόδας καὶ τριμμάτων ἀπὸ γυαλιά.

2. Οἱ πρώτες αὐτὲς ὁλές ξηραίνονται, κοπανίζονται καὶ ἀναμιγνύονται. Ἔτσι γίνεται μιὰ ὁμοιογενὴς σκόνῃ τὴν ὁποίαν χύνουν μέσα σὲ εἰδικὲς χοάνες ἢ «χύτρες».

3. Οἱ χύτρες αὐτὲς τοποθετοῦνται μέσα σὲ φούρνους θερμαινόμενους μὲ ἀέριον ἢ κάρβουνο σὲ θερμοκρασίᾳ 1250 ἕως 1450 βαθμῶν. Ἡ σκόνῃ τήκεται καὶ μετασχηματίζεται σ' ἕνα πυκνὸ κολλῶδες κράμα.

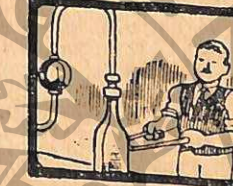

4. Ἀπὸ διάφορα ἀνοίγματα κατασκευασμένα μέσα στὸν φούρνο, οἱ ἐργάται «φυστᾷ» πιάζουν μὲ τὴν ἄκρῃ ἑνὸς μακριοῦ σωλήνος μιὰ μικρὴ μάζα πυρακτωμένης πάστας.

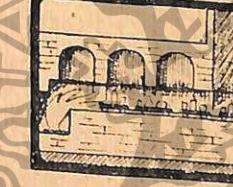
5. Κάθε ἐργάτης φυσᾷ μέσα στὸ σωλῆνα τοῦ, ταλαντεύοντας τον διαρκῶς καὶ κάμνοντας τον νὰ περιστρέφεται. Ἡ μάζα τοῦ γυαλιοῦ φουσκώνει καί, ἐνῶ ψύχεται σιγὰ-σιγὰ, παίρνει τὸ σχῆμα ἑνὸς ἀπιδιοῦ.

6. Τὸ τελικὸ σχῆμα τοῦ μπουκαλιοῦ τοῦ δίδεται μέσα σ' ἕνα καλούπι, ἐνῶ ὁ ἐργάτης ἐξακολουθεῖ νὰ φυσᾷ. Γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ὁ ἐργάτης ἀπὸ μιὰ πολὺ κουραστικὴ ἐργασία, τὸ «φύσημα» γίνεται μὲ πεπιεσμένον ἀέρα.

7. Τὰ εἰσάγουν κατόπιν σ' ἕνα δεύτερο ψήσιμο τοῦ γυαλιοῦ, μέσα σὲ εἰδικούς φούρνους τῶν ὁποίων ἡ θερμοκρασία ἐλαττοῦται προοδευτικῶς. Σκοπὸς τῆς ἐργασίας αὐτῆς εἶναι νὰ δοθῇ στὰ μπουκάλια μιὰ μεγαλύτερη στερεότης.

8. Σ' ἕνα μεγάλον ἀριθμὸν συγχρόνων ὑελοργεῶν χρησιμοποιοῦν εἰδικὲς μηχανὲς μπουκαλιῶν, ὅπου τὸ φύσημα γίνεται ὁλοκληρωτικῶς μὲ αὐτόματο τρόπο.

ΙΟΥΝΙΟΝ ΒΕΡΝ / Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Από την κορυφή του λόφου, η θέα άπλωνόταν, από το ένα μέρος σε μία μεγάλη έκταση της Γης της Έπαγγελίας και, από το άλλο, σε ένα όριζοντα όκτω ως έννεα λευγών, που τον έσημαίτιζε η γραμμή τουρανού και της θάλασσας.

Εφθασε κ' η εποχή των βροχών, που ο Ίουνιος τις έφερε άφθονες. Έγινε τότε ανάγκη ν' αφήσουν το Φαλκενχόρστ και να γυρίσουν στο Φελσενχάιμ. Οι τρεις εκείνοι μήνες ήταν πάντα δυσάρεστοι με τις άτελείωτες κακοκαιρίες τους. Δεν έβγαίναν έξω παρά μόνον όταν είχαν έργασία που δεν μπορούσε ν' άνασθληθή νά πάνε, παραδείγματος χάριν, στο κτηνοτροφείο να κυτάξουν τα κατοικίδια τους. Κάπου-κάπου έβγαίνε κ' ο Φρίτς για κυνήγι, αλλά κ' αυτός δεν άπομακρυνόταν πολύ από τα περίχωρα του Φελσενχάιμ.

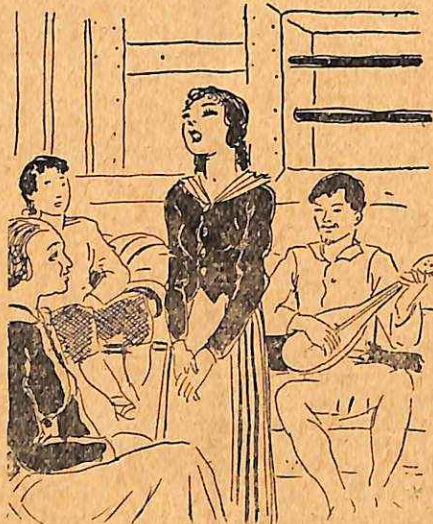
Ποτέ όστόσο ο μικρόκοσμος αυτός δεν έμενε άργός. Όταν δεν μπορούσε να έργασθι έξω, έργαζότανε μέσα. Η κυρία Ζερμάτ διηύθυνε τας έργασίας του σπιτιού κ' η Τζέννυ τη βοηθούσε με όλη την έφευρετική της δραστηριότητα την άγγλοσαξωνική, διαφορετική κάπως από την έλβετική, που δεν έχει τόσο πρωτοβουλία. Έπειτα η Τζέννυ μάθαινε και γεωμετρικά με τον κ. Ζερμάτ, ενώ η οικογένεια μάθαινε άγγλικά με την Τζέννυ. Ο Φρίτς μάλιστα τα μιλούσε όραιότατα σε λίγες εβδομάδες. Μα και πώς μπορούσε να μη μάθη έτσι γρήγορα με μία δασκάλισσα, που τα μαθήματά της ήταν τόσο εύχρηστα;

Έτσι δεν καταλάβαιναν τις μεγάλες ημέρες της βροχερής έποχής. Η παρουσία της Τζέννυ Μόντρος έδινε καινούργιο θέλητρο στις βεγγέρες του Φελσενχάιμ. Κανένας δεν βιαζόταν ν' άποσυρθι στην κάμαρά του για να πλυνθεί. Η κυρία Ζερμάτ κ' η Τζέννυ έρραβαν και συγχρόνως λάβαιναν μέρος στη γενική συνομιλία. Συχνά η νέα Άγγλιδα τραγουδούσε γιατί είχ' έξοχη φωνή. Είχε μάθει όλα τα έλβετικά τραγούδια, τις αθάνατες εκείνες μελωδίες των βουνών, και τί άπόλαυσις να τις άκούη κανένας από το στόμα της! Έπειτα, τη μουσική διαδεχόταν άνάγνωσις: ο Έρνέστος έδιάβαζε δυνατά από τα καλύτερα έργα της βιβλιοθήκης. Έτσι ή ώρα του ύπνου έφθανε πάντα πολύ γρήγορα.

Στην οικογενειακή αυτή άτμόσφαιρα, ο κ. Ζερμάτ, η γυναίκα του και τα παιδιά του, ήταν βέβαια όσο εύτυχισμένοι μπορούσε να είναι. Πάντα θυμούνταν την πατρίδα τους, πάντα άνησυχούσαν για το μέλλον, πάντα περίμεναν άπέξω μία βοήθεια. Άλλά, καθώς ήταν όλοι ένωμένοι, αυτά δεν έπηρέαζαν τόσο πολύ την εύτυχία

τους. Δεν μπορούμε όμως να πούμε το ίδιο και για την Τζέννυ. Ήταν δυνατό να μη θυμάται αυτή τον πατέρα της και να μη λυπάται; Είχαν περάσει δυόμισι σχεδόν χρόνια άφότου ο συνταγματάρχης θά έγύριζε στο Λονδίνο και του κάκου θά περίμενε την θυγατέρα του εκεί! Το πλοίο που έπρόκειτο να του την πάη, η «Δορκάς», δεν είχε άκουσθι τόσο καιρό. Δεν θά υπέθετε λοιπόν πως θά χάθηκε αυτόνδρο σε κανένα κυκλώνα του Ίνδικου Ωκεανού;... Έτσι η Τζέννυ, συλλογιζόμενη την άγωνία και τη λύπη του πατέρα της, που θά την θεωρούσε ίσως νεκρή, δεν μπορούσε να είναι τέλεια εύτυχισμένη στη Νέα Έλβετία.

Είναι δυνατό να εύτυχη τέλεια ξ-

Συχνά η νεαρή Άγγλιδα τραγουδούσε γιατί είχε έξοχη φωνή.

νας άνθρωπος, χωρίς μένος από την πατρίδα του, από τους δικούς του, άπ' όλο τον άλλο κόσμο; Και μήπως αυτή δεν ήταν η θεία και των ναυαγών του «Λάνδλορντ»;

Ξέρουμε τώρα, ποιά ανέλιστο περιστατικό παρουσιάσθηκε άξαφνα και την άλλαξε σημαντικά.

ΣΤ'

Τις πρώτες ημέρες μετά την άναχώρησι του «Ξιφία» μεγάλη μελαγχολία βασίλευε στο Φελσενχάιμ. Θάλεγε κανείς ότι κάποια συμφορά έπεσε στην άπόμερη εκείνη γωνία της γης, που τόσο την έννοούσε ως τότε η θεία Πρόνοια. Ο κ. και η κ. Ζερμάτ ήταν άπαρηγόρητοι που άφησαν να φύγουν οι δυο γιοί τους, πράγμα ώστόσο που δεν θάταν καθόλου λογικό να το έμποδίσουν, ούτε μπορούσαν να το άποφύγουν ή να το άναβάλουν.

Άλλά δεν πρέπει να ζητή κανείς από την καρδιά ενός πατέρα και μιάς

μητέρας περισσότερα άπ' ό,τι μπορεί να δώση. Ο Φρίτς, ο τολμηρός νέος, ο Φρίτς το δεξί χέρι του πατέρα του και ο μέλλων άρχηγός της οικογενείας, δεν ήταν πιά εκεί! Άπών και ο Φραγκίσκος που έδάδιζε στα ίχνη του μεγαλύτερου άδελφου του.

Έμεναν, είν' αλήθεια, ο Έρνέστος και ο Τζάκ. Ο πρώτος δεν είχε πάψει να άσθάνεται ζωηρή κλίσι προς τη σπουδή και, με τα λαμπρά βιβλία που διάβαζε, είχε άποκτήσει γνώσεις πολλές. Η μόρφωσι του, μπορούμε να πούμε, ήταν τέλεια και θεωρητική και πρακτική. Ο δεύτερος πάλι συμμεριζόταν τις κλίσεις του Φρίτς, άγαπούσε πολύ το κυνήγι, το ψάρεμα, την ίππασία, τα θαλάσσια ταξίδια, τους μακρινούς περιπάτους, τις σωματικές άσκήσεις. Ήθελε να μάθη και τα τελευταία μυστικά της Νέας Έλβετίας κ' άντικαθιστούσε τον άδελφό του στις περιπετειώδεις εκείνες έκδρομές.

Έλειπε τέλος κ' η χαριτωμένη εκείνη, η θελκτική και λατρευτή Τζέννυ Μόντρος, που η κυρία Ζερμάτ την άγαπούσε σαν κόρη της, κ' αίσθανόταν τώρα με την άπουσία της μία λύπη και μία άνησυχία καθαυτό μητρική.

Ήταν σπαργμός ψυχής για τους κατοίκους του Φελσενχάιμ να βλέπουν τις θέσεις των άπόντων προσφίλων άδελφών, — άδελφές στις κρεβατοκάμαρες, άδελφες στην τραπεζαρία, άδελφες στο σαλόνι, όπου μαζεύονταν κάθε βράδυ. Θάλεγε κανείς, ότι από το οικογενειακό τζάκι έλειψε λίγη φωτιά και δεν έζέσταινε σαν άλλοτε.

Όλοι βέβαια θά ξαναγύριζαν και τότε θά λησμονιούνταν οι λύπες κ' οι άγωνίες του σκληρού χωρισμού.

Θά ξαναγύριζαν, και μαζί τους θαρχόντανε καινούργιοι φίλοι, — ο συνταγματάρχης Μόντρος, που δεν θάθελε βέβαια ν' άποχωρισθι την κόρη του, άφου θά της έδιδε σύζυγο τον σωτήρα της, — έπειτα η Ντόλλ Ουόλστον, ο άδελφός της Τζέιμς, η γυναίκα του και το παιδί του, που θά έρχόνταν πρόθυμα να έγκατασταθούν στη Γη της Έπαγγελίας με όλους τους δικούς τους. Κι' άλλοι τέλος μετανάστες δεν θάργουσαν να έλθουν στη μακρινή αυτή άποικία της Μεγάλης Βρετανίας.

Ναι, ύστερ' από ένα χρόνο, το πολύ, μία εύτυχισμένη μέρα, από το άκρωτήρι της Ψεύτικης Έλπίδας, θά παρουσιαζόταν ένα πλοίο, έρχόμενο από τα δυτικά. Κι' αυτό το πλοίο δεν θ' άπομακρυνόταν για να χαθι κατά το βορρά ή κατά τη δύσι! Άπεναντίας θά έμπαινε ίσια στον όρμο της Σωτηρίας. Και, κατά πάσαν πιθανότητα, θά ήταν ο ίδιος ο «Ξιφίας». Άλλά όποιο και νάταν, αυτό το πλοίο θά έφερνε το συνταγματάρχη Μόντρος και την κόρη του, θά έφερνε τον Φρίτς

και τον Φραγκίσκο, θά έφερνε τα παιδιά του κυρίου και της κυρίας Ουόλστον.

Έτσι η θεία των πραγμάτων είχε αλλάξει όλωσδιόλου. Οι κάτοικοι της Νέας Έλβετίας δεν ήταν πιά οι ναυαγοί του «Λάνδλορντ» που είχαν βρη καταφύγιο στην άγνωστη εκείνη άκτι κ' έπερίμεναν βοήθεια από την τύχη, που κάποτε δεν έρχεται ποτέ.

Η γεωγραφική θέση της γης εκείνης είναι τώρα όρισμένη, γνωστή. Ο πλοίαρχος Λίτλστον ήξερε άκριβώς και το πλάτος της και το μήκος. Θά έκανε την άνακοίνωσι του στα γραφεία του Ναυαρχείου, που θά έδινε τις άναγκαίες διαταγές για την κατοχή. Και καθώς έφευγε από τη Νέα Έλβετία ή άγγλική κορβέττα, θάλεγε πως ξετύλιγε ένα καλώδιο, χιλιάδες λευγες μακρύ, και αυτό το άύλο, το άόρατο καλώδιο θά την έδεने για πάντα με τον παλαιό κόσμο, με την Εύρώπη, — δεσμός που τίποτα δεν θά μπορούσε πιά να τον κόπη.

Είναι αλήθεια πως δεν ένγνώριζαν ακόμα παρά ένα μέρος της βορεινής άκτης — δεκαπέντε ή το πολύ δεκάξη λευγών άκρογιαλιά, από τον όρμο του «Ξιφία» ως τη θάλασσα του Άναμμένου Βράχου. Η πινάσσα, η μεγάλη βάρκα και το καγιάκ δεν είχαν ακόμα έπισκεφθι και σε όλη τους την έκταση ούτε τους τρεις εκείνους όρμους, της Σωτηρίας, των Ναυτίλων και των Μαργαριτών.

Στο διάστημα των ένδεκα αυτών χρόνων, ο κ. Ζερμάτ κ' οι γιοί του δεν είχαν ύπερβη ποτέ το φυσικό εκείνο προπύργιο των βράχων, πέρ' άπο τη βουνοσειρά του Φραγμού. Πήγαιναν πάντα από τη μία πλευρά της κοιλάδος του Γκρύνταλ, χωρίς ποτέ να περάσουν και στην άντικρυνή.

Είδαμε ότι η άναχώρησι του «Ξιφία» δεν ώλιγόστεψε τον αριθμό των κατοίκων του Φελσενχάιμ, γιατί είχε προστεθι ή οικογένεια Ουόλστον.

Ο κ. Ουόλστον, πενηνταπέντε χρόνων τότε, ήταν άνθρωπος με κράσι γερή. Άν και τον είχαν έξαντλήσει οι πυρετοί που πήρε στη Νέα Ουάλλια της Αυστραλίας, το υγιεινό κλίμα της Νέας Έλβετίας κ' οι μεγάλες περιποιήσεις των άποίκων της δεν άργησαν να του ξαναδώσουν την υγεία.

Ήταν, καθώς είπαμε, μηχανικός-οικοδόμος κ' οι γνώσεις του δεν μπορούσε παρά να χρησιμεύουν πολύ στην άποικία, άφου μάλιστα ο κ. Ζερμάτ είχε σκοπό να κάμη πολλά καινούργια έργα. Όπωσδήποτε έπρεπε ν' άφήσουν τον κ. Ουόλστον κάμποσο καιρό ν' άναλάβη. Και τον καιρό αυτόν τον περνούσε προπάντων με τον Έρνέστο, γιατί έταίριάζαν πολύ τα γούστα τους κ' οι χαρακτήρες.

Η κυρία Μέρρυ Ουόλστον ήταν λίγα χρόνια νεώτερη από την κυρία Ζερμάτ. Οι δυο αυτές γυναίκες συμφανούσαν πολύ και τόσο μεγάλωνε ή φιλία τους, όσο καλλίτερα γνώριζόνταν. Είχαν τα ίδια ένστικτα φιλοπορίας και τάσεως, την ίδια σοβαρότητα, την ίδια στοργή για τους άνδρες και τα παιδιά τους. Μαζί έκαναν τις οικιακές εργασίες στο Φελσενχάιμ κ' επίσης μοιραζόνταν τους κόπους, όταν πήγαιναν στο Βάλτεγκ, στο Έμπερφορτ ή στο Τσούκερτοπ.

(Άκολουθεί)

*

ΤΕΡΜΙΤΕΣ

ο τυφλός στρατός της Ζούγκλας

*

Οι έξερευνηται της παρθένου ζούγκλας πολύ συχνά σταματούν τις έξερευνησεις των και διακόπτουν το κυνήγι των άγρίων θηρίων δια να θασμάσουν κατάπληκτοι την παράξενη και μυστηριώδη άρχιτεκτονική μερικων λοφίσκων, που ύψωνουν την πυραμιδοειδή μορφή των μέσα στην έρημια της άπέραντης ζούγκλας. Ποιός άρραγε και για ποιά σκοπό έχτισε τις αίνιγματικές αυτές προεσχές;

Άλλά η άπορία και η κατάπληξις δεν σταματā μόνο μέχρις εδώ. Την περιέργειαν προκαλούν οι άπειροι μικροσκοπικοί και τουνελοειδεις δρομάκοι, οι όποιοι έκτελουν με καταπληκτική άποτελεσματικότητα τον προορισμό τους. Δεν ύπάσχουν εδώ πόλισμαν της Τροχαίας. Ποτέ όμως δεν συμβαίνει εδώ και ή παραμικρή άνωμαλία εις την κυκλοφορία, ούτε το παραμικρό δυστύχημα. Οι δρομάκοι αυτοί έχουν πολύ μεγάλη ήλικία. Κατεσκευάσθησαν πολύ πριν οι άρχαιοι Ρωμαίοι άνοίξουν τας περιφημους «στρατιωτικές όδους» των, πολύ πριν οι Αιγύπτιοι οικοδομήσουν τις θαυμάσιες πυραμίδες των.

Άποτελούν οι δρομάκοι αυτοί το μεγαλύτερο έργο των λευκών μυρμηγκων ή τερμιτών, οι όποιοι είναι τα θαυμάσιωτα έντομα άπ' όσα ένγνώρισεν ο κόσμος.

Κάθε λοφίσκος είναι και μία άποικία, ή όποια στεγάζει ήκατομύρια τερμίτες. Το ύψος της φθάνει τους 12 πόδας και εάν οι άνθρωποι μπορούσαν να χτίσουν ούρανόυστες αναλόγως με τους περιφήμους αυτούς χτίστες, οι ούρανόυστες των έπρεπε να έχουν ύψος χιλίων περιπτουσιών!

Μέσα εκεί ύπάρχουν κατοικίες, στρατώνες, νοσοκομεία, άποθήκαι, νεκροταφεία, άγροκτήματα, σταύλοι και ένα τέλειον σύστημα άερισμού. Δεν λείπει ούτε ή αθούσα του θρόνου. Οι τερμίτες έχουν άξιοσημείωτο πολιτισμό. Η κοινωνία τους ύποδιαίρεται εις 5 κλάσεις. Τους έργατες, τους στρατιώτες, τους άστυνομικούς, τους άριστοκράτες και την βασιλικήν οικογένειαν. Το μεγαλύτερο μέρος της δουλειάς πέφτει εις τους έργατες. Παρ' όλο ότι είναι έντελώς τυφλοί, όλοι αι έρνασίαι της οικογενείας έκτελούνται από αυτούς. Αυτοί χωνεύουν άκόμη και την τροφή με την όποιαν θά τραφούν οι άλλοι, οι όποιοι δεν έχουν όργανα χωνεύσεως. Αυτοί χτίζουν την άποικία με τσιμέντο που πασάγουν μέσα στα στομάχια των, διασώζοντες τις ζήμιες, φροντίζουν για την τροφή των νεογνών και άρρωστων, θάπτουν τους νεκρούς και παχύνουν όσους είναι άρρωστοι δια να χρησιμεύσουν ως τροφή εις τους λοιπούς.

Οι στρατιώται βοίσκονται για να ύπερασπίσουν τους άλλους και την άποικία. Είναι και αυτοί τυφλοί αλλά γενναίοι πολεμισται, άτρόμητοι και αίμοχαρείς. Όταν πληροφορηθούν την προσέγγισιν έχθρου χτυπούν με τις

λαβίδες που έχουν πάνω στα κεφάλια τους τους τοίχους της άποικίας και δίνουν έτσι το σήμα του κινδύνου. Έπειτα άρχίζει ο άγριος πόλεμος. Εάν συμβη να νικηθούν οι πρώτοι πολεμισται, τρέχουν άλλοι, ενώ οι έργαται εις τα μετόπισθεν χτίζουν φράκτην άπόρθητον. Συνήθως οι άσπονδοτεροι έχθροί τους είναι ένα άλλο είδος μυρμηγκων, οι «πουλαμπι», που προσπαθούν να κυριεύσουν την άποικία των τερμιτών δια να την λεηλατήσουν.

Η τρίτη κλάσις είναι ή άστυνομία. Αυτοί δεν πολεμούν. Φροντίζουν δια την τάξιν και θεωρούνται λιγώτερο σπουδαίοι ως κοινωνική τάξις. Οι άριστοκράται είναι περρωτοί και έχουν ως καθήκον την διαίωσιν, την άναπαράγωγην της ράτσας. Γι' αυτό πληθαίνουν και πετούν έξω από την άποικία, χρησιμεύουν δε ως τροφή των πουλιών της ζούγκλας. Άλλά και όσοι σωθούν από τα ράμφη των πουλιών καταστρώνονται από τα άπειρα ζωφια που περιμένουν να πέσουν στο έδαφος για να έγκατασταθούν. Όσοι σωθούν όμως τελικώς, έγκαθίστανται εις το έδαφος, όπου ή θήλεια, ή όποια είναι πολλές φορές μεγαλειτέρα από τους έργατας, άρχίζει το γεννοδόλημα. Αυγά, αυγά, αυγά, από της μιάς πρωίας έως την άλλη. Οι μετρίωτεροι ύπολογισμοί άποδεικνύουν ότι ή βασιλίσα — διότι περι αυτής πρόκειται — γεννά περί τα 30.000.000 αυγά ετησίως. Έτσι γεννιούνται όλες οι κατηγορίες των τερμιτών, κτίζεται ή περιεργη άποικία, και νέοι άριστοκράται πετούν σε λίγο στον άέρα για να ιδρύσουν και αυτοί καινούργιες άποικίες. Οι μικροί τουνελοειδεις δρομάκοι, για τους όποιους μιλήσαμε πιά πάνω, δεν είναι παρά δρόμοι που οδηγούν από την άποικία σε κάποιο δένδρο από το όποιο παίρνουν την τροφή. Οι δρόμοι αυτοί χωρούν να περάση ένας μόνον τερμίτης. Πώς τάωρα γνωρίζει ένας τερμίτης εάν έρχονται άλλοι από το αντίθετον μέρος, ώστε να περιμένει έως ότου φθάσουν, είναι μυστήριον. Δεν άποκλείεται να είναι κάτοχοι και έκτης αίσθήσεως, της όποιας στερούνται οι άνθρωποι. Το έσωτερικόν της άποικίας είναι τελείως άγνωστον. Πώς συμβαίνει να ύπάρχη τέτοιος ρυθμός, όργάνωσις, τάξις και διοίκησις της πολυπληθούς άποικίας, είναι ένα από τα άλυτα προβλήματα δια την έπιστήμη.

Αι άτμίδες

Τί είναι οι φωσφορικές άτμίδες των τελμάτων;

Άσφαλώς θα έχετε δη στην έξοχή, ιδίως κατά το φθινόπωρο, τις μικρές αυτές φλογίτσες που χοροπηδούν πάνω από τα χόρτα, ξυρίζουν την επιφάνεια της γής και, προς στιγμή, μοιάζουν να ύψονται στόν ουρανό και χάνονται μετά μυστηριωδώς όπως και γεννήθηκαν....

Οι «φωσφορικές άτμίδες» όλες τις εποχές απησχόλησαν τη φαντασία των χωρικών, και σε πολλά μέρη θα σάς μιλήσουν με τη μεγαλύτερα σοβαρότητα ότι πρόκειται περί μικρών φαντασμάτων, κακοποιών πνευμάτων, ή ψυχών αποθανόντων που εμφανίζονται από καιρό σε καιρό για να σκαρώσουν διάφορες φάρσες στους ζωντανούς.

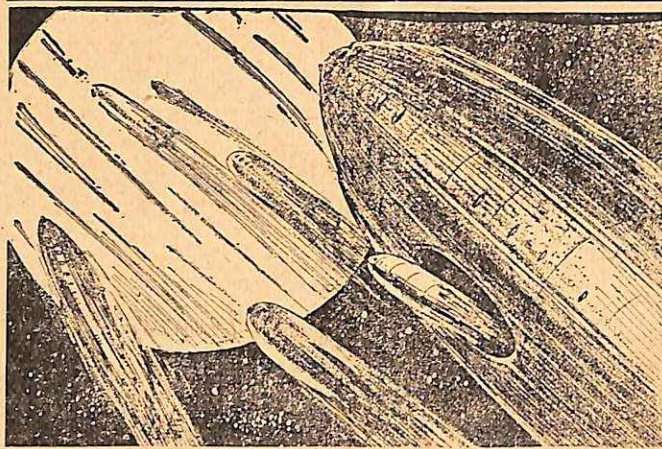

Τίποτε όμως απ' όλα αυτά δεν συμβαίνει.

Οι φωσφορικές άτμίδες, όπως αποκαλούνται, παράγονται ιδιαιτέρως σε βαλτώδη μέρη. Πράγματι, οι οργανικές ύλες, τα απομεινάρια των φυτών, τα σώματα μικρών ζώων κτλ. καταχωμένα μέσα σε υγρό έδαφος, αποσυντίθενται και αναδίδουν φωσφορούχον αέριον. Όταν το αέριον αυτό εκφεύγει στόν αέρα, αναφλέγεται αυτομάτως, ή καλύτερα ο φωσφόρος που περιέχει λάμπει μέσ' στό σκοτάδι, όπως λάμπει ο φωσφορικός δίσκος ενός ρολογιού. Μπορεί να λάμπη επί δέκα, είκοσι, τριάντα δευτερόλεπτα, ή, πιό σπάνια, επί μερικά λεπτά.

Οι φωσφορικές άτμίδες δεν παράγουν καπνό, δεν καίγονται, ούτε και καψαλίζουν ακόμη τα ξηρά χόρτα πάνω απ' τα οποία περνούν, πράγμα που αποδεικνύει ότι στις περισσότερες περιπτώσεις πρόκειται περί ενός άπλου φωσφορογενικού φαινομένου.

Όταν λοιπόν συναντά κανείς στην έξοχή τις φωσφορικές άτμίδες δεν πρέπει να ξαφνιάζεται. Είναι ένα σύνηθες φυσικό φαινόμενο.

Δέν έχουν περάσει ούτε σαράντα χρόνια από τότε που πρωτοεμφανίστηκε το αεροπλάνο με τη σημερινή του, περίπου, μορφή κι έχει κάμει τόσες σημαντικές προόδους από άποψως χωρητικότητας, ασφαλείας, κομφορ και ταχύτητας, που δέν θα μάς φανή παράδοξο αν στό άμέσως προσεχές μέλλον ή χρήσις του αεροπλάνου θα είναι τόσο κοινή όσο και των άλλων μεταφορικών μέσων.

Έκείνο που απασχολεί σήμερα τη μηχανική του αεροπλάνου είναι ή ταχύτης και καθημερινώς γίνονται σ' όλο τόν κόσμο σχετικά πειράματα ταχύτητας.

Τό 1932 ο 'Ιταλός αεροπόρος Άντζελλο κατέρριψε τό παγκόσμιο ρεκόρ ταχύτης προαγματοποιήσας επί ειδικού υδροπλάνου ταχύτητα 709 χιλιομέτρων τήν ώραν. Όπως ήταν έπόμενον, τό κατόρθωμά του 'Ιταλού αεροπόρου ανεστάτωσε δλόκληρον τόν κόσμο και έθεωρήθη ως κάτι τό καταπληκτικόν. Ό άνθρωπος όμως που προσπαθεί να φθάση τό άπόλυτο σ' όλα τα τεχνικά, επιστημονικά και κοινωνικά επίπεδα δέν αρκέσθηκε σ' αυτό κι άμέσως άρχισε να απασχολήται πάλι με τό ζήτημα της ταχύτης.

Τό ρεκόρ αυτό των 709 χιλιομέτρων επί υδροπλάνου, δέν κατερρίφθη άκόμη, έβελτιώθη όμως κατά πολύ ή ταχύτης των αεροπλάνων και, χάρις στούς Γερμανούς αεροπόρους, τό 1938, τό ρεκόρ ταχύτητας των αεροπλάνων άνήλθε στά 630 χιλόμετρα.

Τό πρόβλημα της ταχύτης του αεροπλάνου απησχόλησεν επίσης όλα τα από το 1936 συνελθόντα διεθνή και ειδικά αεροπορικά συνέδρια, όπου πλείστοι ρήτορες ώμίλησαν έν-

θουσιωδώς περί του μέλλοντος της αεροπορίας. Στό πρό μνημόν δε συνελθόν τοιούτων της Γερμανικής 'Αεροπορίας, ο γνωστός έργοστασιάρχης και μηχανικός Χέινκελ έδήλωσεν ότι, παρ' όλες τις τεχνικές και φυσικές δυσκολίες που παρουσιάζει τό πράγμα, φρονεί ότι πολύ νωρίτερα τό αεροπλάνο θα φθάση τήν ταχύτητα των 1.200 χιλιομέτρων τήν ώρα, δηλαδή τήν ταχύτητα του ήχου.

Μεγάλες, βέβαια, είναι οι δυσκολίες που παρουσιάζονται για να φθάση τό αεροπλάνο τήν ταχύτητα του ήχου. Και πρώτα απ' όλα δέν έξορουμε αν ο άνθρωπινος οργανισμός άντέχει, χωρίς να πάθη μικρές ή μεγάλες βλάβες, σ' αυτή τήν Ιλιγγιώδη ταχύτητα. Μετά, για να κατορθώση τό αεροπλάνο να φθάση τήν ταχύτητα αυτή, πρέπει να πετᾷ διαρκώς σε μεγάλα ύψη, πάνω απ' τη στρατόσφαιρα, όπου ή άτμοσφαιρα είναι πολύ άραιότερα.

Έκτός όμως απ' τις φυσικές δυσκολίες που πρέπει να υπερνικηθούν, υπάρχουν και τεχνικές έπίσης. Τό σημερινό σχήμα του αεροπλάνου, και ιδίως των πτερών του, έλαττώνει τήν ταχύτητα του λόγω της αντίστασως που συναντᾷ ο άέρας. Για να προσφέοη τό φτερό τη μικρότερη δυνατή αντίσταση πρέπει να δοθῇ σ' αυτό τό σχήμα λεπίδος όποτε και ή ταχύτης θα είναι μεγαλύτερη.

Καθώς γίνεται αντίληπτό απ' τα παραπάνω, για ν' αναπτύξη τό αεροπλάνο ίση ταχύτητα με τήν ταχύτητα του ήχου, πρέπει να μεταβάλη τελείως, όχι μόνο τό σκάφος του αλλά και τις μηχανές του. Άρα πρέπει να κατασκευασθούν νέου τύπου αεροπλάνα για τις μεγάλες ταχύτητες.

Τώρα γεννᾶται τό έρώτη-

ΠΑΝΤΟΤΕ ΨΗΛΟΤΕΡΑ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΑΧΥΤΕΡΑ (Ποῦ θά φθάσωμε;...)

μα αν τα έξοδα της κατασκευής παρομοιών αεροπλάνων θ' αποδώσουν τα ανάλογα ωφέληματα κι αν τα ωφέληματα αυτά θα εξυπηρετήσουν τον πολυκόσμο στις ανάγκες της ζωής ή θα εξυπηρετούν απλώς τήν μηχανική τέχνη.

Παρ' όλα αυτά, α' όλα σχεδόν τα μεγάλα κράτη πολλοί ειδικοί ασχολούνται με τό πρόβλημα της ταχύτητας του αεροπλάνου. Και κανείς δέν ξέρει αν αυτό που σήμερα παρουσιάζει τόσες δυσκολίες, δέν ύπερνικηθή μιά μέρα, και πολύ σύντομα μάλιστα, όποτε και ή ταχύτης του ήχου, των 1.200 δηλαδή χιλιομέτρων τήν ώρα, θα μάς φανή συνηθισμένο πράγμα.

Πάντως οι διεθνείς πρωτοπόροι της 'Αεροπορίας εξακολουθούν να έχουν πάντοτε ως έμβλημα των τό «Πάντοτε πιό ύψηλά, πάντοτε πιό μακριά, πάντοτε πιό ταχύτερα».

Κι' αυτό δέν είναι δύσκολο όταν ληφθῇ υπ' όψιν ότι οι μηχανικοί των εργοστασίων κατασκευής αεροπλάνων έχουν μέχρι της στιγμής πραγματοποιήσει πολύ μεγαλύτερα θαύματα

Μικρά - μικρά

— Η γλώσσα του χαυιολέοντος φθάνει σε μήκος 15 εκατοστόμετρα.

— Στη Γαλλία υπάρχουν 2.950.000 άλογα.

— Ο 'Αγγλικός λαός ξοδεύει τρία δισεκατομμύρια δραχμές τόν χρόνο για ψάρια.

— Ο ήλιος είναι 1.300.000 φορές πιό μεγάλος από τήν γή.

— Επί εποχής 'Ιουλίου Καίσαρος, 56 χρόνια π.Χ., ή Λουτεσία (που άρνότερα μετωνομάσθη σε Παρίσι) έκάλυπτε μια επιφάνεια γής μόλις 15 έκταρίων.

— Στα 1724 πέθανε στήν Κεντρική Εύρώπη ένας χωρικός όνόματι Ζορνάντ, σε ηλικία 185 χρονών. Ό νεώτερος γιός του ήταν 97 έτών.

— Η σεληνιακή ημέρα είναι 15 φορές μεγαλύτερη από τήν δική μας.

ΜΠΙΝΓΚ - ΚΟΝΓΚ ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ 'ΡΙΓΚ,, (Ευθυμη Ιστορία)

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΙΣ
(Σ' ένα άγριο δάσος)

Ο βασιλεύς των προπονητών οδηγούμενος από έναν πύθηκον του Μουσείου, από τόν όποιο πήρε ιδιαίτερα μαθήματα της «πιθηκικής» γλώσσας, βυθίζεται σ' ένα άγριο δάσος, προς αναζήτησιν του κόσμου των ανθρώπων. Μονολογεί: — Θα δοκιμάσω να πείσω ένα γορίλλα να με πάρη ως «μάνατζέρ» του, για να τόν κάμω τόν μεγαλύτερο πρωτοπυγμάχο του κόσμου.

ΠΙΘ. — Πρόσεξε, να ένας γιγάντιος γορίλλας.

ΠΡΟΠ. (ένθουσιασμένος). — Τί ύπέροχος άθλητής! Μπροστά του ο ίδιος ο Καρνέρα θα φαινόταν σαν ένα μωρό παιδάκι!

ΓΟΡ. (Στη γλώσσα του). — Κίτςζρρω; (Μετάφρασις: Τί θέλετε;).

ΠΙΘ. (Στην πιθηκική). — Άδελφέ, φέρνω έδώ ένα άνθρωπο που θέλει να σου κάμη μιά πρόταση.

ΓΟΡ. — Γίτςκ! (Μετάφρασις: τήν άκούω).

ΠΡΟΠ. — Έχετε άκούσει, κύριε Γορίλλα, να μιλούν για πυγμαχικούς αγώνες;

ΓΟΡ. — Κσσσκσσ; (Μετάφρασις: Τί είναι αυτό;).

Μικρά - μικρά

— Οι ευκάλυπτοι της Αυστραλίας, που είναι τα μεγαλύτερα δένδρα του κόσμου, μπορούν να φθάσουν 100 και 140 άκόμη μέτρα ύψος.

— Τα Γαλλικά άνθρακωρυχεία παράγουν 48 εκατομμύρια περίπου τόννους άνθρακος κατ' έτος.

— Στό Μεξικό υπάρχει ένα άνθος που αλλάζει χρώματα τρείς φορές τήν ημέρα: Άσπρο τό πρωί, κόκκινο τό μεσημέρι. Τ' άπόγευμα περνᾷ στό μωβ και στό βαθύκυανο και ξανασπρίζει κατά τήν νύκτα.

— Η μεγαλύτερα ύπόγειος σήραγγ είναι μήκους 90 χιλιομέτρων και ώρύχθηκε από τούς καλογήρους του Θιβέτ.

— Μερικές κόττες Ιταλικής ράτσας μπορούν να γεννήσουν έως 254 αυγά τόν χρόνο. Η ράτσα Λεγκόρν υπερβαίνει και τα 300.

ΠΡΟΠ. — Είναι μερικοί άνθρωποι που χτυπιούνται με γροθιές ώσπου να κάμουν τα πρόσπά τους... μαρμελάδα! Οι άνθρωποι μάχες αυτές είναι πολύ της μόδας σ' όλο τόν πολιτισμένο κόσμο...

ΓΟΡ. — Κγούκκκκ, τας, γουζμκφ, κίφ. (Μετάφρασις: Έχω άκούσει όμως να λένουν ότι ή κορωνίς της δημιουργίας, ο άνθρωπος, είναι πρό παντός άνώτερος με τις ύπεροχες διανοητικές του ικανότητες...)

ΠΡΟΠ. — Μάλιστα, κάποιον καιρό—είναι αλήθεια—ο άνθρωπος ενδιαφερόταν ακόμα για τα έργα του πνεύματος και της διανοίας. Σήμερα όμως όλα αυτά τα στείλαμε περίπατο. ΓΟΡ. (Κατάπληκτος). — Κντρκκ! (Στη πιθηκική γλώσσα ή έκφρασις αυτή σημαίνει, περίπου, «χαμένα κορμιά! »).

ΠΡΟΠ. — Μάλιστα, αγαπητέ μου Γορίλλα, ο μύς είναι βασιλεύς! Τα σπόρ θριαμβεύουν σ' όλο τόν κόσμο! Να γιατί έρχομαι να σου προτείνω να σε κάμω τόν μεγαλύτερο πρωταθλητή του κόσμου!

ΓΟΡ. — Γμκκ, τ'φφ! (Μετάφρασις: ωραία, δέχομαι!).

ΠΡΟΠ. — Μπράβο! Θα σε κάμω ύπεράνθρωπο!... Τόν ιδεώδη τύπο του σύγχρονου πολιτισμού μας! Πάμε....

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΑΞΙΣ

(Έξ μηνες άργότερα. Στό γραφείο του Προπονητού).

ΠΡΟΠ. (Μόνος του). — Ο Γορίλλας μου, έυρισμένος και ντυμένος με τήν τελευταία μόδα, είναι ήδη, χάρις στις διαφημίσεις μου, στίς διασημότητες σ' όλο τόν κόσμο υπό τό όνομα Μπίνγκ-Κόνγκ! Έχω προκαλέσει όλους τούς πυγμάχους «θαλάσσιους βαρών» και, όπως βλέπω, κανένας δέν παύσασθηκε ως τη στιγμή. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ (μπαί-

νοντας). — Κύριε, κάποιος λεπτεπίλεπτος πυγμάχος θέλει να σάς δη.

ΠΡΟΠ. — Άς περάση. ΠΥΓΜ. — Καλή μέρα σας. Είμαι πυγμάχος «βάρους φτερού» και είμαι έτοιμος να άντικρύσω τόν Μπίνγκ-Κόνγκ!

ΠΡΟΠ. (είρωνικά). — Παραγγείλατε τα σχετικά της κηδείας σας;

ΠΥΓΜ. — Μιλώ σοβαρά. Θα κάνω τόν άγώνα όμως υπό τόν όρον ότι όλα τα κόλπα επιτρέπονται.

ΠΡΟΠ. — Μάλιστα. Εκτός βέβαια της χρήσεως ρεβόλβερ ή... πολυβόλου.

ΠΥΓΜ. — Ζητώ επίσης, για να ίσοφαρισθῇ ή διαφορά μας, τα γάντια μου να είναι γεμισμένα με μολύβι.

ΠΡΟΠ. — Σύμφωνος. ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

(Στό ρίγκ, τή βραδυά του μεγάλου αγώνος).

ΕΝΑΣ ΘΕΑΤΗΣ. — Αύτός ο λεπτεπίλεπτος πυγμάχος, άσφαλώς, θέλει ν' αυτοκτονή!

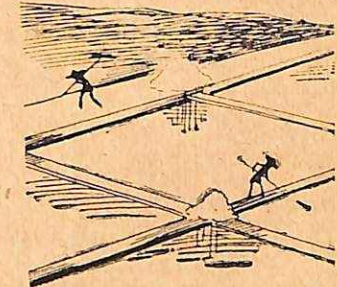
(Έκείνη τη στιγμή οι δύο πυγμάχοι παρουσιάζονται στο κοινό και με τό πρώτο σινιάλο ο Γορίλλας τινάζει τό φοβερό μπράτσο του προς τα έμπρός. Ο λεπτεπίλεπτος πυγμάχος πηδά προς τα πλάγια και ξεφεύγει. Με τή φόρα που είχε όμως τό μπράτσο του Γορίλλα περνᾷ άνάμεσα απ' τα σχοινιά του ρίγκ και σπάζει τα μούτρα ενός θεατού των πρώτων καθισμάτων που πέφτει αναίσθητος. Όλοι οι θεαταί τραβιούνται πακικόβλητοι προς τα πίσω. Ξαφνικά ο Γορίλλας δίνει μιά φοβερή γροθιά στά ίδια του τα σαγόνια. Μισολιποθυμμένος γονατίζει, κάμνει ν' ανασκηώθῇ, αλλά δέν τα καταφέρνει. Ο λεπτεπίλεπτος πυγμάχος τόν πλησιάζει κι άρχίζει άπανωτές γροθιές με τα μολυβένια γάντια. Ο Μπίνγκ-Κόνγκ ξαπλώνεται άναί-

Τό άλάτι

Τό θαλάσσιον άλάτι είναι απόσταγμα θαλασσίου νερού που τό κάμνουν να εξατμίζεται υπό του ήλιου μέσα σε άλυκές. Τό όρυκτόν άλάτι προέρχεται από τήν εξατμισιν μερικών θαλασσών που έχει έναποθηκευθῇ σε άρκετήν ποσότητα μέσα στή γή.

Και τό όρυκτό άλάτι και τό θαλάσσιο έχουν κατά βάθος τήν ίδια προέλευσι και τήν ίδια σχεδόν σύνθεσι. Εάν τό όρυκτό άλάτι που τό βγάζουν από τήν γή είναι κάπως καθαρό, μπορεί να δοθῇ προς κατανάλωσιν ύστερα από ένα άπλό κοπάνισμα.

Σε διάφορα στρώματα της γής, τό όρυκτό άλάτι βρίσκεται άνακατεμένο με χώμα και με διάφορες ξένες ουσίες. Για ν' αποσπασουν τό άλάτι ρίχνουν στά

στρώματα αυτά ποσότητες θερμού νερού που τό διαλύει. Μετά κάμνουν να εξατμισθῇ ή άλλη αυτή κατά τόν ίδιο τρόπο που εξατμίζεται τό θαλάσσιο νερό, για να πάρουν τό κρυσταλλικό άλάτι.

σθητος. Ο διατητής μετρά ως τα δέκα. Ο Γορίλλας δέν ανασκηώνεται. Ο λεπτεπίλεπτος πυγμάχος άνακηρύσσεται νικητής).

ΠΡΟΠ. (θυμωμένος στόν νικητή). — Δέν είναι κανονικό!... Δέν καταλαβαίνω τίποτε! Γιατί ο Γορίλλας μου μισόπεσε νάκ-άουτ μόνος του;

ΝΙΚΗΤΗΣ. — Με συγχωρείτε! Τό χτύπημα ήταν κανονικό. Όλα τα κόλπα είχαν έπιτραπή, δέν είναι έτσι; Λοιπόν, τή στιγμή που ο Γορίλλας έτοιμαζόταν να με χτυπήσῃ για τρίτη φορά, έκαμα βιαστικά πως έδινά μιά γροθιά στό πρόσώπό μου. Μή μπορώντας ο Γορίλλας ν' άντισταθῇ στό ένστικτό της μιμήσεως, θέλησε να πιθηκίσῃ τή χειρονομία μου και τράβηξε μιά γερή γροθιά στά σαγόνια του. Να αυτό είν' όλο!

ΠΡΟΠ. — Διάβολε! Έπρεπε να τό προβλέψω...

Ένα κεφάλαιο από το
προσεχώς κυκλοφορούν
βιβλίο της Σίτσας
Καραϊσκάκη, ο «Γυιός
της Κ α λ ο γ ρ η ᾶ ς».

Τ Ο Ξ Ε Ρ Ρ Ι Ζ Ω Μ Α

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Από την καρδιά του εξαπλώνονταν και ξεχύνονταν ως τα νύχια των ποδιών κι' ως τα μαλλιά της κεφαλής του. «Άκουσε, παιδί μου. Ναι, έχεις δίκιο. Ο γυιός της καλογρηᾶς: Κάθε λουλουδί, κάθε πουλί χρειάζεται ένα όνομα, όχι μόνο για να το γνωρίζουν, μα ένα όνομα, που και να το ταϊριάζει. Μπορεί ο σπίνος ν' αλλάξει τ'όνομά του με τον ήλιο, το ρόδο με τη τσικνίδα».

Ανοιξε ένα σεντούκι από μια γωνιά μ' ένα κλειδί, που είχε κρεμασμένο στο λαιμό του κατάστημα, κι' έβγαλε ένα σπαθί δαμασκηνό. Το χερούλι του ήτανε δουλεμένο με άσπρη και πετράδια. Τόσους ο Σαμουήλ κι' έλαμψε το λεπίδι του σαν μια άστρατη μέσα στο σύθαμπο του δωματίου. Ο Σαμουήλ πλησίασε στον εξαφανισμένο Γιώργο. «Κύτταξε έδω στο λεπίδι» λέγει «έδω είναι η άραβική λέξι «καρά» και πάλι του είναι χαραγμένη μιά άστρατη, μιά σπιθα. Σου το χαρίζω τούτο το σπαθί με τ'όνομα, που γράφει άπάντα. Καραϊσκάκη θά σε λένε. Μπορούσε να το πής έλληνικά Μαυροσπιθάκης. Μα έγω σου λέγω άστο όπως είναι, πάνω στο λεπίδι, που αίνως βάρηκε στο αίμα των έχθρων. Με το σπαθί αυτό θά φέρης στην πατρίδα σου τη λευτεριά και τη δόξα. Μαυτό πολέμησε ως τα τώρα κι' ο Σαμουήλ και καθώς ξέρεις πάντα νίκησε».

Ο Γιώργος ήτανε σαστισμένος, σκυμμένος πάνω στα γράμματα αυτά και τα σημάδια που δεν ένοιωθε. Η καρδιά του πήγαινε να σπάσει. «Καρά λένε αυτά τα σημάδια και μιά άστρατη πάλι χαράγμένη», έλο αυτό στριφογύριζε μέσα στο μυαλό του. Ο Σαμουήλ έβαλε πάλι το σπαθί στη θήκη και τζώσε στη μέση του Γιώργου, που είχε σηκωθεί.

«Πρέπει να μη ξεχνάς πάντα, πώς δεν έχει σημασία, αν θά πεθάνη κανείς άργά ή γρήγορα. Το σπουδαίο είναι κάθε βράδυ, όταν κάνη τον λογαριασμό της μέρας του, να βρισκή ότι έζησε τη μέρα του ήρωικά και πέρηφανα».

Ο Γιώργος, φεύγοντας, έσκυψε πάνω στο χέρι του Σαμουήλ που τούδωσε και το φίλησε σαν να ζητούσε την εύλογιά του.

«Μην ξεχάσης άκόμα πώς σουδωσα το σπαθί και το όνομα μαζί. Κανένα άλλο όνομα δεν θά ταίριαζε σε σένα».

Ένα χρόνο και δυο μήνες βάσταξε άκόμα ο άνισος αγώνας του Άλη ενάντια στους Σουλιώτες. Αυτοί έλεγαν πως και αιώνες αν βαστούσε δεν θά παράδιναν ούτε ένα βράχο από τα χωριά τους. Το χειμώνα τους άφηνε ήσυχους, γιατί τα βουνά ήτανε τέλεια άπρόσιτα από το χιόνι κι' από τους καταρράχτες και την άνοιξη πλάκωνε πάλι με νέα στρατεύματα, νέες πανουργίες και νέες δολοπλοκίες. Το Σούλι είχε γίνει το σύμβολο της έλληνικής ελευθερίας.

Η Πύλη, που είχε μάθει τα συμβαίνοντα από άλλους πασάδες, που άρχισαν να συμπαθούν τους άνδρους Σουλιώτες για τη γενναϊότητά τους, διέταξε τον Άλη να προσπαθήση να συμβιβαστή με τους πολιορκημένους με κάθε μέσο. Ο Άλης τους πρότεινε ειρήνη με τον όρο να έξοριστούν ο Φώτος Τζαβέλλας και ο Καραϊσκάκης από το Σούλι.

Ήτανε η γιορτή του Πάσχα. Ο χορός είχε άνάψει στην πλατεία στο Κακοσούλι. Κι' αν ο Άλης εξακολουθούσε να στενοχωρή το Σούλι, η καρδιά ήτανε λεύτερη κι' η νιότη τραγουδούσε και χόρευε. Ο ούρανός καταγάλανος, τα βουνά ισχυρά σηκώνονταν δείγματα της παντοδυναμίας, η φύσι δεν είχε καύμους και μαζί της για την ώρα και τ' άγαπημένα της αυτά παιδιά.

Όλοι οι νέοι καπεταναίοι στο χορό δεμένοι με τα κορίτσια του Σουλιού. Ο Γιώργος ζωσμένος το σπαθί το δαμασκί και τ'όνομά του το παράξενο σαν νάθελε να πιάση σήμερα τα ούράνια. Κρατούσε από το χέρι τη Γκόλφω του Μπότσαρη, με τα γλαρά τα μάτια κι' έσερνε το χορό λεθέντικα. Όλο το χωριό πιά τζέρε πως η Γκόλφω τρελλαίνονταν για τον Γιώργο. Κι' οι δυο ταϊριάζαν.

Ήταν στολίδι και χαρά να τους θωρή. Ο νέος ένα χρόνο τώρα έκανε θαύματα για την ηλικία του. Μπαινόβγαίνε στο Σούλι άδιαφορώντας για τα στρατεύματα του Βελή, του γιου του Άλη πασά. Η ζωή του ήτανε σαν μεθυσί. Η Γκόλφω, ο Σαμουήλ, ο κίνδυνος, όλα αυτά τον κρατούσαν σε μιά υπερδιέγερσι. Άρχισε σιγά σιγά να καταλαβαίνει, ότι η ζωή τότε γίνεται ωραία μόνο, σαν νοιώση μέσα του κανείς την αλήθεια της αϊωνιότητος.

«Όταν κάθε στιγμή τρέμης μη τυχόν και χαθής, φαρμακώνεις κάθε χαρά σου», τούλεγε ο Σαμουήλ, σαν πήγαινε να τον δει κάποτε γυρίζοντας από κάποια έκστρατεία.

Ο Σαμουήλ ήτανε ο φίλος του ο γκαρδικός. Μιά φορά που του ξεμυστηρεύτηκε πως με όλη του την καρδιά τον κύτταξε ο καλόγερος χαμογελώντας και του άπάντησε:

«Είναι αυτή η πρώτη σου αγάπη. Τώρα, που μέσα στην ψυχή σου θρονιάζεται άκόμα ο Θεός, πρόσεξε να μην τόν διώξης. Πρόσεξε όλες σου οι πράξεις μικρές και μερωστάρικα και τα μισερά».

Ο Γιώργος κάποτε άκουγε τον Σαμουήλ χωρίς να τον καταλαβαίνει άμέσως. Μα τα λόγια του αυτά γρά. Κι' έρχονταν στιγμές στη ζωή του, που ξεδιάλυνε τα λόγια αυτά και τ' άπλωνε χαρούμενα μέσα στο έσωτερικό του.

Η Γκόλφω ήτανε τώρα γι' αυτόν ο ήλιος. Πόσα τολμήματα δεν ανέλαβε αυτός όταν όλοι μαζίμένοι στο σπίτι του Νότη Μπότσαρη συζητούσαν ποιος θά κάνη αυτό και ποιος θά κάνη εκείνο.

Το σπαθί κι' η Γκόλφω! Δεν μπορούσε να πάγη κάτι στραβά. Η νεανική του καρδιά έχουσε όλα τα δώρα της πρώτης όρμητικής αγάπης στην ποδιά της όμορφης κοπέλλας. Ο γέρο-Νότης και ο Μάρκος τζέλεπαν και τόνιωθαν, μα δεν στοχάζονταν να μπουν στη μέση. Η κόρη τους ήτανε κορίτσι που δεν μπορούσε να πέση σε σφάλμα.

Για τους όρεινους αυτούς άδρους ανθρώπους είχε κι' η αγάπη τους δικούς της νόμους. Μόνο μεγάλη κι' αληθινή έπρεπε να είναι, όπως μεγάλα κι' αληθινά, μακρυά

από κάθε ψευτιά ήτανε κι' οι κορφές τους. Και μεγάλη αγάπη νοιώθε εκείνος, που έχει μεγάλη καρδιά. Για τον Γιώργο, που τον είχανε τώρα όλοι συνηθίσει με το νέο του όνομα Καραϊσκάκης, δεν μπορούσε κανείς να μην το παραδεχτή.

Κι' όταν κάποτε οι δυο τους, ο Γιώργος και η Γκόλφω, έπαιρναν το δρόμο προς το μοναστήρι της Άγιά Παρασκευής, δεν έβαζε κανενός κακό ο νους απ' το χωριό. Ώρες κάθονταν με τον Σαμουήλ στην κρεμαστή πάνω από τον γκρεμό ταράτσα. Ώρες ο ένας πλάι στον άλλον με σφιχτά ένωμένα τα χέρια.

Γι' αυτούς η σύνδεσι αυτή ήτανε τόσο δυνατή άπου λουσι, σαν που ήτανε για άλλους η τελεία ένωσι του άνδρα με την γυναίκα. Γιατί και για τους δυο άνοιγαν για πρώτη φορά οι πέπλοι του μυστηρίου της ζωής.

Πλάθανε μόνο όνειρα άκόμα και βλάσταιναν σαν καρποί προς την τελεία τους ώριμανσι.

Σε μιά συνεδρίασι των καπεταναίων και των προεστών των όχτώ χωριών χωρίστηκαν οι γνώμες. Μερικοί έλεγαν πως ο Τζαβέλλας δεν έπρεπε να φύγη με κανέναν τρόπο και να το άπαιτούσε ο Άλη πασάς. Αυτοί, που άρδον και να το άπαιτούσε ο Άλη πασάς, δεν ήθελαν κίζονταν τον όρκο «στο σπαθί του Τζαβέλλας» δεν ήθελαν λέξι ν' άκούσουν για κάτι τέτοιο. Άλλοι πάλι έλεγαν πως χωρίς τον Γιώργο τον Καραϊσκάκη θά πέθαιναν της πείνας.

Ο Βλαχάδας χτυπούσε το χέρι του πάνω στο τραπέζι και φώναζε:

«Κανείς δεν πρέπει να φύγη. Κανείς δεν πρέπει ν' άκουση τί λέγει ο Άλης. Ποιος ξέρει πάλι τί σχεδιάζει και τί μαγειρεύει».

Έβαλαν ψήφο και οι γεροντότεροι ψήφισαν για το φευγιό του Τζαβέλλας για να σωθή η πατρίδα. Μέσα σε όλα αυτά όμως ήτανε και κάποιος φθόνος γι' αυτόν.

Η καρδιά του Τζαβέλλας μάτωσε. Αυτός να φύγη, που ήθελε να μένη ως την τελευταία του πνοή άρχηγός στο Σούλι! Φυσικά αυτούς τους δυο φοβότανε ο Άλης πότε. Να φύγουν, να πάνε μακριά!

Και του Γιώργου η καρδιά ήτανε βαρεία και βουρκαμένη. Η Γκόλφω! Μα αυτόν, σκέφτηκε, μήπως θά μπορή να τον μωδιση κανείς νάρχεται; Αυτό πιά είναι δικός του λογαριασμός.

Ο Τζαβέλλας έθαψε τους άτομικούς του πόθους, άφου δεν μπόρεσε να πείση τους γέρους προεστούς για το μελούμενο κακό, άποχαίρετσε όλους, έκαψε το πατρικό του σπίτι μην λάχη όταν έρθουν οι έχθροι και το βεδηλώσουν και μιά ανή άφήνοντας με καρδιά καμένη τα πατρικά του βουνά έφυγε με τη γυναίκα του και μερικούς πολύ πιστούς του.

Ο Καραϊσκάκης με την έξυπνάδα και την πονηριά, που ήτανε χαρακτηριστικά του, και με την άφοβία του έφυγε, έχοντας στο νου του να γυρίση πολύ γρήγορα. Ο Κασσαντώνης κι' ο Λεπτινιώτης είχανε το λημέρι τους όχτώ ώρες μακριά. Γι' αυτόν δεν ήτανε τίποτε.

Μόλις όμως βγήκανε αυτοί οι δυο από το Σούλι άρχισε ο Άλης να διαπραγματεύεται με τον Τζαβέλλας, ζητώντας του να προδώση τους Σουλιώτες.

Ο Τζαβέλλας του είπε πως δεν μπορεί να κάνη τίποτε, μα πως παραδέχεται να φέρη τις προτάσεις του στο Σούλι. Σαν έφτασε όμως στην Κιάφα ανέφερε όλα τα σχέδια του Άλη και τους συμβούλεψε να μην παραδεχτούν ειρήνη πριν πάρουν άσφαλή έγγυήσι για την αληθινή άνεξαρτησία του Σουλιού.

Οι φίλοι του τον παρακάλεσαν να μείνη και να ανάλαβη πάλι την άρχηγία. Αυτός γύρισε στα Γιάννενα, όπου ο Άλης τον έρριξε στη φυλακή.

Τρία χρόνια βάσταξε η τελευταία πολιορκία. Κι' ό,τι δεν μπόρεσαν να κάνουν όπλα και στρατοί τόκανε η προσία.

Ο Πήλιο Γκούσης, που τον βάραινε η κατηγορία του δειλού και που η γυναίκα του έπαιρνε μοναχή και στερνή νερό από τη βρύσι, χρόνια ζητούσε να έκδικηθ. Άρβανίτες δέκα πουργιά δέχτηκε να οδηγήση διακόσους Άρβανίτες μέσα από τα γκρεμνά στο Σούλι μιά νύχτα σκοτεινή του Σεπτέμβρη, κρύβοντάς τους μέσα στο άπόκεντρο σπiti του.

Όταν το πρωί ο Βελής διέταξε έφοδο από όλα τα μέρη ώρμησαν και οι κρυμμένοι Άρβανίτες, φέρνοντας μεγάλη σύγχυσι.

(Άκολουθεί)

Χίλια Δυό...

Ποιά ώρα ξυπνούν τα πουλιά;

Ο μεγάλος φυσιοδίφης-συγγραφέας Φάμπρ καθορίζει ως έξης την ώρα που ξυπνούν τα πουλιά από την Ιην Μαΐου έως τα τέλη Αυγούστου.

Ο σπίνος ξυπνά κι' άρχίζει να κελαϊδά στις 3 έως 3 1/2 το πρωί. Η σουσουράδα κατά τις 5. Το όρτυκι από τις 5 έως τις 5 1/2. Η μπεκάτσα στις 6. Η φραγκόκοττα στις 7 με 7 1/2. Τέλος ο μελισσοφάγος, ο πιό ύπναρας, στις 7 1/2.

Άράχνες... ίχθυοφάγοι

Είναι γνωστές οι τεράστιες άράχνες της Νοτίου Άμερικής που δεν διστάζουν να έπιθθενται εναντίον των βατράχων και μεγάλων άκόμη πουλιών τα όποια πιάνουν με τα μεγάλα πόδια τους, τα πνιγουν και τα τρώνε.

Εσάτως όμως άνεκαλύφθηκε τυχαίως στη Νότιο Άμερική κι' ένα είδος άράχνης που έχει την ικανότητα να κυνηγά ψάρια και να τα τρώη. Η ικανότης της αυτή άποκαλύφθηκε ως έξης:

Ένας έντομολόγος έτοποθέτησε μιά τέτοια άράχνη από άπροσεξία σ' ένα ένυδρειο, όπου διατηρούσε ένα σπάνιο είδος ψαριού. Σε λίγο λοιπόν διάστημα ο έντομολόγος άντελήφθη μ' έκπληξιν του πως η άράχνη είχε έπιτύχει να παρασύρη το ψάρι έξω από το νερό και το... ξεροκοκόλλιαζε με όλη της την ήσυχία!

Πόσων ειδών τριαντάφυλλα υπάρχουν;

Ο βασιλεύς των λουλουδιών είναι άσφαλώς το τριαντάφυλλο. Τόσο το χρώμα του, όσο και το άρωμά του είναι από τα πιό ευχάριστα. Υπάρχουν όμως πολλών ειδών τριαντάφυλλα.

Το κλίμα της Ελλάδος τα εύνοει έξαιρετικά. Έχομε έκατόφυλλα, έχομε άσπρα χειμωνιάτικα τριαντάφυλλα, έχομε πασχαλιάτικα και άλλα περισσότερα ή λιγώτερο ωραία. Υπάρχουν

όμως και τριαντάφυλλα διέθνους φήμης κι' αυτά είναι τα έξης: Τα κινέζικα τριαντάφυλλα του τσαγιού, που έχουν πολύ λεπτό άρωμα και μιά άγνή άπόχρωσι λευκού χρώματος. Αυτά δεν άντέχουν στο κρύο και μόλις βαρύνει ο χειμώνας τα ξεραίνει. Τέτοιου είδους τριαντάφυλλα καλλιεργήθησαν σε ειδικά γαλλικά θερμοκήπια και έπέτυχαν. Άλλο είδος κινέζικων τριανταφύλλων είναι τα κόκκινα του τσαγιού που έχουν λιγώτερο ωραία εμφάνισι, άντέχουν όμως περισσότερο στο κρύο και άνθίζουν όλο το χρόνο σε μεγάλες ποσότητες.

Άλλο είδος είναι τα κοκκινωπά τριαντάφυλλα της Άμερικής, μικρότερα στο μέγεθος από τα συνηθ, που δεν άντέχουν στο κρύο, αλλά έχουν πολύ δυνατό άρωμα.

Τα ρόδα της Βεγγάλης, κινεζικής καταγωγής, καλλιεργήθηκαν για πρώτη φορά στην Εύρώπη το 1789. Είναι μικρά ωραία τριαντάφυλλα, χαρακτηριστικά για το σχήμα τους που είναι σφαιρικό.

Τα ωραιότερα όμως τριαντάφυλλα είναι της Ιαπωνίας και τα άσπρα ρόδα των Ιμαλαίων.

Ποιό βιβλίο πρωτοτυπώθηκε στη γλώσσα μας;

Το πρώτο βιβλίο που τυπώθηκε στη γλώσσα μας είναι η Γραμματική του Λασκάρεως, της οποίας η έκτύπωσι έγινε στο Μιλάνο στα 1476 με την έπιμέλεια Δημητρίου του Κρητός. Επίσης από την Κρήτη κατήγετο και ο πρώτος στοιχειώθης, ο όποιος ένομαζόταν Αλέξανδρος Γεωργίου και έξέδωκε στη Βενετία ένα ψαλτήρι στα 1486.

Τα πρώτα έλληνικά τυπογραφεία ίδρυσεν ο έπίσκοπος Κρητικός Ζαχαρίας Καλλέργης περί τα τέλη του 15ου αιώνας και άρχας στην Βενετία και άργότερα στη Ρώμη. Όστε στην Έλληνική Τυπογραφία τα πρωτεία κατέχουν οι Κρήτες.

Σπαδοκεφαλιές

ΜΕ ΜΙΑ ΓΡΑΜΜΗ

Ένωσατε τās 21 στιγμάς με μίαν συνεχή γραμμήν, ή οποία θά άποτελῆται από έπτά εὐθείας γραμμάς.
Θ' άρχίσετε από μίαν στιγμήν και χωρίς να σηκώσετε το μολύβι σας θά περάσετε άπ' έ- λες τις άλλες.
Η διασταύρω- σης της πορείας άπαγορεύεται. Έχε- τε δικαίωμα να «πάσσετε» την συνεχή σας γραμμή εις έξ σημεία.

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

1 2 3 4 5 6 7 8 = Άθηνάϊος στρατηγός
2 3 2 5 8 = Περίφημον έπος
5 6 7 8 = Βασίλειον του Πλούτωνος
3 5 2 6 7 = Άγγλικός τίτλος
5 6 5 1 5 8 = Πολύτιμος λίθος
4 5 3 5 8 = Δυστυχής
6 5 8 = Φωτιστικόν
Μ. Γ. ΚΕΤΣΙΜΠΑΣΟΓΛΟΥ

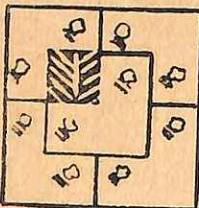
ΑΙΝΙΓΜΑ

Υποφέρεις από μένα κι' είμαι έχθρός σου. Χωρίς όμως τ' αρχικό μου ζῷο βγαίνει ευθύς εμπρός σου.
Ν. Α. ΠΑΥΛΟΥ

ΤΡΙΓΩΝΟΝ

* * * * = αρχαίος Θεός
* * * * = Μέρος του προσώπου
* * = Της όποιας
* = Σύμφωνον

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 15ου ΦΥΛΛΟΥ

Είς το σχέδιο που πα- ραθέτουμε βλέπετε την όρθη διανομή των δέκα κτημάτων στους πέντε γιους. Κάθε γιός παίρνει δύο κτήματα και ίσην και όμοιον έκτασιν.

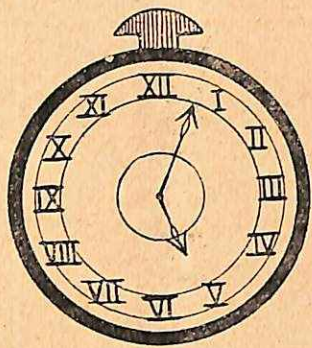
Είχε δίκην; Ασφαλώς, γιατί ό κακοὐ- γος κρατούσε με το δεξί χέρι το κερί, άφού οι κηλίδες του κεριού ήσαν προς τὰ δεξιά. Και με το χέρι που ήταν πιό αίγουρο, το άρι- στερό, κτύπησε το θυμά του. Και άφού με το άριστερό χέρι έκαμε την πιό δύσκολη και κρί- σιμη δουλειά — το κτύπημα — ήταν άριστερό- χειρ.

Τί έξήγησε ό Σ έζα: 18.446.744.073.
709.551.615 σπειρία σιταριού!

Πρόβλημα:
Διαγώνιος - υλλαθόγραφος: Ό- ριζόντιως 1, Άλκηστις, 2, Όφθαλμός, 3, Βα- ράσβα, 4, Βερνάλη, 5, Ριπίδιον, 6, Άρκά- διος, 7, Άλικάντε, 8, Άταλάντη, Διαγώνως, Α-Δ, Άφροδίτη, Γ-Β.: Άλκίνοος.

ΑΘΡΟΙΣΜΑ 26

Είς το σχέδιο βλέπετε ένα ρολόγι με λατινικούς αριθμούς.
Και ίδου το μικρό πρόβλημα που ζητούμε να λύσετε:

Με δύο ευθείας γραμμάς πρέπει να χωρίσετε το ρολόγι σε τρία μέρη, άλ- λά κατά τρόπον ώστε το άθροισμα των ώρων κάθε μέρους — δηλ. το ά- θροισμα των αριθμών — να είναι ά- κριβώς 26.

ΠΩΣ ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ

Ο ΔΡΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΦΟΝΟΥ;

Ό άνακριτής παρακολουθούσε στο σπίτι του το μάθημα βιολιού που έπαιρνε ή κόρη του.

— Πρέπει να έχετε ύπ' όψιν σας, έλεγεν ό καθηγητής, ότι ένας καλός βιολιστής χαλα- ρώνει πάντοτε τις χορδές όταν τελειώσει το παίξιμο και πρόκειται να βάλη το βιολι και το δοξάρι στη θήκη τους. Δεν πρέπει να ξε- χνάτε ποτέ να κάνετε και σεις το ίδιο, δε- σποινίς.

Έκείνη την ώρα κτύπησε το τηλέφωνο. Ό άνακριτής σηκωσε το άκουστικό, άκουσε με- ρικές στιγμές και είπε:
— Έρχομαι άμέσως.

Ό άνακριτής είχε κληθί στο σπίτι ενός διασημού βιολιστού. Ό δυστυχής καλλιτέχνης είχε βρεθί νεκρός επάνω στο ντιάνι του δωματίου του. Στο χέρι του κρατούσε σφι- χτά ένα περίστροφο.

Ό άνακριτής έκανε τις πρώτες άνακρίσεις ακολουθούμενος από τον ύπρητή του θυμά- τος. Έπάνω σ' ένα τραπέζι βρισκόταν άκομη μέσα στη θήκη του το βιολι και το δοξάρι του μουσικού. Ό άνακριτής άνοιξε τη θήκη, εξέητασε με προσοχή το όργανο, το ήπρε έπειτα και έπαίξε μερικές στροφές από ένα σκοπό της μόδας.

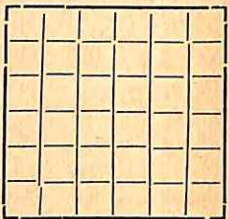
— Όρατο βιολι, είπε άποτεινόμενος στον ύπρητή του θυμάτος. Πέστε μου τώρα ό,τι γνωρίζετε πάνω σ' αυτή την ύπόθεσι.
Ό ύπρητής άπάντησεν εκείνος. Όταν έπέ- στρεψα χθές το βράδυ από κάποια δουλειά, είδα τον κύριο μου που έβαζε το βιολι στη θήκη του. Τόν καληνύκτισα και άνέβηκα στο όθκη του. Έπειτα από λίγα λεπτά άκου- δωμάτιό μου. Κατέβηκα κατατρομα- σα ένα πυροβολισμό, κατέβηκα κατατρομα- γμένος και αντίκρυσα τον κύριο μου νεκρό, στη στάσι ακριβώς αυτή που τόν βλέπετε. Είδοποίησα άμέσως την άστυνομία για την αυτόκτονία...

— Λέτε ψέματα και σας θέτω υπό κράτη- σιν. Σεις τόν σκοτώσατε! τού είπε διακό- πτοντάς τον ό άνακριτής.

Ποιά είναι άραγε ή άπόδειξις που έπέ- τρεψε στον άνακριτή Ουίλλιαμ να άνακαλύψη τόν δράστη;

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ

Όριζόντιως: 1η σειρά: Νήσος του Ιονίου πελάγους. 2α: Πόλις της Μα- κεδονίας. 3η: Θά- λασσα, όμοιάζου- σα προς λίμνην. 4η: Χώρα της Ά- σίας. 5η: Πρω- τεύουσα Κράτους της Άφρικής. 6η: Νήσος του Αι- γαίου πελάγους εκ των Κυκλάδων.

Διαγώνως, εκ των άνω άριστερά προς τὰ κάτω δε- ξιά: Έλληνική νήσος. Δηλαδή το 1ον γράμμα της πρώτης λέξεως, το 2ον της δευτέρας και ούτω καθέξής, θ' άποτελέσουν την νήσον που ζητεί- ται διαγώνως.

ΝΑΙ Ή ΟΧΙ

Ό Μωάμεθ έγεννήθη το 950 μ. Χ. Ναι ή όχι;

— Ό μεγαλύτερος ναός του κό- σμου είναι ό ναός της Άγίας Σοφίας (Κωνσταντινουπόλεως). Ναι ή όχι;

— Το Πανελλήνιον ρεκόρ των 100 μ. είναι 10.6. Ναι ή όχι;

— Ό Κανάρης είχε άποπειραθί να πυρπολήση τόν αίγυπτιακό στόλο στον λιμένα της Άλεξανδρείας. Ναι ή όχι;

— Κατά τόν παγκόσμιον πόλεμον ή Σουηδία ήτο σύμμαχος της Γερμανίας και ή Ίσπανία της Γαλλίας. Ναι ή όχι;

— Ή νήσος Ίσλανδία άνεκαλύφθη υπό του θαλασσοπόρου Βάσκου ντε Γκάμα. Ναι ή όχι;

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Τὰ άρχικά των κάτωθι ζητουμένων λέξεων άποτελούν πρωτεύουσαν ευ- ρωπαϊκού Κράτους:

1. Πόλις της Θεσσαλίας, 2. Ποταμός της Πελοποννήσου, 3. Ήρως της άρ- χαίας έλληνικής ιστορίας, 4. Όφέλι- μον ζῷον, 5. Ποταμός, παρά τόν ό- ποιον ό Μ. Άλέξανδρος ένίκησε τούς Πέρσας, 6. Πρωτεύουσα Κράτους της Ν. Ευρώπης, 7. Πόλις της Πελοπον- νήσου, 8. Κράτος της Β. Ευρώπης, 9. Πόλις της Ρουμανίας, 10. Όρος της Ελλάδος, 11. Έλληνική νήσος.

ΜΑΓΙΚΟΝ ΓΡΑΜΜΑ

Ρώμη, Πόρος, Πίος, Φανός, Φως.

Άν εις τās άνωτέρω λέξεις αντι- καταστήσετε ένα σύμφωνον με ένα άλ- λο, που πρέπει να είναι πάντοτε το ίδιο, θά προκύψουν άλλαι πέντε λέξεις με διαφορετική σημασία.

ΑΝ. Α. ΧΑΛΑΣ

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ

Δυό χωρικοί κατέβηκαν μιά φορά στην πόλι και μπηκαν σ' ένα έστιατόριο για να γευματίσουν.

Μετά το γεύμα τούς έφερε το γκαρσόνι όδοντογλυφίδες. Δεν ήξεραν τί έπρεπε να τις κάνουν. Πήρε λοιπόν ό ένας στο πιάτο του μερικές όδοντογλυφίδες και προσπαθούσε να τις κόψη με το μαχαίρι.

Ό άλλος όμως, πιά... έξυπνος, άφού παρε- τήρησε τούς άλλους πελάτας του έστιατορίου, γύρισε και είπε θριαμβευτικώς στο σύντροφό του:

— Άμ' δεν το τρώνε αυτό. Το γλύφουν!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μητέρα! Ό Κωστάκης έγινε κινηματο- γράφος!

— Τι;

— Νά! Ό γιατρός είπε πως έχει μέσα του ταινία!

★

Ό Πέτρος και ό Κώστας πηδούν. Ό πρώ- τος που περνά τόν δεύτερο στο πήδημα, τού φωνάζει θριαμβευτικά:

— Κώστα! Σε περνά δυό πόδια!

Και ό Κωστάκης:

— Το ξέρω. Είσαί τετράποδο!

★

Ό Τοτός έξηγει στη Λιλίκα τί είναι ύγρον ή ρευστόν.

— Νά, ρευστό είναι ό,τι τρέχει.

Και ή Λιλίκα:

— Όστε και μεις, όταν τρέχουμε εί- μαστε ρευστά;

★

Ό πατέρας στον μικρό Νίκο που άνέ- φερε την λέξι «γεροντοκόρη»:

— Μά ξερείς τί θά πη γεροντοκόρη;

— Πώς! Έκείνη που έχει γέροντες γο- νείς: Κόρη γερόντων!

★

Στο σχολείο ό δάσκαλος:

— Μίμη, ποια φίδια είναι επικίνδυνα;

— Όσα έχουν ίόν.

— Και συ Τάκη; Ποια είναι ακίνδυνα;

— Μά... όσα έχουν θυγατέρα!

★

Ό δάσκαλος:

— Λοιπόν τί άλλο περιέχει ό άηρ εκ- τός του όξυγόνου;

— Πουλιά και άεροπλάνα!

★

Ό Νίκος ταξίδευε πρώτη φορά στον ύπόγειο σιδηρόδρομο. Όλο το διάστημα έμεινε σιωπηλός. Όταν όμως βγήκαν άπ' τη σήραγγα, γύρισε και είπε στη μητέρα του:

— Είδες, μητέρα, τί ταχύτητα έχει ό σιδηρόδρομος; Όλοκληρη νύχτα την έ- πέρασε για ένα λεπτό!

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΙΣ...

Κάποιος γύριζε τη νύχτα στο σπίτι του. Σφηνικά είδε ένα άγνωστο να τρέχει προς τὸ μέρος του με φανερή άνησυχία.

Μην είδες κανένα άστυφύλακα άπ' αυτό που έρχεσαι; τόν έρώτησε όταν πλησίασε.

— Όχι, άπάντησεν ό άνθρωπος.

— Ούτε έγω... Δός μου λοιπόν το πορτοφόλι σου, χωρίς να χασομεράμε!

ΕΙΧΕ ΔΙΚΗΟ!

Στην αγορά:

— Χμ! Τὰ ψάρια σου δέ μου λένε τί- ποτα σήμερα...

— Μά ποτέ άφεντικό σου μίλησαν τὰ ψάρια μου;

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΦΩΝΑΖΕΙ...

Στο χωριό.

Μιά γυναίκα ήθελε να πάη στο μύλο ν' ά- λέση ένα τσουβάλι άλεύρι. Έπειδή όμως δεν είχε ζῷο, πήγε σε μιά γειτονιάς της και της γύρεψε να της δανείση το γαϊδάρο της.

Αυτή όμως, για να μην τόν δώση, της είπε:

Ευχαρίστως καϊμένη, μά ό γαϊδάρος σή- μερα λείπει στη χώρα.

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκε ό γαϊδάρος να γκαρίζη από το σταύλο.

— Μά γέλασες, είπε ή γυναίκα στην άλλη, άφού ό ίδιος ό γαϊδάρος σε βγάζει ψεύτρα.

Και ή γειτονιάς άτοιμόλογη:

— Καϊμένη και συ! Δεν πιστεύεις που σου μιλώ έγω, μόνο δίνεις πίστι σ' ένα γαϊδάρο!

ΕΙΧΕ ΔΙΚΗΟ!

Το ρολόι του σπιτιού δεν έδούλευε.

— Είμαι βέβαιος, είπε ό κύριος, ότι θέλει καθάρισμα. Άν καθαρισθί, θά δουλέψη μιά χαρά.

— Τι λέτε κύριε, δεν είναι αυτό, άπάντησε ή ύπρητρια. Χθές το καθάρισα μιά ώρα. Το έβαλα κάτω από τη βρύσι και το σαπουνίσα καλά. Δεν έχει άνάγκη από καθάρισμα!

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΙΚΗ

Στο σχολείο:

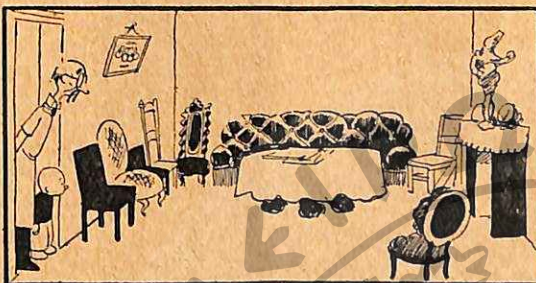
— Γιάννη, μπορείς να μου πής ποιός είναι ό μικρότερος μήνας του χρόνου;

— Ό Μάρς.

— Γιατί;

— Γιατί έχει μόνο τέσσερα γράμματα!

Η ΠΗΤΤΑ ΜΕ ΤΑ ΚΑΡΦΙΑ

Πώς ένας μικρός κατεργάρας έδωσε δουλειά στον όδοντογιάτρο που δεν είχε καθόλου πελατεία...

ΑΥΤΟΣ ΗΤΟ Ο ΛΟΓΟΣ!

Διάλογος μεταξύ περιηγητού και ξενοδό- χου:

Ξ. — Γιατί βλέπετε την κορυφή του βουνού;

Π. — Είναι ώρα!

Ξ. — Μήπως θέλετε να άνεβητε;

Π. — Βεβαίως, θέλω!

Ξ. — Άχ! Θεέ μου! Μη το κάνετε αυτό!

Έτσι χάθηκαν για μās προχθές δύο άλλοι, που άφού κάθισαν λίγο στο ξενοδοχείο, έπε- χείρησαν ν' άνεβούν.

Π. (τρομαγμένος). — Σκοτώθηκαν;

Ξ. — Όχι, κύριε, κατέβηκαν από την άλλη πλευρά του βουνού και πήγαν στο ξενοδοχείο που είναι εκεί!

ΗΤΑΝΕ ΤΑ ΚΕΡΑΤΑ!

Ό νέος ύπρητής της επαύλειος ήταν από την πολιτεία και δεν ήξερε και πολλά πραγ- ματα από τὰ νέα του καθήκοντα.

Ένα σκοτεινό και κρύο πρωινό το άφεν- τικό του τόν έστειλε στο σταύλο να ζέψη το άλογο, αλλά εκείνος έκαμε λάθος και ήπρε το βόδι για άλογο.

— Ε! τού φώναζε το άφεντικό από το πα- ράθυρο. Τί κάνεις τόσην ώρα;

— Δεν μπορώ να περάσω το κολλάρο στο λαϊμό του άλόγου. Γ' αυτήν του έχουν παγώ- σει και έχουν γίνει σάν έξο!

ΔΕΝ ΤΟ ΕΠΙΑΝΕ ΑΥΤΟ!...

Ένας μύωψ κατά την διάρκεια ενός άνε- μοστροβιού έχασε το καπέλλο του από το κεφάλι του και το κυνηγούσε.

— Τι κάνετε εκεί; τόν ρώτησε μιά γυ- ναίκα που στεκόταν στην πόρτα της αί- αλης του σπιτιού της.

— Τρέχω να πιάσω το καπέλλο μου, της άπάντησε.

— Το καπέλλο σας! Μά σεις κυνη- γάτε τη μαύρη κόττα μου!

ΤΥΧΕΡΟΣ!

Ό πελάτης: Γκαρσόν, αυτό το αυγό που μου έφερες έχει μέσα πουλί! Τ' κ' ασόνι: "Ε, είστε τυχερός κύ- ριε! Με τρεις δραχμές θά φάτε και πουλί, που έχει σαράντα δραχμές!

ΤΟΝ ΚΑΘΗΣΥΧΑΣΕ...

— Πατέρα, αγοράστε μου μιά τρουμ- πέττα!

— Για να μās ξεκουφαίνης;

— Όχι, πατέρα! Θά την παίξω όταν κοιμάσθε...

ΩΡΑΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ...

— Υποφέρω πολύ, φίλε μου. Το δεξί μου μάτι πονεί τρομερά και δεν ξέρω τί πρέπει να κάνω για να περάση.

— Νά σου πώ, άγαπητέ μου. Έμένα πέσει μου πονούσε το δόντι μου. Το έβαλα και ήσυχασα. Ένα πράγμα που άρχίζει να χαλά, θέλει πέταμα!

ΤΙ ΕΝΝΟΟΥΣΕ;

Ό επιβάτης: Θ' άνεβούμε στο άεροπλάνο, κύριε πιλότε, αλλά ελπίζω ότι μάς κατεβάσης πάλι κάτω σώους και άδελφείς...

Ό πιλότος: Πάντως θά σας κα- τεβάσω κάτω. Δεν άφησα ποτέ κανένα έπιβάτη εκεί επάνω στον άέρα...

ΚΑΛΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ!

Ό γυναίκα στον άνδρα της που γυρί- ζει από κυνήγι:

— Λοιπόν, κτύπησες τίποτε;

— Πάει!

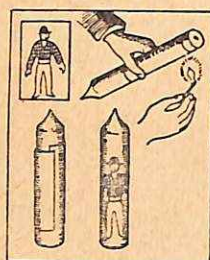
— Πού είναι λοιπόν;

— Στο... Νοσοκομείο!

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΣΧΕΔΙΑ ΣΕ ΚΕΡΙ

Ίδου ένας εύκολος τρόπος για να διακοσμήσετε ένα κερί με ωραία σχέδια, χωρίς να είσθε καλλιτέχνης.

Παίρνετε ένα κομμάτι χαρτί, επάνω στο οποίο υπάρχει τυπωμένο το σχέδιο που προτιμάτε. Έννοείται ότι το φάρδος του σχεδίου δεν πρέπει να ξεπερνά την περιμέτρο του κεριού.

Με το χαρτί περιβάλλετε το κερί σφιχτά, εις τρόπον ώστε το σχέδιον να εύρισκεται επάνω σ' αυτό. Ύστερα περνάτε γρήγορα στο πίσω μέρος του χαρτιού τη φλόγα ενός σπέρτου ή ένα σίδερο ζεστό.

Το ναρτί γίνεται λιπαρό και διαφανές. Και όταν το ξετυλίξετε, θα δείτε ότι το σχέδιο άπετυπώθη στην επιφάνεια του κεριού.

Πρέπει να σημειωθεί ότι το σχέδιο θα άποτυπωθή καλύτερα στο κερί, εάν είναι φρεσκοτυπωμένο στο χαρτί. Μπορείτε λ. χ. να πάρετε την εικόνα μιας έφημεριδος ή ενός περιοδικού.

Έννοείται ότι τα σχέδια μπορούν να είναι και χρωματιστά.

ΟΙ ΦΩΝΕΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Για να επιτύχη το παιχνίδι, πρέπει εκείνοι που θα λάβουν μέρος σ' αυτό να έχουν την ικανότητα να μιμούνται τις φωνές μερικών ζώων: λ. χ. της γάτας, του σκύλου, του κόκορα, της κότας, των πουλιών, του άρνιου, της αγελάδας κλπ.

Ένας από τους παίκτες, με καλά κλεισμένα τα μάτια από άδιαφανή επίδεσμο ή πανί σκοούρου και με ένα μπουκάλι ή ένα κομμάτι ξύλο στο χέρι, τοποθετείται στο κέντρο ενός κύκλου, που άποτελούν οι άλλοι παίκτες.

Ύστερα, εκτείνοντας το μπαστούνι, γυρίζει σιγά-σιγά γύρω από τον έαυτό του, έως ότου ένας παίκτης πιάσει το μπαστούνι και μιμηθί τη φωνή ενός ζώου.

Διά να άπαλλαγί από τον έπίδεσμο των ματιών, πρέπει εκείνος που είναι στο κέντρο να γνωρίση τον άλλον που έπιασε το μπαστούνι άπ' τη φωνή του και να τον ονομάσει. Όποτε μπαίνει στο κέντρο με κλειστά τα μάτια ό άνακαλυφθείς. Εάν άποτύχη, το παιχνίδι συνεχίζεται.

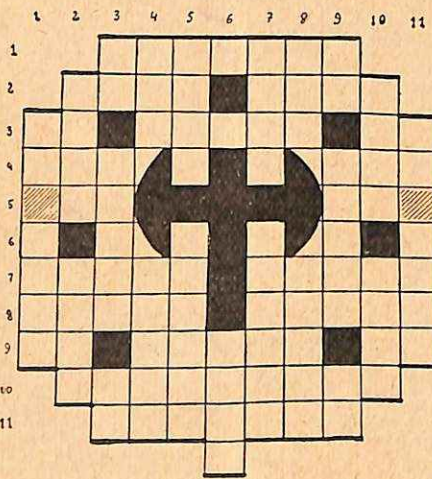
ΛΥΣΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Τί είναι; Η Ύδρα.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1. Ο άνώτατος άρχων (κλητ.).
2. Μέρος του ψωμιού (όχι ή ψίχα). — Έποχή του έτος (δοτ.).
3. Άνθη. — Άρχηγός ενός τόπου. — Αιγυπτιακή θεότης.
4. Πρόθεσις. — Θεός των δασών.
5. Δίφθογγος. — Ύποθετικόν.
7. Εύρίσκεται εις το πρόσωπον. — Κουρέλι.
8. Ήρωας της Άργοναυτικής έκστρατείας. — Οξύθυμος (δημ.).
9. Περιήγημος. Ίρλανδός συγγραφέας. — Το έχει ό κόκορας στο κεφάλι του. — Δ. Α.
10. Τρώγεται με το μπακαλιάρω.
11. Άγιότης.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1. Άνθη. — Αιγυπτιακή θεότης.
2. Ονομασία γάμου της Καινής Διαθήκης. — Περιήγημος πολύχρωμον πτηνόν.
3. ΒΟ. — Πνευστόν όργανον. — ΚΟ.
4. Συμπερασματικόν. — Τμήμα του λιμανιού.
5. Γυνή της Βίβλου. — Είδος καλαθιού.
6. Δεικτικόν.
7. Θηρίον. — Όρος το όποιον έχει σχέση με τον Νάε.
8. Ύποθετικόν. — Έκείνη που δεν έχει καθόλου χρήματα (δημοτική).
9. ΥΡ. — Είδος πολυτελούς πατώματος. — Κλωστή.
10. Ονομασία σύγχρονος της αρχαίας Περσίας. — Γνωρίζω (άρχ.), ως εις το «έν... ότι ούδέν...».
11. Ύποθετικόν. — Όρος της Ελλάδος.

ΠΥΡΑΜΙΣ

- Οί σταυροί, υιός του Πριάμου.
* = Σύνδεσμος.
* * = Έλληνική νήσος.
* * * = Όνομα μηνός (δημ.).
* * * * = Ήμέρα.
Δ. ΣΙΣΚΟΣ, Θεσσαλονίκη.

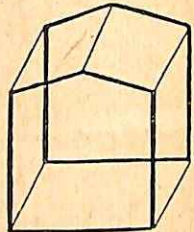
ΟΦΘΑΛΜΑΠΑΘΗ

Το σχέδιον παριστά ένα είδος κουτιού.

Εάν το κυττάξετε όμως έπισταμένως για μερικά δευτερόλεπτα, θα δείτε ότι θα παρουσιασθή το ίδιο σχήμα, αλλά με διαφορετική κατεύθυνσι.

Η βάσις λ. χ. του κουτιού θα έχη διαφορετικήν κλίσιν και ενώ την μίαν φοράν θα παρατηρήσετε τα δύο άνω τεμάχια ως έξωτερικήν έπιφάνειαν, την άλλη θα τα δείτε ως έσωτερικήν έπιφάνειαν.

Πρόκειται περί ενός πολύ περιέργου φαινομένου. Και το κυριώτερο είναι ότι όταν εύρητε την δεύτερη τοποθέτησι του κουτιού, δεν είναι εύκολο να δείτε το κουτί εις την πρώτην του εμφάνισιν.

ΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Οί παίκται κάνουν κύκλο γύρω άπό έναν άλλο συμπαίκτη τους.

Ο τελευταίος, άφού ονομάσει έναν από τους συμπαίκτας του κύκλου, πιάνει με το χέρι του ένα μέλος του σώματός του και χαρακτηρίζει αυτό με την ονομασίαν ενός άλλου μέλους.

Εγγίζει λ. χ. το χέρι του, λέγοντας: «Είναι το πόδι μου». Ο παίκτης, του όποιου το όνομα άνεφερε πριν ό όμιλών, πρέπει άμέσως, χωρίς διασταγμό, να κάμη την αντίστροφον δήλωσιν. Να πιάσει δηλαδή το πόδι του και να πη: «Είναι το χέρι μου». Εάν γελασθή και κάνη άλλην δήλωσιν άπό εκείνην που πρέπει, μπαίνει με τη σειρά του στο κέντρο του κύκλου και το παιχνίδι συνεχίζεται.

Το παιχνίδι δεν είναι εύκολον όσον εκ πρώτης όψεως φαίνεται. Και οί παίκται πολλές φορές μπερδεύονται και λένουν κωμικώτατα πράγματα.

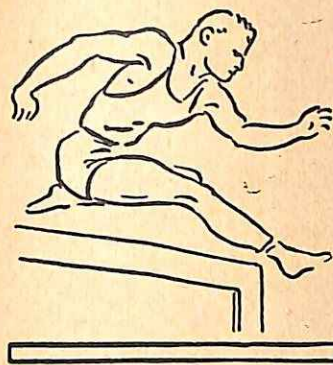
ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ

Παρακαλούμεν όσους στέλλουν στη «Νεολαία» σταυρόλεξα, να έχουν ύπ όψιν τους τα έξης:

1) Να σχεδιάζουν τα σταυρόλεξα με σινική μελάνη και ν' αναγράφουν επάνω στο σχέδιο τη λύσι, με μ α υ ρ ο μ ο λ ύ θ ι. Την σημασία των λέξεων να την γράφουν χωριστά.

2) Να άποφεύγουν τα πολύ μεγάλα σταυρόλεξα, τάς άπιθάνους λέξεις, 2 ή 3 γράμματα από μιά λέξι, τάς άνορθογραφίας κλπ.

3) Αί λέξεις του σταυρολέξου πρέπει να ενώνονται μεταξύ τους. Σταυρόλεξο που χωρίζεται σε 3, 4, 5 μικρότερα, δεν είναι σταυρόλεξο.

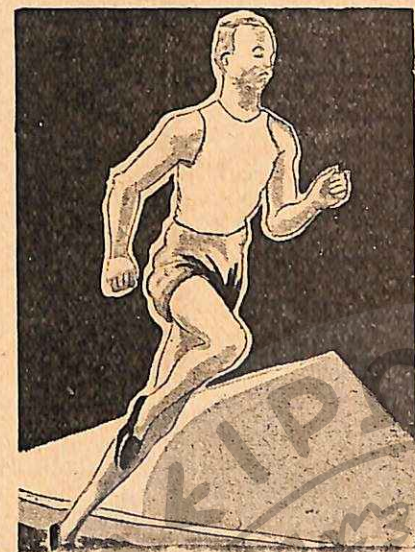
Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑΤΑ ΑΝΩΜΑΛΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Έξαιρετικόν άθλητικόν γεγονός θ' άποτελέσει ό αύριανός άνώμαλος δρόμος, εις τον όποϊόν θα λάβουν μέρος οί άθληταί των Ύποδιοικήσεων της Περιφερειακής Διοικήσεως Πρωτευούσης καί της Διοικήσεως Άνωτάτων Σχολών.

Αφετηρία καί τέρμα του άνωμάλου δρόμου των 4.000 μ. ώρίσθη το παρά την Νέαν Φιλαδέλφειαν γήπεδον της Α. Ε. Κ. Το σύνθημα της έκκινήσεως θα δοθί την 10ην πρωινήν. Οί άθληταί, οί όποιοι θα φέρουν την συνήθη άθλητικήν στολήν, θα διατρέξουν την όρισθείσαν άπόστασιν, οδηγούμενοι υπό Φαλαγγιτών παρατεταμένων κατ' άποστάσεις 25-50 μέτρων καί θα έπιστρέψουν εις το γήπεδον της Α. Ε. Κ.

Την γενικήν έποπτείαν των άγώνων

ΤΑ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑΤΑ ΑΘΛΟΠΑΙΔΙΩΝ

Την παρελθούσαν Κυριακήν ήρχισαν αί συναντήσεις βόλεϋ μπάλ μεταξύ των ομάδων της Διοικήσεως Πρωτευούσης, διά το πρωτάθλημα.

Τα άποτελέσματα της πρώτης ήμέρας των άγώνων, έχουν ως έξης:

Της Ύποδιοικήσεως Άθηνών

Γυμναστήριον «Ε. Ο. Ν.»: 2ος Ύποτομεύς νικᾷ 16ον Ύποτομέα, 7ος Ύποτομεύς νικᾷ 24ον Ύποτομέα, 10 Ύποτομεύς νικᾷ 7ον Ύποτομέα.

Παναθηναϊκόν Στάδιο: 17ος Ύποτομεύς νικᾷ 3ον, 21ος Ύποτομεύς νικᾷ 14ον, 1ος Ύποτομεύς νικᾷ 23ον.

Γυμναστήριον «Εθνικοϋ»: 22ος Ύποτομεύς νικᾷ 20ον Ύποτομέα, 4ος Ύποτομεύς νικᾷ 9ον Ύποτομέα. Ο άγών 18ου καί 13ου Ύποτομέως άνεβλήθη.

Της Ύποδιοικήσεως Πειραιώς

1ος Ύποτομεύς νικᾷ 8ον Ύποτομέα, 2ος Ύποτομεύς νικᾷ 9ον Ύποτομέα, 3ος Ύποτομεύς νικᾷ 6ον Ύποτομέα, άνευ συναντήσεως, λόγω μη προσελεύσεως του βου.

Οί άγώνες των Ύποτομένων Βορρά καί Νότου έγιναν την 25ην Ίανουαρίου.

Ο 1ος, 2ος καί 3ος θα λάβουν έξ άλλου χρυσούν μετάλλιον, ό 4ος μέχρι του βου άργυρούν μετάλλιον καί ό 7ος μέχρι του 10ου χαλκοϋν μετάλλιον.

ΤΗΣ ΗΛΕΙΑΣ

Τα άποτελέσματα του πρωταθλήματος άνωμάλου δρόμου 4000 μ., ό όποιος έγινε εις τον Πύργον, έχουν ως έξης:

1ος Άργ. Γκουτσούλης, εκ Μετοχής (Β' Ύποδ.).

2ος Γ. Ντόζης, εκ Κορακοχωρίου, (Α' Ύποδ.).

3ος Στ. Μπακογιάννης, εκ Κορακοχωρίου, (Α' Ύποδ.).

4ος Δ. Κούτρας, εκ Μετοχίου, (Β' Ύποδ.).

5ος Γ. Τούμπας, εκ Πελοπίου, (Α' Ύποδ.).

6ος Δ. Μπακογιάννης, εκ Κορακοχωρίου (Α' Ύποδ.).

7ος Ι. Βλασόπουλος, εκ Ρώμεσι, (Α' Ύποδ.).

8ος Κ. Ζάθος, εκ Λαστείκων, (Α' Ύποδιοικήσεως).

9ος Ν. Σεμπέκος, εκ Λαστείκων, (Α' Ύποδ.).

10ος Δ. Μιχαλόπουλος, έξ Αμαλιάδος (Β' Ύποδ.).

11ος Φ. Μπόζος, εκ Σκουροχωρίου, (Α' Ύποδ.).

Νικήτρια Ύποδιοικήσεως άνεκηρύχθη ή Α'.

ΤΗΣ ΚΑΒΑΛΛΑΣ

Με μεγαλοπρέπειαν θα διεξαχθί αύριον εις το Δημοτικόν Γυμναστήριον της Καβάλλας — άφετηρία καί τέρμα — ό περιφερειακός άγών άνωμάλου δρόμου της Ε. Ο. Ν.

Το πρόγραμμα, εκτός του άνωμάλου δρόμου, περιλαμβάνει μεγάλην παρέλασιν, εις την όποιαν θα λάβουν μέρος ή Μουσική του Δ' Σώματος Στρατού, αί σημαίαι της Ε. Ο. Ν., των κοινοτήτων φερόμεναι υπό Φαλαγγιτών της Καβάλλας, αί ομάδες της Ε. Ο. Ν. άθλητισμού στίβου, ποδοσφαίρου, άθλοπαιδιών, Φαλαγγίται, Φαλαγγίτισσαι, Σκαπανείς καί Σκαπανίσσαι.

Εξ άλλου θα τελεσθού άγώνες στίβου, ποδοσφαίρου, χειροσφαιρίσεως, θα χορευθούν δέ καί έθνικοί χοροί.

ΤΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Από αύριον αρχίζουν οί ήμιτελικοί άγώνες του ποδοσφαιρικού πρωταθλήματος της Ελλάδος.

Εις το γήπεδον Καραϊσκάκη ό «Όλυμπιακός» θα συναντηθί με τον «Άστέρα», εις το γήπεδον Απόλλωνος, ή όμίωμος διὰς με τον «Εθνικόν» καί εις το γήπεδον της Νέας Φιλαδέλφειας, ή «Α. Ε. Κ.» με τον «Άρην».

Εις τον ήμιτελικόν λαμβάνουν μέρος αί προκριθείσαι ομάδες των Άθηνών καί του Πειραιώς.

Οι Σχηματισμοί Πρωτευούσης

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

Εγκριθείσα κατ'άρχην υπό του Αρχηγού, κατηρτίσθη μελέτη διά την τμηματικήν άνεμερσιν ιδιοκτητών κτιρίων, εις τὰ ὁποῖα θὰ στεγασθοῦν οἱ Ὑποτομεῖς τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρεῶν καὶ Θηλέων Πρωτευούσης.

— Ἐντὸς τοῦ 1939, ἔτους Δ', προβλέπεται ὅτι θὰ άνεγερθοῦν ἀρκετὰ οἰκίματα.

— Ταῦτα θὰ περιλαμβάνουν μίαν μεγάλην αἰθουσαν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ γίνωνται αἱ συγκεντρώσεις, θὰ ὑπάρχῃ δὲ καὶ ἡ δυνατότης τῆς προβολῆς κινηματογραφικῶν ταινιῶν, τῆς διεξαγωγῆς θεατρικῶν παραστάσεων καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ψυχαγωγίας ἐν γένει.

— Ἐπίσης θὰ περιλαμβάνουν μίαν αἰθουσαν διὰ τὴν Διοίκησιν, μίαν μικροτέραν ταύτης, ὡς καὶ ἀποθήκην.

— Τὰ οἰκίματα θὰ άνεγεροῦν οὕτω, ὥστε μελλοντικῶς νὰ δύνανται νὰ ποσθετῇ καὶ 2ος ὄροφος. Κάθε οἰκία θὰ ἔχῃ τὸν περιθολόν του, ἡ άνένεργς δὲ θὰ ἀρχίσῃ διὰ τοὺς περίξ τῶν Ἀθηνῶν Ὑποτομεῖς.

— Ὁ Ἀρχηγὸς καλέσας παρ' αὐτῷ τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπιτροπὸν τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλον συνέστησεν ὅπως συνεχισθῇ ἡ σύστασις νυκτερινῶν σχολῶν.

— Ἦδη ἔχουν συσταθῇ καὶ λειτουργοῦν 20 νυκτεριναὶ σχολαί.

— 250 Φαλαγγίται τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀργολιδοκορινθίας καὶ 200 τῆς Περιφ. Διοικήσεως Θεσσαλονίκης θὰ ἐπισκεφθοῦν κατ' αὐτὰς τὴν Πρωτεύουσιν. Ἡ ἐπίσκεψις τῶν Φαλαγγιτῶν θὰ ἔχῃ μορφωτικὸν σκοπὸν.

— Ἡ μεγάλη προσπαθεια διὰ τὸ Πράσινον δὲν εἶδεν ἀπροπαράσκευον τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας, πρωτοπόρον πάντοτε κάθε εὐγενοῦς καὶ ὁραίας ιδέας.

— Κατὰ τὴν «Ἑβδομάδα τοῦ Πρασίνου» θὰ διεξαχθῇ ἐντατικὴ ἐργασία διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἀρξαμένης πρὸ καιροῦ δεινροφυτευσεως ὅλης τῆς περὶ τὴν Καισαριανὴν ἐκτάσεως, ἥτις ἐκρίθη ἀναδασωτέα.

— 10.000 Φαλαγγιτῶν τῶν λόγων ἐργασίας τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ λάθουν μέρος εἰς τὴν δεινροφυτευσιν τῆς ἐκτάσεως, ἥτις καὶ θὰ ὀνομασθῇ «Ἀλσος τῆς Νεολαίας».

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Τὴν περασμένη Τετάρτη 18 λήγοντος ἐδόθη ὁ ὅρκος τοῦ φοιτητοῦ ὑπὸ τῶν πρωτοετῶν, ἐνώπιον, τοῦ Ἀρχηγοῦ, τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοάνθου, τοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε. Ο. Ν., τῆς Συγκλήτου καὶ τῶν καθηγητῶν τοῦ ἐν Ἀθῆναις Πανεπιστημίου.

— Ἡ τελετὴ ἔλαβε χώραν εἰς τὴν μεγάλην αἰθουσαν τῶν ἐορτῶν τοῦ Ἰδρυμάτος.

— Λόχος Φαλαγγιτῶν φοιτητῶν ἀπέδωσε τιμὰς καὶ ἐσηματίσεν τὴν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς μέχρι τῶν προφυλαίων παράταξιν.

— Τὴν εἴσοδον τῶν νέων φοιτητῶν εἰς τὴν φοιτητικὴν οἰκογένειαν ὑλὸνγε διὰ τῶν εὐχῶν τῆς Ἐκκλησίας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, ἐνῶ χορωδία ἀπὸ Φαλαγγίτας ἔψαλε τὰ διὰ τὴν περιστάσιν ἀρμόζοντα.

— Ἀκολουθῶς ὁ Πρύτανης κ. Φωτεινὸς ὠμίλησε πρὸς τοὺς παρισταμένους, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Πολιτείας, ὡς ὁ ἴδιος ἔχαράκτηρισε τὴν φοιτητικὴν τάξιν.

— Ἐξ ὀνόματος τέλος τῶν πρωτοετῶν ὠρκίσθη ὁ νεώτερος, σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμον, πίστιν εἰς τὰ πανεπιστημιακά θέσμια καὶ τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας.

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἐγένετο ἡ πρώτη ἐπίσημος συγκεντρώσις τῆς Φαλαγγαρίας τῶν συνεταιριστῶν, ἥτις μετὰ τῆς Σχολῆς Τ. Τ. Τ. ὁργανικῶς ὑπάγεται εἰς τὴν Δ. Α. Σ.

— Κατ' αὐτὴν ὠμίλησαν ὁ συνεργάτης τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως κ. Δασκαλάκης κ. ἄ., μετ' αὐτοὺς δὲ ὁ Διοικητὴς τῆς Δ. Α. Σ., χαιρετίσας ἐξ ὀνόματος τοῦ κόσμου τῶν σπουδαστῶν καὶ φοιτητῶν τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς κόλ-

πους τῆς Ὀργάνώσεως καὶ δὴ τῆς Δ. Α. Σ. τῶν σπουδαστῶν τῆς Σχολῆς Συνεταιριστῶν καὶ Τ. Τ. Τ.

— Ἐτόνισε τὸν ἰδιαίτερον ρόλον τὸν ὁποῖον ἔχουν νὰ ὀλοκληρώσουν ἐκ τῆς ἰδιαζούσης φύσεως τοῦ ἐπαγγέλματός των, ὅπερ τοὺς ἐπιτρέπει τὴν καθημερινὴν συναναστροφὴν μὲ τὸν ἀγροτικὸν κόσμον.

— Ἀκολουθῶς οἱ παριστάμενοι ἀνώτεροι βαθμοφόροι τῆς Δ. Α. Σ. παρέστησαν εἰς τὴν πρώτην συγκέντρωσιν τοῦ Τμήματος τῆς Δ. Α. Σ. τῶν Καλῶν Τεχνῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ὠμίλησεν ὁ Διοικητὴς τῆς Δ. Α. Σ.

— Αὔριον Κυριακὴν 29-1-39, πρώτην τῶν Ἀπόκρεω, δίδεται ὁ ἐτήσιος χορὸς τῆς Ὑποδιοικήσεως Δ. Α. Σ. Πανεπιστημίου, ὑπὸ τὴν ὕψηλὴν προστασίαν τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου κ. Φωτεινοῦ, εἰς τὰς αἰθούσας τελετῶν τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τὴν προσεχὴ Πέμπτην 2 Φεβρουαρίου εἰς τὸ θέατρον «Ἡρώδειον» τῆς Νέας Φιλαδελφείας τὸ καλλιτεχνικὸν τμήμα τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας θὰ παρουσιάσῃ τὴν ὥραίαν κωμῶδιαν «Ὁ μεγαλοβιομήχανος τῆς ρέγγας».

— Τὸ πρόγραμμα θὰ περιλαμβάνῃ ἀπαγγελίας καὶ διαλόγους. Ἐπίσης θὰ λάθῃ μέρος καὶ ἡ χορωδία καὶ ἡ φιλαρμονικὴ τῆς 34ης φάλαγγος ἡ ὁποία καὶ θὰ τραγουδήσῃ διάφορα θούρια.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τὸ ἐκδρομικὸν τμήμα Διευθύνσεως Σωματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως ἐξέδραμεν εἰς Πάρνηθα. Εἰς τὴν ἐκδρομὴν μετέσχον περὶ τοὺς 130 Φαλαγγίται τῶν Ὑποδιοικήσεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Βορρᾶ καὶ Νότου. Οἱ ἐκδρομεῖς συγκεντρωθέντες τὴν 6.30' πρωϊνὴν εἰς τὴν πλατεῖαν Κάνιγγος, μετεφέρθησαν δι' αὐτοκινήτων εἰς Ἀγίαν Τριάδα, ὅπου καὶ ἐπρονευμάτισαν ἐλαφρῶς. Ἀκολουθῶς εἰς φάλαγγα κατὰ φάλαγγιν ἀνῆλθον εἰς τὴν κορυφὴν Καραθόλαν καὶ Παλαιοχώραν.

— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἀθηνῶν ἐγένετο ἡ καθιερωθεῖσα συγκεντρώσις Ὑπομεαρχῶν κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ άνεκοινοῦν τὸ πρόγραμμα στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως, ὡς καὶ οἱ ἑαυτοὶ εἰς οὓς θὰ τελεῖται κατὰ Ὑποτομὴν αὐτῇ.

— Κατόπιν προσκλήσεως τῆς οἰκείας ἐπιτροπῆς μαθητικῶν συσσιτίων τμήμα τοῦ 18ου Ὑποτομῆος ἔλαβε μέρος εἰς τὰ ἐγκαίνια τῶν συσσιτίων τοῦ 11ου Δημοτικοῦ Σχολείου.

— Τὴν καθιερωθεῖσαν παράστασιν τοῦ θιάσου Ἀνδρεάδῃ διὰ τοὺς Σκαπανεῖς τῆς Περιφέρειας παρηκολούθησαν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα πολλοὶ Σκαπανεῖς ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν βαθμοφύρων.

— Ἐξακολουθοῦν τακτικὰ τὰ γυμνάσια σκοποβολῆς εἰς τὸ Σκοπευτήριον Καισαριανῆς διὰ τὸν τελικὸν καταρτισμὸν τῆς ἀντιπροσωπευτικῆς ὁμάδος τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν.

— Ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ καθιέρωσεν ἑβδομαδιαίας συγκεντρώσεις ἀνωτέρων βαθμοφύρων τῶν Ὑπομεαρχῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως καὶ τῶν βαθμοφύρων τοῦ Ἐπιτελείου του κατὰ τὴν ὁποίαν συζητοῦνται ὅλα τὰ θέματα τὰ ἀφορῶντα τὴν ταχεῖαν διεκπεραίωσιν τῶν πολυσχιδῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τὴν εὐρυθμὸν λειτουργίαν τῶν Ὑποτομῶν ὡς καὶ τῶν τμημάτων αὐτῶν.

— Ὁ τρίτος Ὑποτομεὺς Κηφισιάς ἀπέκτησε λέσχην εἰς κεντρικωτάτην θέσιν τοῦ προσαστείου.

— Ἀπαντες οἱ βαθμοφόροι τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ παρηκολούθησαν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τὴν γενομένην διάλεξιν τοῦ ἱατροῦ καὶ ἐπιτίμου Προέδρου τοῦ ἱατρικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν κ. Σ. Βλαβιανοῦ με θέμα: «Ἡ ψυχικὴ ὕγιεινὴ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς». Τὴν διάλεξιν παρηκολούθησε καὶ πολὺς κόσμος.

Οι Σχηματισμοί Πρωτευούσης

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Λόγω τῆς διασκέψεως διεκόπησαν τὰ μαθήματα Ἐθνικῆς Ἀγωγῆς καὶ Στρατιωτικῆς Προπαιδεύσεως τῶν Ἀνωτέρων Σχολῶν.

— Ἀπασα αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήτριαι μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὴν Περιφερειακὴν Διοικήτριαν Θηλέων Πρωτευούσης, ἐπεσκέψθησαν τὰ Γραφεῖα τῆς Π.Δ.Θ.Π. καθῶς καὶ Ὑποτομεῖς τῆς Ὑ.Θ.Α. καὶ Ὑ.Θ.Ν. μείνασαι κατενθουσιασμένα ἀπὸ τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἐργασίαν τῶν Ὑποδιοικήσεών μας.

— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Πειραιῶς ἐξακολουθοῦν τακτικὰ αἱ συγκεντρώσεις τόσο τῶν βαθμοφύρων, ὅσον καὶ τῶν Φαλαγγιτισσῶν. Τακτικώτατα διδάσκειται τὸ μάθημα τῆς Ἐθνικῆς Ἀγωγῆς καὶ Στρατιωτικῆς Προπαιδεύσεως. Ἐπίσης μὲ πολλὴν προθυμίαν προσέρχονται εἰς τὴν χορῳδίαν καὶ εἰς τὸν ἐκκλησιασμὸν τῆς Κυριακῆς.

— Ὅλα τὰ Ὑποδιαμερίσματα τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Βορρᾶ παρηκολούθησαν τὴν γενομένην δοξολογίαν εἰς ἅπαντας τοὺς Ναοὺς ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἐορτῇ τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου.

— Ἐξαιρετικὴ κίνησις εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Νότου. Φροντίδι τῆς Διοικήτριας τῆς Ὑποδιοικήσεως, ἡ Ὑποδιοίκησις ἐπλουτίσθη μὲ θαυμάσια ὄργανα ψυχαγωγίας τῶν Σκαπανισσῶν. Ἐπίσης μὲ αἰθουσαν πικ-πὸγκ, ἐντευκτήριον, αἰθουσαν κινηματογράφου, πιάνο καὶ πολλὴ γρήγορα θὰ ἔχουν καὶ ραδιογραμμόφωνον.

— Ἔτσι αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι μετὰ τὴν λήξιν τῶν μαθημάτων των ἡ τῶν ἐργασιῶν των, ἀφοῦ παρακολούθησιν τὰ διδασκόμενα ἀπὸ βαθμοφύρους μαθήματα, περνοῦν τίς περισσότερες ὥρες τῶν ἀδελφωμένες διασκεδάζουσαι ὥραιότατα.

— Εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀθηνῶν γίνονται τακτικώτατα αἱ συγκεντρώσεις καὶ ὁ ἐκκλησιασμὸς.

— Αἱ Σκαπάνισσαι μὲ μεγάλην χαρὰ ἤρχισαν νὰ παρακολουθοῦν τίς παιδικῆς παραστάσεις τοῦ θιάσου Ἀνδρεάδῃ.

— Τὸ Σάββατον 13 τρέχοντος ὁ 15ος Ὑποτομεὺς ἔδωσε μίαν ἐορτὴν, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κ. Κόντερη, κατὰ τὴν ὁποίαν διενεμήθησαν εἰς τίς Φαλαγγίτισσας καὶ Σκαπάνισσας διάφορα δῶρα καὶ γλυκίσματα.

— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Νότου συνεχίζονται τὰ διακοπέντα κατὰ τὰς ἐορτάς μαθήματα Σωματικῆς Ἀγωγῆς, Στρατιωτικῆς Προπαιδεύσεως, διαφωτίσεως καὶ καλλιτεχνικοῦ.

— Ἦρχισαν ἐπίσης μαθήματα πιάνου ἐκάστην Τρίτην καὶ Πέμπτην εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν. Καθημερινῶς αἱ Σκαπάνισσαι περνοῦν εὐχάριστα μὲ διάφορα παίγνδια εἰς τὸν κήπον τῆς Ὑποδιοικήσεως καὶ τὴν 15ην τρέχοντος ἐγένετο προβολὴ ταινιῶν εἰδικῶν γιὰ τίς Σκαπάνισσας.

— Αἱ Φαλαγγίτισσαι τοῦ Ὑγειονομικοῦ παρακολουθοῦν τακτικὰ τὰ μαθήματα τοῦ Ὑγειονομικοῦ.

— Διὰ τὴν Κυριακὴν ἐτοιμάζεται ἐκδρομὴ εἰς τὴν Πάρνηθα.

— Τὰ μαθήματα εἰς τοὺς Ὑποτομεῖς Πειραιῶς γίνονται τακτικώτατα καὶ διαρκῶς ἐγγράφονται νέαι Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι.

— Δις τῆς ἑβδομάδος γίνεται τὸ μάθημα τῆς Χορωδίας. Ἦρχισαν αἱ ἀθλητικαὶ προπονήσεις τῶν Φαλαγγιτισσῶν αἱ ὁποῖαι θὰ λάθουν μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας βόλεϋ μπάλ καὶ μπάσκετ μπάλ τὸν Μάιον.

— Εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς τοῦ Βορρᾶ ἐγένοντο τὰ μαθήματα Στρατιωτικῆς Προπαιδεύσεως, παίγνδια, χοροί, τραγούδια καὶ ὀμιλίαι ὑπὸ διαφόρων βαθμοφύρων καὶ γυμναστριῶν, καθῶς καὶ τὸ μάθημα ἀπαγγελίας ὑπὸ τῆς κ. Γλυκοφρύδῃ εἰς τὰς Φαλαγγίτισσας τοῦ Ἀμαρουσίου.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΔΡΑΜΑ.— Εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τοῦ Γυμνασίου τῆς πόλεως μας ἐωρτάσθη μετ' ἐπισημότητα ἀλλὰ καὶ μὲ ἐκδηλὸν ἐνθουσιασμὸν ἡ ἐορτὴ τῆς πῆττας. Εἰς τὴν ἐορτὴν

παρέστησαν ὁ Νομάρχης, ὁ Δήμαρχος, ὁ Πρ. Πρωτοδικῶν καὶ αἱ λοιπαὶ ἀρχαὶ τῆς πόλεως. Τὴν 1ην τοῦ ἔτους ἅπαντες οἱ Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς παρετάχθησαν πρὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, ἀποδώσαντες τιμὰς εἰς τοὺς προσελθόντας εἰς τὴν τελετὴν τοῦ Ν. Ἐτους ἐπισήμους.

— Τὴν 5ην τρέχοντος μηνός, ἅπαντες οἱ Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν μεγάλην αἰθουσαν τῶν Ἐκπαιδευτηρίων, ἐνθα ἀνεκοινώθησαν αὐτοῖς καὶ ἀνεπτύχθησαν διάφορα ζητήματα σχετικὰ μὲ τὴν Ὀργάνωσιν.

Ἔλα ὁ καθηγητὴς κ. Ἀναστ. Σωτηρόπουλος ὠμίλησε περὶ τῆς προσωπικότητος καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἀρχηγοῦ μας, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς Αὐτοῦ ἐορτῆς. Μεθ' ὅ ἅπαντες ἐξητωκραύγασαν ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἡμῶν καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου. Τέλος δὲ ἐψάλη ὁ Ὕμνος τῆς Νεολαίας καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Τὴν ἐπομένην, 6ην ἰδίου μηνός, ἐορτήν τῶν Θεοφανείων, οἱ Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς, συντεταγμένοι κατηυθύνθησαν εἰς τὸν παρὰ τὴν Ἀγίαν Βαρβάραν καθωρισμένον χώρον, ὅπου ἔλαβε χώραν ἡ τελετὴ τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Κατὰ τὴν προσέλευσιν τῶν ἐπισήμων τμήμα Φαλαγγιτῶν ἐν παρατάξει ἀπέδιδε τὰς τιμὰς.

Τὸ Σάββατον, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς τελεσεθείσης ἐν τῷ ἐνταύθα Μητροπολιτικῷ Ναῷ δοξολογίας ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἐπέτειῳ τοῦ Ἀρχηγοῦ μας, οἱ Φαλαγγίται καὶ οἱ Σκαπανεῖς μετέβησαν ἐν σώματι εἰς τὸν Ναόν, ὅπου παρετάχθησαν πρὸς ἀπόδοσιν τῶν τιμῶν εἰς τοὺς ἐπισήμους.

Τὴν Πέμπτην 12ην τρέχ. μηνός, ἅπαντες οἱ Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν μεγάλην αἰθουσαν τῶν ἐκπαιδευτηρίων, ὅπου ὠμίλησε πρὸς αὐτοὺς βαθμοφόρος τῆς Ὀργάνώσεως, ἀναπτύξας διεξοδικῶς τὸ θέμα «Τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου μερμινᾶ σπορικῶς διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς Νεολαίας ἀπὸ ἀποστροφῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς». Μετὰ τὸ πέρας τῆς ὡς ἀνω ὀμιλίας ἐψάλη ὁ ἅπ' ἀπάντων ὁ Ὕμνος τῆς Νεολαίας καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένετο ὡσαύτως συγκεντρώσις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων ἐν τῷ προαυλίῳ τῶν ἐκπαιδευτηρίων, ὅπου ἐγένοντο ὑποδειγματικὰ καὶ ἀσκήσεις πυκνῆς τάξεως ὁμάδας καὶ λόχου, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν ἀξιωματικῶν τῆς ἐνταύθα Φρουρᾶς καὶ τῶν βαθμοφύρων τῆς Ε. Ο. Ν.

ΙΕΡΑΠΕΤΡΑ.— Ἡ κίνησις τοῦ Τμήματος Ἱεράπετρας ἀποτελεῖ ἀληθῆς πρότυπον ὁργανοῦ καὶ δράσεως πρὸς μίμησιν. Δὲν παρήλθεν ἑβδομάς χωρὶς νὰ δώσῃ δείγματα τῆς Ἐθνικῆς του δράσεως πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα καὶ τὰς κατευθύνσεις τοῦ προγράμματος ἐργασιῶν τῆς Ὀργάνώσεως.

ΠΥΡΓΟΣ.— Οἱ Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς παρηκολούθησαν δύο ἐξαιρετικὰς ὀμιλίας εἰς τὴν μεγάλην αἰθουσαν τοῦ Γυμνασίου Ἀρρέων, γενομένας παρὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἰδεολογικῆς Διαφωτίσεως μετ' ὀνόματα: «Καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις ἐναντι τῆς Ὀργάνώσεως» καὶ «Ὑποχρεώσεις τῶν Φαλαγγιτῶν ἐναντι τῆς Θρησκείας, τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς Πατρίδος».

— Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐωρτάσθησαν εἰς Πύργον αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς 1ης τοῦ Ἐτους, διὰ τῆς συμβολῆς τῶν μελῶν τῆς Ὀργάνώσεως.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ.— Εἰς τὸν Σχηματισμὸν τῆς Ε. Ο. Ν. Ζακύνθου κατηρτίσθη χορωδία. Ἐπίσης ἤρχισαν λειτουργοῦσα ὀργανομικὴ σχολή, τὰ μαθήματα τῆς ὁποίας παρακολουθοῦν ἅπαντες οἱ Φαλαγγίται.

ΑΥΛΩΝ.— Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐτελεσθῇ εἰς τὴν καμὸπολιν μας δοξολογία, εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ καὶ ὀλόκληρος ἡ δύναμις τῆς Ε. Ο. Ν. Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐ-

Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΝ, "Ηράκλειον. Πολύ καλό. Θά δημοσιευθῇ. — ΚΩΝ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΝ, ἐνταῦθα. "Ελήφθη. — ΙΩΑΝ. Π. ΠΑΝΟΣΟ-ΠΟΥΛΟΝ, "Αξιόχρονον. Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Μὰς γράφετε μεταξύ ἄλλων: «Ἐνήμερος ἡ 4η Αὐγούστου θεία καὶ ἱερὰ ἡμέρα διὰ τὴν Μητέρα μας Ἑλλάδα. Ἡ ἱερὰ ἐκείνη χειρονομία τοῦ Βασιλέως μας καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου ἐσταυράσαν τὸν ἐπερχόμενον ὄλεθρον». — Α. ΞΑΠΟΥΛΟΝ, φοιτητὴν. Ἐδόθη ἐντολὴ νὰ σὰς σταλῇ. Δὲν ἐνθυμούμεθα αὐτὸ γιὰ τὸ ὅποιον δειλότε. Θὰ φροντισόμεν. — ΚΩΝΣΤ. ΣΤΟΓΙΑΝΟΝ, Σὰς συγκαίρουμεν διὰ τὰ ὁρᾶς σας λόγια. — ΕΜ. ΚΕΡΑΜΙΔΑΝ, "Ελήφθη. Ἡ φωτογραφία ὅμως δὲν εἶναι κατὰλληλος. — ΙΩ. ΔΗΜΑΚΗΝ, Φιλιππάρ. Θὰ χρησιμοποιοῦμε μερικὰ ἀπὸ τὰ αἰνίγματα πού μὰς στέλτατε. — Π. Ν. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΝ, Ἰωάννινα. Θὰ δημοσιευθῇ ὁ γεωγραφικὸς γρίφος σας, ὁ ὅποιος εἶναι πολὺ καλός. Τὸ σταυρόλεξόν σας ἀκατάλληλον, ἐπειδὴ χωρίζεται ἀπὸ τὰ μαῦρα τετραγωνίδια εἰς δύο. — Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΙΔΗΝ, Θεσσαλονίκην. Πῶς νὸν νὰ δημοσιευθῇ τὸ σταυρόλεξόν σας, ἐάν δι-ορθώνεται. — Χ. Γ. ΣΑΛΒΑΡΑΝ, Κατὰχά. Καλὸ γενικῶς τὸ σταυρόλεξόν σας, ἀλλὰ με-ρικὰ λέξεις εἶναι ἀνεπτυχθεῖς. Στέλτε μὰς κα-νὲν καλότερον. — Ρ. ΚΑΜΙΝΑΡΑΝ, Λεμεσ-σὸν (Κύπρου). Τὸ σταυρόλεξόν σας ἐξαιρετι-κά καλόν, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δημοσιευθῇ, λόγῳ τῆς ἐκτάσεώς του. — ΘΕΟ-ΦΑΝΗΝ Π., Κοκκάριον. "Ελήφθη. Ἀπευθυνθή-τε ἀπ' εὐθείας εἰς Ὑφυπουργεῖον Ἑργασίας καὶ ζητήσατε νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ νόμος περὶ οὗ δι-μιλείτε. Ἡ δουλειὰ σας θὰ γίνῃ. Δὲν χρειά-ζεται εἰς τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου ἡ ἐ-πέμβασις ἡμῶν. — Σ. ΚΑΡΠΟΥΖΗΝ. Τὰ ἀπο-σταλέντα εἶναι πολὺ καλὰ. Αὐτὸ «Μὲ τοὺς τρελ-λοὺς» γραμμένο μὲ πολὺ κέφι. Καλὰ εἶναι. Καὶ τὴν δυστυχίαν νὰ τὴν παίρνῃ κανεὶς μὲ τὸ γελοῖο. Καὶ τὰ ἔμμετρα καλὰ! Ἐχετε πολὺ τα-λέντο καλλιεργήσατε το. Θὰ διαπρέψετε. — ΔΗΜ. ΑΠ. ΔΟΥΖΕΝΗΝ. "Ελήφθη ἀναπόκρι-σις σας. — ΕΥΑΝ. ΓΙΑΝ. "Ελήφθη. Εὐχαρι-στοῦμεν. — ΘΑΝΑΤΙΟΝ ΓΙΑΜΟΥΡΙΔΗΝ, Καλαμά. Κοζάνης. Τὸ δνεῖρον σας καλὸ! Ἀ-σφαλῶς μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἀρχηγοῦ μὰς θὰ γίνωμεν ἕνα ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα Κράτη τοῦ κό-σμου. Τὸ ποίημά σας ἐνθουσιαστικόν, ἀλλὰ ὀχι τεχνικόν. Φροντίσατε νὰ διαβάσατε προηγουμένως ὅσο μπορεῖτε περισσύτερον. Σταυρόλεξα κλπ. ἐ-δόθησαν εἰς τὸν ἀρμόδιον συντάκτην, ἀπὸ τὸν ὅποιον θὰ ἔχετε ἀπάντησιν ἀπὸ τῆς στήλης αὐ-τῆς. — ΟΥΓΙΑΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΛΟΥ, Διευ-θυντρίαν Μορ. Τμήματος Ε. Ο. Ν., Ἰωάννινα. "Ελήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — ΑΛΕΞ. ΠΕΡΔΙ-ΚΟΜΜΑΤΗΝ, Κανακάδες Κερκύρας. "Ελήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Δ. Σ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΝ, Κέρκυραν. "Ελήφθησαν. Οἱ στίχοι σας πολὺ καλοὶ. Τὸ ψευδώνυμό πού μὰς λέτε δὲν εἶναι κατὰλληλον. Γιατί; Γιατί ἀπόδοσαν τὴν σχε-τική σελίδα τὴν λέμε: Τὸ Βῆμα τῶν Νέων. — ΠΡ. ΚΩΝ. ΦΑΡΡΕΝ. "Ελήφθη ἐπιστολή σας. — ΓΕΩΡΓ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΝ, Σοφάδες. "Ελήφθη ἀναπόκρισις σας. — Κ. ΑΠΛΟΝ, Σπαθαράτους Σάμου. "Ελήφθη. — ΠΡΟΕ-ΔΡΟΝ ΚΟΙΝ. ΜΕΣΟΚΩΜΗΣ. "Ελήφθη ἔγ-γραφο. — ΒΑΣΩ Δ. ΠΑΙΡΑ, εἰς Καραϊ-σκάκη. Μὰς γράφετε: «Πρέπει νὰ εἰμεθα ὑπε-ρήφανοι διὰ τὴν μεγάλην ἰδέαν τῆς Ἑθνικῆς Νεολαίας καὶ μὲ θάρρος νὰ προχωρήσωμεν μαζὶ στὴ δημιουργίαν τῆς νέας μας Ἑθνικῆς ζωῆς, ὅπως τὴν θέλει ἡ Πατρίς καὶ ὁ Ἀρχι-γός». Ἐνεγράφητε, ἀλλὰ διὰ τετράμηνον κατό-πιν τῆς ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἀδείσεως τῆς συν-δρομῆς. Ποίημά σας ἐστάλη εἰς Ἐπιτροπὴν. — ΓΙΑΝΝΗΝ ΚΟΤΖΙΟΥΛΑΝ, Πλατανοῦσαν. Τραῦς κι' ἐσὺ στὰ ἴχνη τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἂν δὲν τὰ πέρασες. Τὰ ποιήματά σου εἶναι περὶ-φημα. Γράφε μὰς, ἀλλὰ κατὰλληλα γιὰ παι-διὰ καὶ γιὰ νέους. Ἀπὸ τὸ ὁραῖο γράμμα σας ἀποσποῦμε τ' ἀκόλουθα: «Μὲ τὴν φροντισμένην του ὕλην — τὸ περιοδικὸν — δείχνει πὸς δὲν τραβᾷ κουτούρο... ἀλλὰ πίνει ἐξέγερσιν κα-τεύθυνται μὲ τὴν φωτισμένην σκέψιν τοῦ Ἀρχηγοῦ μας. Καθῆκον, λοιπόν, τῆς Νεολαίας ὁλόκλη-ρης τῆς Ἑλλάδος εἶναι νὰ τὸν ἀκολουθῇ μὲ πραγματικὴν πεποιθίαν, σὺν τῶν ἔργῳ πού πρωτοστατεῖ. Ὅσο γιὰ μένα εἶναι μεγάλο τὸ παρὰ πόνον μου πού δὲν μπορῶ ν' ἀποδείξω μὲ βετικώτερον τρόπο τὴν πλατεῖάν μου ἀγάπην. Δε-μένος σὺν κρεβάτι ἀπὸ μιά βαρεῖα ἀρρώστεια τοῦ παιδιοῦ μου, μ' ὅλην τὴν καλὴ θέλησιν πού μὲ πλημμυρίζει δὲν θὰ μὴν ἐξέσωσά νὰ ἐγ-γραφῶ στὴν Ὀργάνωσιν τῆς Νεολαίας. Παρη-γοροῦμαι μόνο πὸς τὴν ἰδίαν δουλειάν τῆς δικῆς μου, θὰ τὴν κάμουν ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας

μου, κι' ἴσως ἀκόμα μικρότερης. Δὲν ἔχω, λοι-πόν, ἄλλο καλλίτερον παρὰ νὰ εὐχθῶ ἕνα τέ-τοιο πράγμα». — ΧΑΡΑΛ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Διμή. Σχ. Λαμπρινῆς. Ἐνεγράφητε. Ἀποστεί-λατε συνδρομὰς. — ΜΙΧ. ΜΠΑΓΙΑΝ. "Ελήφθη τὸ ποίημά σας. — ΚΩΣΤΑΝ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩ-ΣΙΟΥ, Φιλιππάρ. Πολὺ καλὴ ἡ προσφώνησί σας. — Ε. ΓΙΑΜΟΥΡΙΔΗΝ, Καλάμας. Ἐχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι τὸ σταυρόλεξόν πρέπει νὰ ἔχη κ υ-ρίως λέξεις. Ἐσῆς μὰς ἐστεῖλατε μίαν ὥ-ραϊαν ζωγραφικὴν σύνθεσιν μὲ 4 μόνον λέ-ξεις. Καὶ ἡ ἄλλη ἀσκήσις, ὡς εἶδος, δὲν εἶναι δημοσιεύσιμος. — ΝΙΚ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΝ, Κατερίνην. Τὸ σταυρόλεξόν σας ἔχει πολλὰ ἀ-δικαιολογητὰ σημεῖα (ρυ, ιγ, κι, η, πλ, ον, τν, υι, σο, ογ). — Δ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΝ, Κα-βάλλαν. Ὁραϊκότατο τὸ σταυρόλεξόν σας, μὲ ἐλάχιστα μαῦρα τετραγωνίδια καὶ ὁραῖα σχε-διασμένο σχῆμα. Θὰ δημοσιευθῇ. — Ι. Σ. ΧΑ-ΤΖΗΛΙΑΝ, ἐνταῦθα. Εἰς τὰ τετραγωνίδια τῶν ἄλλων σταυρόλεξων τίθεται πάντοτε ἕνα γράμ-μα καὶ ποτὲ δύο. Ἐσῆς ἔχετε κάποιον τὴν δι-φοσσοῦν ο υ, ἀλλὰ καὶ ἀνορθογράφους λέξεις (λιτοδιέτω ἐνῶ εἶναι λιτοδιαίτω). Ἀδικαιολο-γητὰ ἐξ ἄλλου τὰ: ἀνοτ, τετα, ριμα κλπ. — Δ. ΣΙΣΚΟΝ, Θεσσαλονίκην. Ὁραῖα αἱ ἀ-σκήσεις σας καὶ θὰ δημοσιευθῶν, ἐφ' ὅσον μὰς βεβαιώσατε ὅτι εἶναι ἰδικαί σας, πρωτότυποι. — Π.Γ.ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ, ἐνταῦθα. Καλὸ τὸ σταυ-ρόλεξόν σας καὶ πιθανόν νὰ δημοσιευθῇ μὲ μι-κράν διόρθωσιν. Ἐπίσης καὶ αἱ ἀσκήσεις. — Θ. ΚΟΡΤΣΑΡΗΝ, Κατερίνην. Ἀπολύτως ἁμο-γόν τὸ σταυρόλεξόν σας. Ἐλαβε σειρὰν δημο-σιεύσεως. — Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΝ (Πειραιᾶ), Δ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΝ, (Καβάλλαν), ΜΑΡ. ΚΟΝΤΕΛΛΑ, Δ. Γ. ΚΡΗΤΙΚΟΝ (Σπάρτην), Ν. ΒΑΙΤΣΗΝ (Λαγκαδῶν), Π. Ι. ΚΟΝΤΕΛ-ΛΗΝ (Μυτιλήνην) καὶ Μ. ΣΚΑΝΔΑΚΗΝ. Λύ-σεις σας σταυρόλεξου ἀπολύτως ὁρθαί. — Ι. Μ. ΦΩΤΙΟΥ (Ἄργος), Ν. ΒΕΡΒΕΣΟΝ (Λεωνιδίον), ΧΡ. καὶ Μ. ΚΑΝΑΡΙΟΝ καὶ ΣΠ. ΜΙΣΑΝΗΛΙΔΗΝ (Χίον). Λύσεις σας σταυ-ρόλεξου ἐλαφρῶς ἐσφαλμέναι. — ΔΗΜ. Σ. ΚΑΤΣΑΡΙΟΥ. "Ελήφθη. Ἐνεγράφητε κατόπιν τῆς ἀδείσεως τῆς συνδρομῆς διὰ διμήνον ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου. — ΠΑΝ. ΚΟΛΛΙΤΗΡΗΝ. Ἐνεγράφητε. — Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΑΚΗΝ, μαθη-τὴν Ἡρακλείου. Μὰς γράφετε ἀπευθυνόμενος στὴν Πατρίδα σὲ στίχους: «Τώρα μοῦ δίνειis τὰ βιβλία, ἀδριο νουρέκι καὶ σπαθὶ κι' ἀπὸ τὰ καλὰ σου τὰ σχολεῖα λαμπρὸς στρατὸς θὰ πε-ταχθῇ...». Δὲν ἀμφιβόλλομεν ὅτι ὑπάρχουν παιδιὰ σὰν καὶ σὰς. — Π. Ι. ΡΟΖΑΚΕΑΝ. Συναποστείλατε μὰς τὸ ποίημά σας τὸ «δεν-τράκι» καὶ γράφατέ μὰς. Εἶναι δικό σας ἡ δη-μοτικὴ τῆς πατρίδος σας; Εἶσθε τόσο μικρὸς πού ἀμφιβόλλομε. Γιατί τὸ ποίημά σας εἶναι ὁραῖο. — ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ἐν ΘΕΡΜΩ. Ἐνεγρά-φσαν: Τσαγιάννης Γεώργιος καὶ Ψηλὸς Ἰω-άννης διὰ διμήνον κατόπιν ἀδείσεως συνδρο-μῶν. — ΔΗΜ. ΔΕΔΕΓΚΙΚΑΝ. Ἐνεγράφητε. Ἀποστείλατε συνδρομὴν. — Π. ΒΛΑΧΑΚΗΝ. "Ελήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ ΤΑΜΕΙΟΥ ΒΩΛΑΚΟΣ. "Ελήφθησαν. — ΑΝ-ΤΩΝΙΟΝ ΚΑΡΑΡΡΗΓΑΝ. Μηνέας Πηλίου. Ἐ-λήφθη ἐπιστολή καὶ ἀναπόκρισις. Εὐχαριστοῦ-μεν. — ΑΘ. ΦΟΥΡΑΝ, Μάνειν Καλαβρύτων. "Ελήφθη. — ΕΥΑΓ. ΓΚΙΚΑΝ. Ἐνεγράφητε Συνδρομὴν σας δὲν ἐλήφθη ἀκόμη. — ΕΥΣΤ. ΔΗΜ. ΣΠΙΝΟΝ, Καλλιπάρων. "Ελήφθη ἐπι-στολή σας. Δὲν μὰς γράφετε πὸς ἐστάλη ἡ συνδρομὴ σας τὸν 50 δραχμῶν. Πάντως ἐνε-γράφητε. — ΔΗΜ. ΤΣΙΩΚΟΝ, ἔμπορον Κα-στανίου. Εὐχαριστοῦμεν. Μὰς γράφετε ἐξ ἄλ-λου: «Ἐκφράζω τὴν ἀφοσίωσίν μου πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνή-την Ἰωάννην Μεταξάν, ὅτινες μὰς ἔκωσαν νὰ βαδίζωμεν ὑπερηφάνως μὲ τὴν κεφαλὴν ὤψηλα. Διὰ τὸ ζήτημα τῶν στολῶν γράφατε ἀπ' εὐ-θείας εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοικήσιν Νεολαίας (δόδος Καραγεώργη 4). — ΖΑΝΝΕΤΟΝ ΔΗ-ΜΟΥΛΕΑΝ. Εὐχαριστοῦμεν. "Ελήφθη. Ποίημά σας πολὺ ὁραῖον. Σὰς συγκαίρουμεν διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν σας. — ΚΩΝ. ΦΑΚΑΝ, Δράμας. "Ελήφθη. — Ν. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Ἐλή-φθη ποίημά σας, τὸ ὅποιον ἐστάλη πρὸς κρί-σιν. — ΑΝΤΙΓ. ΧΑΡΟΚΟΠΟΥ. Καὶ τὸ δικό σας. — ΘΕΜ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. Μὰς συγκα-ίνει τὸ γράμμα σας. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Ἡ εὐγνωμοσύνη σας ὅμως τὰ καλὰ σας λόγια. Ἡ εὐγνωμοσύνη σας ὅμως πρέπει νὰ στρέφεται ἀποκλειστικὰ σὺν Μεγάλῳ μαρ. Ἀρχηγῷ. — ΚΩΝΣΤ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΝ, Χολαργόν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ καλὸ σας ποίημα. — ΠΕΤΡ. ΕΥΑΓ. ΓΕΩΡΓΟΒΡΕΤΤΑ-ΚΟΥ, Τὰ συγκαίρητριά μας διὰ τὰ καλὰ σας λόγια. — ΑΡΙΣΤ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΝ, Σάμον. Κατόπιν ἐορτῆς. Ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ πολὺ καλὸ. Προσέχετε τὸ γράμμαμό σας. — ΑΧΙΛ. ΦΙ-ΖΕΤΕ ὅσο μπορεῖτε περισσύτερον. — ΛΙΠΠΟΥ. Ἀφοῦ εἶσθε ἐδῶ ἀπαυθῆτε εἰς τὸν ἐπιματάρχην Ἰθαγενείας τοῦ Ὑπουργείου Ἑ-σωτερικῶν. Αὐτὸς θὰ σὰς καταποτίσῃ. — ΜΑΡ. ΚΟΥΤΕΛΑ, Χαλκίδα. Ὅχι. Δὲν εἶναι ὁ δη-μοσιονόμος πού ἀναφέρετε ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Μὲ τὸ Νικηφόρο Φωκά». Ἀντιθέτως εἶναι ὁ νὰς σπουδαῖος συγγραφεὺς, ἀνέτερος ἐκπαιδευ-

τικός. — ΠΑΝΤ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΝ. "Ελήφθη ἀν-ταπόκρισις σας. — ΜΗΝ. ΜΑΤΣΑΚΗΝ. Πολὺ καλὸ ἡ «Ὀρφάνια». — Κ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΝ. Ἐ-νεγράφητε διὰ διμήνον κατόπιν τῆς ἀδείσεως τῆς συνδρομῆς. — ΔΙΕΥΘ. ΔΗΜ. ΣΧ., Μουζη-λόν. Ἐνεγράφητε συνδρομητὰ. — Γ. ΜΠΑΚΑ-ΚΗΝ, Ἰκλαίνην. Ἐνεγράφησαν οἱ Φαλαγγίται διὰ τρίμηνον. — ΕΥΑΓ. ΚΑΠΝΙΑ, μαθητρίαν. Ἐνεγράφητε διὰ τρίμηνον. — ΔΡΑΚ. ΣΑΓΙΑ-ΚΟΝ, Αἰούμη. Ἐβρου. Θὰ σὰς σταλῇ τὸ 9ον τεύχος. Τὸ 1ον ἐξηντήθη. — Σ. Γ. ΜΠΕΗΝ. "Ελήφθη. Πολὺ καλὸ. Εὐχαριστοῦμεν. — ΔΗΜ. ΑΠ.ΔΟΥΖΕΝΗΝ. "Ελήφθησαν 20 δραχμαὶ συμ-πληρωματικὰ διὰ συνδρομὴν σας. Εὐχαριστοῦ-μεν. — ΑΝ. ΖΕΡΦΑΝ. Καλὸ τὸ «Ξεψύχισμα». Μὰ ἔφθασε παράκαιρα. Ὅταν δηλαδὴ ὁ πα-λὸς χρόνος εἶχε πιά καταστῇ μακαρίτης καὶ ὁ νέος εἶχε περάσει τὴν βρεφικὴν τοῦ ἡλικία. Εἶχε φάγει τὸ 1/24 τῆς ζωῆς του. Μὴ μὰς γρά-φετε ποτὲ καὶ στὶς δύο ὁψεις τοῦ χαρτιοῦ.

Ο ΖΑΠΠΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 529)

ρὰ ὁλόκληρη τὴν ἄλκιμην Νεολαίαν ὁ-λοκλήρου τοῦ ἔθνους, ἐλευθέρου καὶ ὑποδούλου, νὰ συναγωνίζεται στὸ στίβο διὰ τὸν κότινον.

Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν καταρ-τίζει σχέδιον μεγάρου καὶ σταδίου... Ταυτοχρόνως ὁ Ζάππας θέλει νὰ γίνουν καὶ τὰ «Ὀλύμπια» τῆς ἐθνι-κῆς παραγωγῆς. Καὶ γράφει στὸν Ὁ-θωνα καὶ ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος στὰ 1858 δέχεται τὴν δημιουργίαν τῶν Ὀλυμπίων εἰς τὸ πεδίον τῆς ἐ-θνικῆς παραγωγῆς, δηλαδὴ τῶν προϊ-όντων τῆς βιομηχανίας, γεωργίας καὶ κτηνοτροφίας. Καὶ ὁ Ζάππας δίδει τὰ ἀναγκαῖα χρήματα καὶ ἡ πρώτη ἐκ-θεσις γίνεται στὰ 1859. Στὰ 1865 πε-θαίνει ὁ Βαγγέλης, ἀφίνει διαθήκην, κληροδοτεῖ εἰς τὸ Κράτος καὶ εἰς τὸν Κωνσταντῖνον τὴν περιουσίαν του. Καὶ ὁ Κ. Ζάππας ἀναλαμβάνει τὴν δημι-ουργίαν τῶν ἐκθέσεων, πού γίνονται στὰ 1875, 1880 καὶ 1888. Στὸν τελευ-ταῖο μάλιστα χρόνον ἐγκαινιάζεται τὸ κτίσθην μὲ τὰ χρήματα τοῦ Βαγγέλη καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Ζάππειο μέ-γαρο...

Ἀλλὰ στὰ 1892 πεθαίνει καὶ ὁ Κωνσταντῖνος, ἀφοῦ ἰδρύει σχολεῖα στὸ Λάμπρο, στὴ Λέκλιν, στὴν Ἀδρι-ανούπολιν, στὶς Φερές, στὴν Πρεμετὴ, στὴ Δρόβιαν, στὸ Δέλβινο, στοὺς Φι-λιάτες καὶ στὴ Νιζάνην. Στὴν Πόλιν ἰ-δρύει τὰ Ζάππεια Παρθεναγωγεῖα. Στὴν Ἑθνικὴ Τράπεζα πάλι ἀφίνει 250 χιλιάδες δραχμῆς γιὰ τὴν δωρεὰν γεωργικὴν ἐκπαίδευσιν νέων στὴν Εὐ-ρώπῃ. Καὶ τὴν ὑπόλοιπην περιουσίαν του — 2 ἐν ὅλῳ ἑκατομμύρια τῆς ἐ-ποχῆς ἐκείνης, σὲ κτήματα, — ἀφίνει στὸ Κράτος τὸ ἐλληνικὸν γιὰ τὰ Ὀ-λύμπια... Καὶ σ' αὐτὰ προστίθενται τὰ 6 ἑκατομμύρια τοῦ Βαγγέλη, κι' αὐ-τὰ σὲ κτήματα.

Μὰ ἡ Ρουμανία ἀρνεῖται νὰ παρα-χωρήσῃ τὴν κληροδοτηθεῖσαν στὴν Ἑλλάδα περιουσίαν... Ἡ Ἑλλάς ἔρχε-ται τότε σὲ προστιθεῖς μὲ τὴν σημε-ρινὴν φίλην χώραν... Μὰ τοῦτο δὲν ση-μαίνει... Οἱ δύο Ζάππαι, ὁ Βαγγέλης καὶ ὁ Κωνσταντῖνος, ἀναγράφονται στὰς ἐλληνικὰς δέλτους ὡς μεγάλοι εὐεργεταὶ τῆς χώρας... Καὶ πρὸς τι-μὴν τοῦ πρώτου ἡ Ἑλλάς ἐνταφιάζει τὴν κεφαλὴν τοῦ Βαγγέλη εἰς τὴν αὐ-λὴν τοῦ Ζαππειοῦ καὶ τὰ λοιπὰ του ὅσα εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Λαμπροῦ... Καὶ τώρα κοιμοῦνται κι' οἱ δύο ἐλα-φρὸν τὸν αἰώνιον ὕπνον των... Ἡ ἀγά-πη τους στὴν Ἑλλάδα τοὺς χάρισε τὴν ἀθανασία. Ἀγγελος Μεταξὰς

Τόποις: «ΠΥΡ ΣΟΥ» Α. Ε.

ΑΝΩΝ. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΑΡΤΟΠΟΙΪΑΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: ΚΟΡΑΗ 1
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΑΙΓΙΩ.

ΤΗΛΕΦΩΝΑ	ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ:	30-568
	ΕΝΤ. ΣΥΜΒΟΥΛΟΥ:	30-566
	ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ:	30-567
	ΓΡΑΦΕΙΩΝ:	30-566

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

Χαρτιά: Γραφῆς, τυπογραφικός, περιτυλίξεως.
Χαρτόνια: Ὅλα τὰ χρησιμοποιούμενα ὑπὸ τῆς Καπνο-βιομηχανίας καὶ Κυτιοποιΐας.

ΧΑΡΤΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΑΙΓΙΟΥ Α.Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: ΚΟΡΑΗ 1
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΑΙΓΙΩ.

ΤΗΛΕΦΩΝΑ	ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ:	30 565
	Α.ΙΟΘΗΚΗΣ ΑΘΗΝΩΝ (ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 6):	21-941
	ΠΕΙΡΑΙΩΣ (ΟΔΟΣ ΦΙΛΩΟΣ 28):	42-171

ΠΡΟΪΟΝΤΑ: Ὅλα τὰ ἐκ χάρτου σχολικὰ εἶδη καὶ εἶδη γραφείων.

